NICK McDONELL

DO1SPRE2ECE

Strada Ficțiunii

EDITURA ALLFA

Strada Ficțiunii - Bestseller

Roman tradus în peste 25 de țări

Mike Albu' e un adolescent cunoscut de liceenii din cartierele de lux ale New Yorkului. La 17 ani nu fumează, nu bea și nu se droghează. S-a lăsat de școală, iar acum vinde „iarbă" și „doisprezece" – un drog nou, asemănător cu ecstasy. De la el se aprovizionează atât tineri foarte bogați, care locuiesc în vile luxoase, cât și jucători de baschet din Harlem cu echipament second-hand. Asemenea unui taxi care aleargă pe străzile metropolei, frânând brusc la culoarea roșie și demarând în trombă la verde, destinul lui Mike se schimbă odată cu petrecerea de Anul Nou.

Vocea editorului Ideea unui romancier adolescent îi irită instantaneu pe criticii mai sceptici: tinerețea autorului poate părea doar un truc publicitar. McDonell ne convinge, însă, de contrariu. *Doisprezece* este o poveste captivantă a interdependențelor existente într-un grup de liceeni sofisticați, înaintea unei apocaliptice petreceri de Revelion; o poveste tulburătoare despre abuzuri și efectele lor.

„Un debut spectaculos... O lectură captivantă despre niște tineri apatici, care au totul și nu stăpânesc nimic."

Patty Lamberti, *Playboy*

www.all.ro

ISBN 978-973-724-367-6

9 789737 243676

NICK MCDONELL

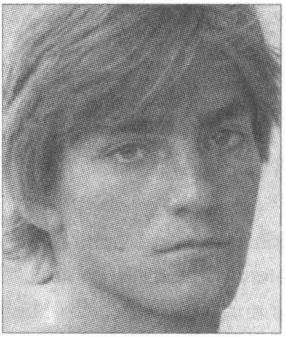

Copyright ©Arnaud Fevrier

Nick McDonell s-a născut în 1984, la New York. Și-a făcut studiile la Harvard University și este autorul romanelor *Twelve* (2002), *The Third Brother* (2005) și **O educație costisitoare** *(An Expensive Education,* 2009; Editura ALLFA, 2011). Romanul ***Doisprezece***, scris la vârsta de șaptesprezece ani și publicat în douăzeci și trei de țări, a fost ecranizat în 2010, în regia lui Joel Schumacher, cu Kiefer Sutherland, Ellen Barkin, Chace Crawford și Curtis „50 Cent" Jackson în rolurile principale. Nick McDonell a realizat reportaje în Irak, Afganistan, Mongolia, Sudan, Darfur și la Cercul Arctic, pentru publicații prestigioase, printre care *Harper's*, *Time*, *The New York Daily News*, *Libération* și *Die Zeit*. Este de asemenea autorul volumelor de eseuri *Guerre à Harvard* (2008) și *The End of Major Combat Operations* (2010).

Vocea autorului

„Nu sunt un trișor. Îmi fac griji că nu pot să fac totul pe bune, pentru că deja am atâtea avantaje. Dar știu că pot scrie."

Nick McDonell

NICK McDONELL

DO1SPRE2ECE

Traducere din limba engleză de
Alexandru-Ion Macovei

EDITURA ALLFA

TWELVE
Nick McDonell
Copyright © 2002 by Nick McDonell

DOISPREZECE
Nick McDonell
Copyright © 2012 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
McDONELL, NICK
Doisprezece / McDonell, Nick; trad.: Alexandru-Ion Macovei- București: ALLFA, 2012
ISBN 978-973-724-367-6

I. Macovei, Alexandru-Ion (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3, sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactare: Olimpia Novicov
Tehnoredactare: Niculina Ionescu
Corectură: Elena Georgescu
Design copertă: Alexandru Novac

Dedicată
tatălui meu

Vă rog să vă ridicați și să păstrăm un moment de reculegere pentru elevii morți. Și vă rog acum să păstrăm un moment de reculegere pentru elevii care i-au ucis.

PARTEA I

Vineri, 27 decembrie

1

Mike Albu' e deșirat și palid ca un fuior de fum.

Poartă blugi, un hanorac și-un palton albastru-închis de la *Brooks Brothers*, care atârnă pe el. Părul lui blond, aproape alb, e tuns scurt, urmându-i îndeaproape forma craniului. Mike Albu' e curat. N-a fumat o țigară în viața lui. N-a pus strop de alcool în gură, n-a tras niciodată dintr-un joint. Însă, deși n-a pornit decât de la o măruntă tranzacție de ocazie cu vărul lui, Charlie, Mike Albu' a ajuns un foarte bun traficant de droguri.

Mike Albu' a fost un elev bun, dar n-a mai dat pe la școală de șase luni și, cu toate că unii s-ar putea întreba ce mai învârte, nimănui nu pare să-i pese prea mult că și-a luat un an de pauză înainte de facultate. Poate chiar mai mult de-un an. Mike Albu' a văzut *American Beauty*, filmul ăla despre un puști care e dealer și-și cumpără echipamente video scumpe cu banii câștigați de pe urma drogurilor. Puștiul spune că, uneori, e atât de multă frumusețe în lume, încât pur și simplu n-o poți suporta. „Pe naiba", își zice Mike Albu'.

Mike Albu' nu vede frumusețea din jur. El vede doar cartierul Upper East Side din Manhattan. Au trecut două zile de la Crăciun, toți puștanii s-au întors acasă de pe la școlile lor particulare și fiecare are ceva bani de spart. Așa că el e ocupat cu drumuri până în Harlem, de unde-și ia marfa, apoi cu uncii și jumătăți și sferturi și muzică tare și case ticsite de lume, apoi alte ture, și puștanii de la Hotchkiss și Andover și St. Paul și Deerfield, care vor cu toții să se drogheze și să le spună *cum a fost* altor puștani de la Dalton și Collegiate și Chapin și Riverdale, care au și ei povești – ale lor. Toate la fel, de fapt.

În perioada asta a anului orașul e oricum într-o totală debandadă, dar anul ăsta parcă mai mult ca niciodată. Madison Avenue e în plin șantier, iar pe Lexington sunt mai mulți boschetari decât

își amintește. Trotuarele sunt foarte aglomerate și e cu-atât mai rău cu cât e mai multă zăpadă, iar anul ăsta a nins din belșug. Când viscolește, pe unele străzi nu mai rămâne decât un șir lung de rahați de câine înghețați, înșirați pe dâra de beton dată cu sare. E frig încă de la Ziua Recunoștinței, extrem de frig, la televizor se spune că-i cea mai grea iarnă din ultimele decenii, dar pe Mike nu-l deranjează frigul.

Când s-a apucat Mike Albu' de traficul de droguri era vară și era cald și-a încercat să stea cât putea de mult fără să doarmă, ca un soi de experiment. Puștilor cărora le vindea marfă le părea deja extrem de tras la față și fioros, dar atunci, printr-a treia zi, când tricoul alb și blugii i se înnegriseră, de arăta ca un James Dean evadat dintr-o tabără de refugiați, iar ultimele ore se pierdeau în ceață și mașinile de pe stradă zburau pe lângă el atât de aproape, încât trecătorilor li se făcea inima cât un purice când îl vedeau, redusese zgomotele orașului atât de mult, încât se simțea bine.

La intersecția dintre Lexington și strada 86, prietenul lui, Hunter, l-a văzut și l-a întrebat, Mike, te simți bine; când Mike Albu' s-a întors către el, avea o dâră de noroi pe față, iar ochii îi sticleau în lumina de neon a chioșcului cu sucuri și hotdog Papaya King. Mike Albu' i-a zâmbit și-a zis ia uite, pe urmă a rupt-o la fugă, gonind ca un dement, în sus, spre intersecția cu Park Avenue. Câțiva puști de la o școală particulară mergeau în aceeași direcție, iar când i-a depășit în trombă, unul a exclamat, suficient de tare ca să-l audă și Mike Albu', Uite cum fuge nebunu'! *Mike a făcut stânga-mprejur și s-a întors hotărât spre ei, rostind la fiecare pas* Nebunu, nebunu, nebunu, nebunu, *copiii firește că s-au speriat, dar Mike Albu' nu i-a lăsat să se dezmeticească și s-a năpustit spre ei, făcându-i să se-mprăștie care-ncotro și să le piară orice poftă de distracție, apoi Mike Albu' a-nceput să latre și să schelălăie la ei și-au luat-o cu toții la sănătoasa. Și tot așa, lătrând și urlând, Mike Albu' după ei și Hunter după el, până când, după alte câteva străzi, Mike Albu' i-a lăsat în plata Domnului. Într-un final, după ce a parlamentat cu taximetristul și i-a plătit cursa în avans, Hunter a reușit să-l urce pe Mike Albu'*

într-o mașină. Șoferul era nervos și nu l-a slăbit o clipă, urmărindu-l pe Mike Albu' tot drumul cu privirea în oglinda retrovizoare. Mike Albu' își scosese capul pe fereastră și se uita fix la trecători. Când a ajuns acasă și s-a prăbușit în pat îmbrăcat și-ncălțat, ultimul gând care i-a trecut prin minte înainte s-adoarmă a fost De ce nu? *Stătuse treaz trei zile încheiate.*

Mike Albu' coboară dintr-un taxi la intersecția dintre strada 76 și Park Avenue. Ca de fiecare dată, se uită la indicativul taxiului și-l memorează, în eventualitatea c-ar uita ceva în mașină: 1F17. Evident, asta nu s-a întâmplat niciodată. Pe Park Avenue, copacii și tufișurile sunt împânziți cu instalații de Crăciun, suport excelent pentru zăpadă, așa că țurțuri lungi atârnă pe crengi. Seara, când se aprind luminile, copacii dispar aproape cu totul printre becuri, iar punctele imateriale de lumină trasează constelații neregulate în aerul întunecat. Se înnoptează deja, și Mike Albu' își amintește de-o noapte, cu mulți ani în urmă, când mama lui încă trăia și, așezată pe marginea patului, l-a învelit mai bine în plapumă și i-a vorbit despre teoria haosului. Mike Albu' își amintește povestea cuvânt cu cuvânt. I-a spus că dacă un fluture murea deasupra unui câmp din Brazilia și, în căderea lui, făcea un șoarece să se dea la o parte sau un firicel de iarbă să se-ndoaie, atunci totul s-ar putea schimba aici, la mii și mii de kilometri depărtare.

— Cum vine asta? o-ntrebase el.

— Păi, dacă se-ntâmplă un lucru care schimbă un altul, atunci lucrul ăsta din urmă schimbă la rândul lui ceva, nu? Și schimbarea asta ar putea să facă înconjurul lumii și s-ajungă chiar aici, la tine în pat, zisese ea, pișcându-l de nas. Tot un fluture să fi făcut asta?

— Da' fluturele a murit? îi replicase el.

Luminile de pe Park Avenue se aprind dintr-o dată. Mike își simte telefonul vibrând din nou.

2

Douăzeci de străzi mai sus, la sala de sport din cartier, e una din serile „pentru tineri". Toți băieții care vin să joace baschet poartă bandane și ghete Jordan, și toți sunt negri. Din când în când însă mai apar și doi puști albi. Cel mai vânos dintre ei are un metru optzeci și sare cel mai bine dintre toți, dar nu știe deloc să dribleze. Îl cheamă Hunter McCulloch, aleargă mult și, uneori, mai nimerește și coșul, așa că ajunge să și joace. În urmă cu vreo doi ani, când venise prima oară aici cu Mike Albu', Hunter habar n-avea cum merg lucrurile la sală. Toți își spuneau între ei *cioară*, și cea mai mare parte a conversațiilor se desfășurau atât de rapid încât el nu era în stare să țină pasul. Negreza, cum îi spunea Mike, chiar exista. Acum însă Hunter s-a obișnuit și, chiar dacă tot nu folosește cuvântul *cioară*, știe care-i *șmenu'*. Iar în seara asta, șmenu' e următorul.

Nana e cel mai bun dribler de pe teren. Rapid, puternic și de culoarea cărbunelui sub maieul lui alb, joacă într-un meci la un panou, pe care Hunter îl urmărește de pe margine. Jerry Prăjină, singurul puști alb în afară de Hunter, este pivotul echipei adverse. Când Nana sare, gata să arunce la coș, Jerry îl doboară. Nana se ridică de jos, mitraliază ceva ce Hunter nu pricepe întru totul despre faptul că-l doare gâtul și părăsește terenul. Urcă scara în spirală ce duce la mezanin și se așază pe ultima treaptă, de unde nu poate fi văzut de cei de jos. Coechipierii lui îi strigă că știu că-i acolo, *cioară*, și să facă bine să-și miște curu' jos și să joace. Nana nu le dă atenție, așa că Hunter îi ia locul. Seara e pe sfârșite și nu mai e aproape nimeni la rând, în afara unui portorican scund, pe nume Arturo, care, oricum, mai mult a stat pe bancă.

Hunter se descurcă destul de bine, dar jocul se oprește din nou când Nana coboară și-și cere locul înapoi:

— Gata, mă bag!

— Ce? exclamă Hunter. Încă de când a venit prima oară la sală s-a străduit să nu creeze probleme, ba uneori chiar și-a cerut scuze când a faultat sau a ratat câte-un coș. Nimeni altcineva nu-și mai cerea scuze, dar Hunter era un tip simpatic, căruia-i ieșeau coșurile cu panoul, așa că nimeni nu i-o lua în nume de rău.

— Am zis, lasă-mă-n pula mea la locu' meu!

— OK. Hunter ridică din umeri și se dă la o parte, gata să iasă de pe teren. Ceilalți se uită lung unul la altul. Nu-i deloc mișto ce se întâmplă.

— Hei, omule, nu-l lăsa să facă asta, zice tipul care l-a rugat pe Hunter să-i ia locul lui Nana. El a plecat. E jocul tău.

— Nee, e OK.

— Nu, omule, nu trebuie să ieși, el a plecat. Tu jucai, așa că stai.

— Ce-ai zis? sare Nana.

— Am zis c-ar trebui să rămână. Tu ai plecat. Intri la următoru'.

— Nu, eu intru, se bagă și Arturo.

— Gura, Arturo, i se răspunde în cor.

Hunter își zice că toată lumea învață să facă compromisuri. Asta, poate la ora de istorie, unde a învățat despre Henry Clay, Marele Conciliator. Dar Clay n-a jucat niciodată aici, la sala de cartier.

— Nana, hai, fă pași! Hunter e cioroiu' meu, zice un alt puști de culoare și bate pumnul cu Hunter. Toți râd, în afară de Nana, care se enervează și-ncepe să i se bage-n față lui Hunter. Hunter habar n-are ce să facă. Se dă-napoi. Ceilalți stau și privesc. Arturo se ridică și-ncepe să strige *bătaie,* agitând spiritele. Nana îl bestelește deja de toți sfinții și părinții.

Hunter e un puști destul de musculos. Nu-i solid ca un taur, dar are o forță fluidă, bine repartizată în tendoane și mușchi. Așa că atunci când, într-un final, îl lovește pe Nana, acesta e zdruncinat bine. Dacă descompui lovitura ca la reluările cu încetinitorul, vezi cum falca i se deplasează în lateral odată cu pumnul. Privită cadru cu cadru, îți îngheață sângele în vine, e mai nasoală decât orice au văzut puștii până acum. Toți se strâmbă la pocnitura zdravănă a pumnului în carne.

Hunter n-a lovit primul, bineînțeles, el doar a reacționat. Încercând să scape de Nana, a dat câteva ture bune de teren înainte de-a fi încolțit, a se întoarce pe călcâie și a-și descărca tunul. După care zice imediat:

— Ești OK, omule? N-am vrut să te lovesc, da' trebuie să te calmezi. Și-apoi, când Nana lovește din nou și e nevoit să se ferească: La naiba. Nana îi trage un cot în ureche, făcându-l să se clatine. În clipa aia, înțelege dintr-odată că Nana a luat-o în serios. Nana îl atacă și reușește să-i bage un genunchi în dinți. Când se prăbușesc încleștați la pământ, sângele sare în toate părțile, mânjindu-i pe-amândoi.

Nimeni nu știe ce să facă. Asta-i o bătaie adevărată și, cu toate că toată lumea povestește că a fost înjunghiat unu' aici chiar vara trecută, nimeni nu se bate la sală. Până la urmă, după ce se tăvălesc o vreme pe podea, ceilalți reușesc să-i despartă. Lui Hunter i-a sărit mustarul și sângerează și el acum. Nana țipă, iar sala e mai gălăgioasă ca niciodată. Lui Arturo i se pare cea mai mișto chestie pe care-a văzut-o vreodată, așa că se duce la Hunter și-i spune să-l mai căpăcească nițel pe cioroi. Hunter îi zice să dispară dracu'. Nana îl întreabă dacă nu vrea și el câteva. Arturo nu vrea, dar când se-ntoarce să plece, îi aruncă lui Hunter că-i un pui de găină. Hunter își iese din minți. E deja prea mult. Așa că pune mâna pe-o minge de baschet și-o aruncă cu toată puterea în capul lui Arturo, care se prăvălește drept în nas. Nana zice mă cac în rahatu' ăsta și se duce să-și ia lucrurile. Arturo aruncă mingea înapoi, dar fără vlagă. Nu vrea să se pună de-adevăratelea cu Hunter, că doar a văzut și el ce s-a-ntâmplat.

Plin de sânge, Nana pleacă fără să-i arunce vreo privire lui Hunter, care-l urmărește îndepărtându-se. Și el e plin de sânge. Nici măcar nu știe foarte bine ce s-a întâmplat.

3

Când intră în clădirea sălii de sport, Mike Albu' mai că se ciocnește de un puști de culoare, solid, un cunoscut din cartier, care se grăbește să coboare scările. Mike Albu' se uită după el, întrebându-se de ce e plin de sânge. Înăuntru îl zărește pe Hunter aruncând la coș de unul singur în capătul celălalt al sălii. Nu l-a mai văzut pe Hunter din septembrie, dar se știu de-o grămadă de vreme. Au făcut gimnaziul împreună, purtând zi de zi aceleași cravate și sacouri albastre. Odată, au fost într-o excursie cu clasa în Central Park și toți oamenii pe lângă care treceau îi strigau „cercul poeților dispăruți". Lui Mike i-a plăcut excursia. A fost ca un curs experimental; s-au așezat pe-o bancă undeva și, timp de câteva minute, s-au uitat bine la tot ce era în jur. N-au zis nimic, doar au privit, încercând să se relaxeze și să vadă lucrurile un pic mai clar. Iar Mike Albu' s-a uitat la colegii lui și și-a zis: „Recunoaște – nu suntem decât niște puști de gimnaziu îmbrăcați ca niște bancheri." Hunter înțelesese. Mike Albu' vede că Hunter e plin de sânge încă de la jumătatea sălii:

— Hunter.

— Hei, Mike, îți vine să crezi rahatu' ăsta? zice Hunter, întorcându-se și aruncându-i mingea: Unu la unu?

Mike Albu' o prinde:

— Nu mai joc.

— Glumești.

— Te-ai bătut cu puștiu' ăla? întreabă Mike Albu' aruncându-i mingea înapoi.

— Nana? E total sonat.

— Cum merge școala?

— La fel. Tot cu șmenuri?

Mike Albu' ridică din umeri.

— Te-ai îmbogățit?

— Îți fac cinste cu niște haleală.

În timp ce ies, Hunter îi spune:

— Am citit undeva că aici, la New York, poți să supraviețuiești chiar și-atunci când ești complet pe drojdie, pentru că-i atât de multă mâncare aruncată pur și simplu pe stradă, că-i aproape imposibil să mori de foame.

— Mai trebuie să și vrei să mănânci.

La nici câțiva metri de sală e un McDonald's. Hunter și Mike Albu' stau la fereastră. Afară începe din nou să ningă. Zăpada e udă și grea, și se lipește de geamurile de plastic, pe care se prelinge încet, încețoșând farurile mașinilor care se îndreaptă spre centru. Hunter îl întreabă pe Mike Albu' dacă se gândește să meargă la facultate.

— Poate.

— Adică?

— Adică poate.

— Vine întâi ianuarie, omule. Dacă nu ești înscris pân' atunci, ești futut.

— Anu' trecut am amânat, așa că pot să le spun ce fac până-n mai.

— Taică-miu zice că dacă nu intru la Harvard, trebuie să merg la Dartmouth.

— El acolo a fost, nu?

— Bunică-miu le-a făcut laboratorul.

— Păi, du-te la Harvard, c-o să fii și cu Warren.

Warren e cel mai bun prieten al lor din liceu. E în același an cu Mike Albu'.

— Vezi? Chiar așa, zice Hunter.

— Chiar așa ce?

— Warren a intrat la Harvard. Crezi că tu n-ai fi în stare să le rupi gura acolo? Haide, am fi toți trei împreună, ca pe vremuri. Hunter râde: Ai fi în același an cu mine.

— Mda, exact ce-mi doresc. Ca pe vremuri. Mike își simte mobilul vibrând în buzunar. Trebuie să fie pustiul cu petrecerea de pe strada 90, dincolo de Fifth Avenue. Tre' s-o șterg.

4

Prin toamnă, Mike se apucase deja serios de trafic. Într-o zi, aștepta un client pe East End Avenue, când a văzut un puști cocoțat pe-o scară de incendiu, aruncând o țigară aprinsă într-un tomberon deschis, plin cu ziare și cartoane. Focul s-a aprins imediat, la început mai firav, trimițând doar un fuior subțire de fum în înalturi, apoi s-a întețit, făcând ca marginile ziarelor să se încrețească de căldură, iar aerul prins între straturile de carton să pocnească. Flăcările începuseră deja să lingă pereții metalici, când, dintr-odată, din tomberonul cu buza încinsă și roșie, a țâșnit o pălălaie imensă, iar copiii de pe scara de incendiu au coborât în stradă și s-au postat în jurul coșului de gunoi, ca niște oameni ai străzii.

Urmărind scena, lui Mike Albu' i-a venit în minte Ciuma, *un roman despre un oraș închis din pricina ciumei, în care, până să ajungă la oameni, boala ucide toți șobolanii, care se târăsc în stradă să moară. Mor cu nemiluita, așa încât oamenii trebuie să-i adune în grămezi mari și să-i incinereze.*

5

În timp ce-l urmărește cu privirea pe Mike urcându-se într-un taxi, Hunter își pune căștile pe urechi. Vrea să meargă pe jos. Se gândește la Nana. Apoi nu se mai gândește la nimic. În caz că nu știați, orașul e mai frumos noaptea. E mai răcoros, mai proaspăt și te înviorează. Acum a început să ningă mai tare și e din ce în ce mai frig, dar Hunter nu se oprește. Ascultă James Taylor. La intersecția dintre Park și strada 79, CD-ul se termină, dar el vrea ca melodia să țină până în clipa în care intră pe ușa apartamentului, așa că pune din nou „Fire and Rain". Hunter nu lasă pe nimeni să știe că ascultă James Taylor, dar minciuna nu-l deranjează, pentru că bănuiește că toată lumea ascultă în secret muzică sentimentală.

Vise frumoase și mașini zburătoare zdrobite de pământ, în timp ce trece prin fața portarilor, care-l salută cu o înclinare a capului. Apasă butonul ascensorului și se reazemă de perete. Ușile se deschid și pășește în lift, se sprijină din nou de perete și-ncepe să se holbeze la tavan. În centrul lămpii de sticlă e o gaură în care Hunter știe că se ascunde o cameră de supraveghere. Nu și-a dat seama de asta decât după ce, la unsprezece ani, și-a scos cocoșelul prepuberal și l-a scuturat în lift, prinzându-l între picioare și călărind aerul înainte chiar de-a ști ce-nseamnă să „călărești". Atunci n-a știut de ce-o făcuse, iar acum, cu-atât mai puțin. Administratorul i-a arătat caseta de-abia când a împlinit cincisprezece ani. *Am văzut focul...*

Își dă seama că melodia o să continue și după ce-o să intre pe ușă. Și ce dacă?

Acum e în casă și aude televizorul din bibliotecă – un show pe care nu-l identifică. Intră în cameră și-l vede pe taică-său stând acolo amărât și bând. Tatăl lui Hunter e un bărbat impu-

nător, mai mare decât fiul lui, întotdeauna cu un pahar în mână, întotdeauna trist. La fel și maică-sa. Cel puțin așa i se pare lui.

— Hunter, vino să vorbim!

Hunter se-ntreabă ce-o mai vrea taică-său de data asta. Mâine trebuie să plece în Europa. Maică-sa e deja acolo. Ar trebui să fie fericiți. Nu așa ar trebui să fie lucrurile? Îl ascultă perorând despre cât de mult a tocit el la internat, cât a muncit la Dartmouth și cât de mult muncește în continuare. Pare gata să izbucnească în plâns. Când nu mai rezistă, Hunter zice că e obosit și vrea să se culce și se duce în camera lui. Taică-său nici măcar n-a observat că are sânge pe haine.

Se întinde în pat îmbrăcat. Știe că nu va reuși să adoarmă, așa că așteaptă până-l aude pe taică-său ducându-se la culcare și se strecoară afară. Vrea să se plimbe. „Și-am văzut ploi... James Taylor e de rahat", își zice Hunter.

6

Nana locuiește la intersecția străzilor 117 cu Third Avenue. Acolo e o pantă care coboară de la strada 96 spre est și dă în Harlem. În secunda unu, Park Avenue e toată numai portari și Audi-uri, iar în secunda doi, ești în Harlem. Când treci din 96 în 3, unul dintre primele lucruri pe care le vezi e o rotiserie jegoasă. Nana o urăște. Întotdeauna i-a plăcut mai mult drumul spre sala de sport, decât cel înapoi, spre casă.

Acasă înseamnă apartamentul mamei lui, situat la etajul opt al unui bloc de locuințe sociale de la numărul 2123, pe Third Avenue, imediat după marea pancartă ce urează tuturor BUN VENIT ÎN COMPLEXUL JEFFERSON. Nana parcurge aleea sinuoasă ce duce la intrare, ocolind clădirea din față, cea care ascunde privirilor curioase terenul de joacă pentru copii spre care dă și blocul lui. Nana dă colțul, gândindu-se cum să-i explice maică-sii hainele pline de sânge.

Apropiindu-se de ușă, vede doi bărbați pe care nu-i poate distinge prea bine în capătul gangului de la intrare. Sunt înalți, unul e masiv și altul mai subțire, dar amândoi par umflați din cauza imenselor pufoaice North Face cu care sunt îmbrăcați. Slăbănogul e alb. „Ciudat", își zice Nana. Probabil că-i vreo afacere. Nana se ascunde după colț, de unde nu poate fi văzut, dar poate să tragă cu ochiul.

— Tragi dîn ea, coaie, nu-i așa? zice grasul, animat de-o furie stăpânită. „Furie de groază", își zice Nana. Ți-am zis să nu te-atingi de marfă!

— Nu m-am atins, omule.

Albul e nervos, se bâlbâie.

— Bine. Dă banii!

— OK, OK, stai să-i scot.

Albul scormonește în buzunar și Nana îl vede cum se încordează dintr-odată tot, ca un arc, lucru care pare să nu-i scape nici grasului, pentru că, în timp ce albul scoate un pistol, o chestie mică, argintie, cu mâner sidefiu, grasul îi trântește-un pumn care-l face să se dea înapoi, clătinându-se. Și atunci, într-o singură mișcare curgătoare, grasul bagă mâna-n buzunar și scoate la iveală un pistol înfășurat într-un prosop, pe care-l îndreaptă spre puștiul alb și trage. Zgomotul înfundat al exploziei ce reverberează în tot blocul îl face pe Nana să tresară. Prosopul ia foc și grasul îl aruncă pe jos, în timp ce albul se prelinge la pământ, lăsând o dâră de sânge și fulgi de pufoaică pe perete.

Nana țâșnește spre scări, crezând că respectivul o s-o ia în direcția opusă, dar acesta se răzgândește și se-ntoarce. Pentru o fracțiune de secundă, Nana îl privește drept în ochii gălbui și injectați, apoi primește un genunchi în testicule și se prăbușește la pământ. În timp ce se tăvălește pe jos de durere, îl vede cu colțul ochiului pe gras dându-se un pic înapoi, așa că se chinuie să se ridice și să se târască de-acolo. Apucă să se uite bine la cadavrul de lângă el. Tipul e doar un puști. Palid, cu părul blond, aproape alb, cu ochii rămași larg deschiși. În timp ce încearcă să se ridice, bocancul grasului îi ratează tâmpla și-l nimerește în gură. Cade din nou și nu mai apucă să vadă cum grasul se grăbește să ia prosopul, îl înfășoară în jurul armei și-l împușcă în cap. Tipul masiv se întoarce către cadavrul albului și-i ia pistoletul argintiu.

7

Până acum s-a dovedit o vacanță de zile mari. Petrecerile s-au ținut lanț. Sara Ludlow și prietena ei au ieșit împreună la plimbare. Pășesc cu mare grijă, astfel încât să nu calce în băltoacele de zloată cu cizmele lor Jimmy Choo până la genunchi și toc stiletto. Sara cotrobăie prin geanta Prada pe care tocmai a primit-o de Crăciun, în căutarea pudrierei. Vrea să vadă cum arată. Toată lumea e interesată de modul în care arată Sara, pentru că e, de departe, cea mai tare dintre fetele din școală. Când puștiul la care se duce acum, Chris, a făcut un tabel cu toate fetele, așa ca la bursă, Sara a fost „cotată" cel mai bine. În vreme ce restul feteleor se prăbușeau în funcție de capriciile pieței, sau de cât de mult și dacă „se lăsau", curba ei de pe grafic a rămas într-o constantă ascensiune. Într-un final, când tabelul a fost descoperit în spatele posterului cu Bob Marley din sala de recreere a celor din anii terminali, fetele au fost fascinate. Egourile s-au inflamat ori au fost complet strivite, dar nimeni n-a fost cu adevărat surprins de supremația Sarei. Picioare lungi, sâni mari, păr blond, ochi albaștri, pometi înalți. Până și cei care n-o plăceau spuneau că arată fantastic – dacă îți plăcea tipul ăla de frumusețe convențională. Dar astfel de afirmații rareori reușeau să ostoiască geloziile.

În timp ce vorbește cu prietena ei, Sara se privește în oglindă:

— Cine-o să fie acolo?

— Mai mult d-ăia de-a doișpea. E casa tipului ăluia, Chris, și frate-su' cică trebuie să se-ntoarcă de la internat, sau dezintoxicare, sau de oriunde mai e acu'.

— Claude?

— Mda. Cică acum e „curat".

— Mă rog. Ai văzut că Jessica și-a făcut operație la nas?

— Da? Nu mi-am dat seama. *Ha, ha, ha.*

— Îhî, nici eu. Știi cine-i naşpa rău?

— Cine?

— Layla.

— Da, știu. Se crede atât de deșteaptă. Trăncăne întruna.

— E cu mine la engleză.

— La Wenchler?

— Mda, și e în stare să spună orice. Cică lumea ia holocaustul prea în serios, sau ceva de genu' ăsta. A făcut-o pe Jane Grey să iasă afară în lacrimi.

— Jane plânge din orice.

— Știu, dar Layla a fost scorpie la faza asta.

— Jane e evreică?

— Nu, nu cred. Da' știu c-a fost anorexică.

Ajunse la intersecția dintre strada 19 și Madison, fetele râd în continuare de ultima lor poantă. Din acest loc se vede casa în care e petrecerea. Un puști înalt, îmbrăcat într-un palton, e postat la intrare.

8

Mike aude rap dinăuntru. Nelly, sau ceva asemănător:

Oh, de ce trăiesc așa,
Hei, de vină tre' să fie banii.

Asta-i casa lui Chris, iar petrecerea e tot a lui. Chris îi dă lui Mike o sută de dolari și-l întreabă dacă nu vrea să intre. Mike zice că nu și se uită peste umăr la cele două fete care urcă scările. Se holbează vreo două secunde la cea mai drăguță dintre ele, se întreabă cât de deșteaptă o fi și-apoi pleacă.

O apucă spre vest, traversează Fifth Avenue și coboară spre centru pe latura estică a parcului. Clădirile de peste drum arată ca niște fortărețe. Mike se gândește la cât de bogați sunt toți cei care locuiesc în ele. „Prin urmare, te-ai născut în capitala lumii și nu vei putea evada niciodată din ea, nimeni nu-și dorește asta. Și nu-i vorba de nimic altceva decât de dorință. Nimeni n-are nevoie de nimic aici. E vorba de acel prim moment al zilei, când te scoli și vezi că ninge, iar între clădiri totul strălucește în bătaia soarelui și-i întunecat la umbră. Totul e dorință. Ce vrei? Pentru că dacă nu vrei ceva, nu ai nimic. Ești în derivă, ești luat de val și îngropat sub zăpadă și umbră. Iar primăvara, când zăpada se va topi, nimeni nu-și va mai aminti unde-ai înghețat și-ai căzut, și nu vei mai fi niciunde."

9

Chris le așteaptă pe cele două fete la ușă. „Sara Ludlow, își zice Chris, Sara Ludlow. Mă întreb dacă încă mai iese cu fotbalistul ăla." Numai el ar putea să aibă bafta asta care face că încă nu și-a tras-o cu nimeni, deși are șaptesprezece ani și jumătate, păr blond închis, ochi albaștri și, dacă nu ții cont de acneea sorocită de aceeași stea nenorocoasă ce-l urmărește din fragedă pruncie, arată destul de bine. Baftă de rahat ca acum vreo două luni, când a încercat să se cupleze c-o fată de la o școală publică, care-a fost atât de excitată, de surprinsă, sau cine mai știe ce, când i-a băgat degetele între buric și curea și-a încercat să-i dea jos pantalonii, încât s-a smucit brusc și i-a rupt tendonul de la degetul mic. Nu mai avea niciun control asupra degetului respectiv, care atârna inert, indiferent cât de mult le mișca pe celelalte. Fetei i s-a părut amuzant. Le-a spus tuturor că și-a prins mâna într-un sertar, dar în urma operației complicate la care a fost supus, a ajuns să poarte un ghips enorm și și-a pierdut orice urmă de încredere în sine. Așa că a așteptat. Iar acum, când ghipsul a dispărut și e din nou mobil și, în opinia lui, atrăgător, dă petreceri în căutarea fetei potrivite. Și, dintr-odată, iat-o pe Sara Ludlow, care-l roagă să-i arate casa.

— Sper că-i multă lume la petrecere, zice Sara. Astea-s cele mai amuzante.

Chris nu știe ce să-i răspundă, dar se simte norocos.

Vila de piatră îmbrăcată în iederă se înalță chiar din marginea trotuarului. Dac-ar fi să-i urci scările într-o zi obișnuită a săptămânii, ai pătrunde în sterilitatea perfectă, de artizan, a celor extrem de bogați. Nimic nelalocul lui; pe pereți, tapiserii autentice, țesute cu secole în urmă de niște călugări ano-

nimi din Normandia. În seara aceasta însă are loc o petrecere. Tapiseriile n-au dispărut, dar alte lucruri (corpuri, cutii, hanorace, DVD-playere) zac în dezordine.

La etajul șase, într-unul dintre dormitoarele goale pentru oaspeți, câțiva puști sunt strânși în jurul unui alt puști care bate la tobe fără prea multă considerație pentru ritm, din cauza celor opt beri pe care le-a băut. O grămadă de cutii de Corona Lights și Budweiser sunt împrăștiate peste tot pe podea. Într-una dintre camerele de pe cealaltă parte a holului, dintr-o stație răsună „Burn one down", a lui Ben Harper, suficient de tare încât să fie auzită de puștii care fumează iarbă pe terasă, în timp ce se uită peste drum, la vecini, și-și scutură scrumul în iederă. La etajul cinci nu sunt decât doi puști, unul blond, celălalt tuciuriu și acneic, amândoi mici de statură, leșinați pe canapelele mari de piele pe care ceilalți i-au abandonat îmbrățișați și salivând. La cel de-al patrulea, în jur de zece puști stau în fața unei plasme mari, uitându-se la filme porno pe Cinemax. Unul dintre ei e tolănit pe un fotoliu mare de piele și ține o fată pe un picior. Amândoi se holbează fericiți la ecran, în timp ce mâna lui stângă se odihnește delicat pe unul dintre sânii ei. La etajul trei, alții stau la o masă și beau, bârfesc și flirtează, în vreme ce la casetofon se aude Snoop.

— Ar fi trebuit să inviți mai mulți oameni, îi spune Sara Ludlow lui Chris. Dar el nu se poate gândi decât la cum ar fi s-o fută pe Sara, nu doar să se combine cu vreo tipă moartă de beată, de la una dintre petrecerile lui, cum se-ntâmplă chiar acum într-o altă cameră de la etajul trei, unde o fată pe care o cunosc amândoi, pe nume Jessica, și-o trage cu un tip de la o altă școală, pe care nimeni nu știe cum îl cheamă. Rămași de capul lor, Jessica și respectivul se mozolesc fără prea multe fasoane. Brusc, tipul își dă drumul în pantaloni, așa că se opresc. El se duce să-și ia o bere, iar Jessica intră în baie.

10

Jessica se privește în oglindă. Nu e foarte machiată. Cu toate că nu e perfectă, ca Sara Ludlow, e drăguță. Operația la nas nu i-a stricat deloc. Piele catifelată, păr lung și castaniu, ochi mari și căprui. Odată, un tip s-a crezut teribil de amuzant când, vrând să-l necăjească pe unul dintre admiratorii ei, și-a luat sfârcurile în căușul palmelor și-a zis că Jessica are ochi mari și căprui. Și chiar are niște sâni frumoși. Și buze subțiri; o gură destul de crudă, dar nimeni n-ar spune vreodată „gură crudă". În seara asta poartă niște pantaloni închiși la culoare, suficient de lăsați pe șolduri pentru a scoate la iveală șnurul chilotului pe care scrie Calvin Klein. Pulovărașul mulat îi subliniază formele și nu lasă niciun petec de piele descoperit, în afară de cazurile în care se întinde, iar puloverul se ridică și-i dezvăluie buricul. Nu-i nici slabă, nici grasă. Arată „sănătos". E o fire sportivă: joacă fotbal și înoată.

Iat-o pe Jessica în urmă cu câteva ore, vorbind la telefon cu unul dintre admiratorii ei, încă unul care a auzit că-i o destrăbălată:

— Mă simt foarte bine cu corpul meu, zice ea.

— Deci ești sexy?

— Gen... se face mare caz de coapse, că ai coapse mari, dar eu...

— Păi și cum ai coapsele?

— Am coapse puternice. De la înot.

Primăvara, Jessica aleargă mult, foarte bine pentru ea, dar în noaptea asta, acum n-a intrat în baie ca să se ușureze. A intrat în baie ca să tragă pe nas o linie de cocaină înainte de întoarcerea băiatului beat. Toți ceilalți beau, fumează jointuri și consideră că-i o demență să iei cocaină dacă nu-i vorba de-o ocazie specială, cum sunt balurile de sfârșit de an. Nu și Jessica. Așa că,

nici una, nici două, iată că și apare Punguța plină cu praf alb. Un chimist ar considera conținutul extrem de interesant. Nu e cocaină. E altceva – „numărul doisprezece", a numit-o băiatul când i-a dat-o, spunându-i să o păstreze pentru mai încolo – și, imediat ce trage prima linie, totul se schimbă.

Sprâncenele-i fine se arcuiesc deasupra ochilor, iar gura i se deschide. Se așază cu toată greutatea pe toaletă și se lasă pe spate. Simte furnicăturile. Fiori de pe șira spinării. Cam ca atunci când citești fragmentul ăla din Discursul de la Gettysburg. Cam așa. Da, Jessica e o elevă foarte bună și, da, a fost deja acceptată la Wesleyan pentru anul viitor. Discursul de la Gettysburg. A citit tot ce era de citit despre Lincoln la cursul avansat de istorie a Americii. A citit despre Lincoln și, într-o seară târziu, repetând discursul cu voce tare, ca să-l învețe pe dinafară, chiar a simțit fiorul ăla pe șira spinării. Discursul ăsta îi plăcea mai mult decât oricui: „Ca de la cei atât de onorabil căzuți în bătălie trebuie să luăm tăria de-a ne consacra cu și mai multă ardoare cauzei întru care au făcut suprema jertfă; nouă ne revine datoria de-a face ca moartea lor să nu fi fost în van..."

Dar nu e tot aia. Mai trage o linie și furnicăturile devin mai ample, urcându-i pe coloană până-n ceafă.

„...Dar, într-un sens mai larg..."

Își lipește genunchii unul de altul, încordează fundul și-și sprijină ceafa de vasul veceului

„...nu putem dedica..."

Un rânjet uriaș i se întipărește pe chip și culorile din baie îi dansează în priviri

„...nu putem consacra..."

Începe să chicotească și se prelinge de pe toaletă, chipu-i lăsând pe suprafața de porțelan o dâră de transpirație

„...nu putem sfinți... acest pământ."

Mike Albu' s-a ridicat, și-a încheiat nasturii de la jachetă și a ieșit în fața clasei. A declarat fără nicio ezitare că referatul lui era despre Abraham Lincoln pentru că a fost foarte înalt. Întreaga clasă a început să hohotească, până și profesorul,

pentru că știa că Mike glumește și că referatul va fi unul excelent. A început să citească. Abraham Lincoln a fost transformat într-un martir, a zis el, la fel cum s-a întâmplat, peste ani, și cu JFK. În încheiere, a susținut că moartea nu i-a făcut dreptate. O fi fost ea bună pentru țară, dar n-a fost bună nici pentru Abraham, nici pentru Jack. Și n-a fost bună nici pentru mine, *și-a zis Mike, a cărui mamă murise cu o zi înainte. Când tatăl lui îi spusese că nu trebuie să se ducă la școală, replica lui fusese:* Și la ce-ar ajuta asta?

11

Sara Ludlow e deja de-o oră la petrecerea lui Chris și nu-i deloc impresionată. Nu-și dorește nici jointuri, nici bere, și e din cale-afară de plictisită de povestea pe care tocmai i-o spune Chris, despre prima muie de care a avut parte frate-său la un *bar mitzvah*. Zice că-i vremea să plece.

— Unde ți-e prietenul? întreabă Chris.

Sara îl scrutează cu privirea. Până la urmă, s-ar putea dovedi util:

— Trebuie să vină cu mașina din East Hampton, zice. Dar fratele tău unde-i?

12

Fratele lui Chris, Claude, coboară pe Mulberry Street, înfofolit în geaca lui North Face de culoare verde-închis. În buzunare duce: o prismă de plastic transparent plină cu iarbă, un portofel Coach, ce conține 965$, o carte de identitate falsă (hologramă dublă a steagului statului Ohio, castanul, poza lui și un nume fals; cartela e laminată și a fost cumpărată de la un magazin de pe strada Bleecker – băiatul care le vindea i-a zis: „Nu dă greș niciodată, patruzeci de dolari"), un carnet de școală, un card Citibank, unul American Express Platinum, o poză nudă cu fosta prietenă beată pe care a pipăit-o în chiloți în timp ce se uitau la Blue Man Group împreună cu niște prieteni, două cartele de metrou și un celular Nokia, care afișează Futangiu! ca mesaj de întâmpinare.

Claude are un metru optzeci și șapte înălțime. Merge cu gluga trasă pe ochi, chipul ascuns și mâinile vârâte în buzunare. E mult mai arătos și mai puternic decât fratele lui; același ten care nu poate fi ars de soare, dar piele perfectă și trăsături dăltuite. Face un al cincilea an de liceu la o școală particulară proastă, și nici măcar acolo nu reușește să fie un elev sau un sportiv bun, cu toate că trage mult de fiare. Ascultă rap și metal. Obișnuia să tragă pe nas saci întregi de cocaină. Despre el circulă o poveste celebră, știută de toți. Se zice că, într-o noapte, era într-un bar și s-a dus la un grup de puștani cu șarpele imens pe care-l ținea pe post de animal de companie încolăcit în jurul gâtului. Nu-i cunoștea pe puști, dar știa că sunt de la o școală particulară, așa că-și imagina câte parale fac. S-a împins în cel mai mare dintre ei, mângâindu-și în același timp șarpele de pe umăr. De frică, puștiul rămăsese fără grai – pur și simplu stătea acolo, sperând că asta, orice-ar fi fost, o să treacă de la sine. Dar Claude, evident, n-avea chef să aștepte, așa că a început să-i bage șarpele în

față. Puștiul s-a tras înapoi, dar cineva a strigat să-l lase în pace, așa că a mai prins ceva curaj și-a început să bâiguie „Da, omule, care-i ideea?", apoi a izbucnit într-un râs nervos. Își dădea și el seama că trebuie să facă în așa fel încât totul să pară o glumă. Iar Claude zâmbea la rândul lui. Și-atunci, din senin, sau cel puțin așa li s-a părut tuturor, Claude a agățat obrazul puștiului pe dinăuntru cu degetul arătător și a smucit cu putere. Pielea s-a rupt cu un pârâit și-un șuvoi de sânge a țâșnit pe bar și în martiniuri. Claude a ieșit din bar fără o vorbă, în timp ce puștiul urla de durere și-și strângea obrazul în palmă. Toată lumea știe povestea asta.

Prietenul lui Claude, Tobias, era cu el în noaptea aceea și e cu el și-acum. Merg unul lângă altul pe stradă, îmbrăcați aidoma, singura deosebire fiind că gluga lui Tobias e neagră. Și, în vreme ce Claude este chipeș, Tobias este frumos. Nu neapărat efeminat, pur și simplu frumos. Tobias lucrează cu jumătate de normă ca model. Și despre el circulă o poveste celebră. Spune că, atunci când avea doisprezece ani, Tobias s-a căcat în pat doar ca s-o oblige pe femeia de serviciu să curețe după el. A doua zi, când s-a lăudat la școală cu isprava, Claude a râs cel mai tare dintre toți. Tobias e mândru și-acum de poveste și o spune de câte ori are ocazia, dar tot nu găsește pe nimeni care să râdă mai din inimă decât Claude.

În clipa asta, cei doi coboară pe Canal Street din Chinatown. *Gălbejești* îi spun ei. Dacă te-aventurezi pe-aici, ai parte de senzații, nu glumă, fapt cum nu se poate mai adevărat în cazul lor. Înainte de-a veni, au fumat, bineînțeles. Și deja au cumpărat un iepure jupuit care atârna într-o vitrină. L-au dus o vreme cu ei, apoi l-au aruncat pe geamul deschis al unui taxi care trecea prin zonă. Acum se opresc la un magazin de mărunțișuri. În vitrină sunt și arme. Saiuri, nunceaguri și copii de bună calitate ale unor săbii de samurai. Claude și Tobias nu sunt samurai, dar le plac săbiile și încă mai sunt puțin luați, așa că intră.

Înăuntru e mult mai multă lumină decât se aștepta Claude. La un televizor merge o casetă cu un meci de karate. În galantar sunt expuse cuțite de vânzare. Unul dintre ele e deosebit de lung și de sclipitor, un cuțit-fluture, din a cărui lamă ies alte două

lame mai mici. Claude bate cu degetul în sticlă, în dreptul cuțitului, vrând să-i arate asiaticei între două vârste de la casă că îl dorește. Ea îl scoate și i-l dă. Claude își plimbă mâinile fine pe lamă. Femeia e mică și grasă, și dă din cap zâmbind, în așteptarea tranzacției, apoi îi ia cuțitul înapoi.

— Uite, zice și face o mișcare din încheietură, iar lamele țâșnesc afară cu un șuierat metalic, împrăștiind în jur scântei de lumină ce se reflectă în ziduri și în rama de sticlă a afișului cu *Enter the dragon*. Claude e complet vrăjit.

Femeia pune cuțitul pe tejghea, satisfăcută de demonstrație.

— Aici, zice, întinzând mâna după o altă armă. O bola, mică și dureroasă, dotată cu bile de alamă capabile să zdrobească oase și țeste. Ține obiectul de sfoară și lovește bilele una de alta, scoțând un sunet puternic și ascuțit. Claude, care urmărește hipnotizat cum se învârtesc bilele, aproape că i le smulge din mână. Le încearcă greutatea, făcându-se că vrea să le-arunce. Duce una dintre sferele de alamă la obraz, simțind cum îi pătrunde răceala metalică prin pori. Pune bola jos, lângă cuțit, și arată cu degetul înspre halebarda din vitrină.

— Aa, exclamă femeia. Firește. Își târșâie picioarele până în camera din spate, unde, după o cutie cu Statui ale Libertății în miniatură și globuri de sticlă cu New York, sunt sprijinite într-un colț alte două halebarde asemănătoare. Aduce una și o depune înaintea lui Claude, pe tejghea.

— Nu aveți cutie? întreabă el.

— Scuze, zice ea și învelește vârful ascuțit și lama halebardei cu o pânză. Când îi dă banii, ea îi zâmbește, continuând să încline aprobator din cap. Claude pune halebarda și bola în geantă și bagă cuțitul în teaca lui de plastic, pe care-o vâră în buzunarul interior al hainei, chiar în dreptul inimii, unde o poate simți mereu. Când să treacă pragul, bățul halebardei, care iese afară din geantă, se lovește de tocul ușii, iar Claude se întoarce la femeie și îngână:

— Hah, mulțumesc foahte muut, suhioara mea galbenă! Tobias nu se poate opri din râs.

Claude și Tobias se opresc la mai multe astfel de magazine înainte de a găsi o gură de metrou și a se întoarce în centru. La

sfârșitul nopții, în buzunarele și geanta lui Claude zăngăne nunceaguri, shurikenuri ascuțite și scânteietoare, o sabie cu două tăișuri, un box de alamă, două saiuri și un cuțit ascuns într-un stilou. Lui Tobias i se pare că-i o noapte de pomină, mai râde ce mai râde și se desparte de Claude la stația de metrou dintre 86 și Lexington, spunându-i că e un dement bun de legat.

Când ajunge acasă, petrecerea fratelui său e încă în toi, dar lui nu-i pasă. Claude e un samurai și are o geantă plină cu arme. În camera lui, scoate toate hainele dintr-un dulap și le îndeasă sub pat. Deschide geanta și aranjează cu grijă toate cuțitele și săbiile. În mai puțin de o oră, Claude face un pas înapoi ca să-și admire minuțioasa operă. Cu ușile închise, șifonierul arată ca un dulap normal, o antichitate de stejar. Dacă-l deschizi însă, armele scânteiează în penumbră, aranjate într-o ordine perfectă, ca un altar personal.

13

Samuraii au fost preferații lui Mike Albu' încă de la opt ani, când i-a văzut în desenele animate. La doisprezece ani a citit *Shogun* în vacanța de Paște și și-a dorit o moarte onorabilă, în urechi răsunându-i ceea ce-și imagina că e muzică de samurai. Când mergea pe stradă, Mike Albu' alerga și sărea de pe balustrade, secerând dușmani imaginari cu sabia lui imaginară de samurai, fără a se abate niciodată de la atât de importantul *chundan*, calea de mijloc. Peste un an sau doi, când a ajuns, în sfârșit, să citească Nietzsche, avea să echivaleze toate acestea cu *amor fati* – ideea potrivit căreia trebuie să întâmpini cu brațele deschise tot ceea ce ți se întâmplă, bucurie sau tristețe, durere sau fericire. După ce l-a citit pe Nietzsche, totul a căpătat mai mult sens.

Așa se face că Mike Albu' locuiește în apartamentul lui mare și gol, cu un tată pe care nu-l vede niciodată, și privește noaptea pe geam, sforțându-se să se simtă mulțumit. Se chinuie să-i placă lectura, sau să privească la televizor, să-și facă de mâncare, să-și spele rufele, să cheltuiască banii câștigați, sau să cioplească o pasăre, așa cum face chiar în clipa asta, stând la masa din bucătărie și folosindu-se de briceagul artizanal extrem de scump pe care și l-a cumpărat. Totul e o trudă.

Sau mai târziu, în camera lui de la etaj, când, așezat la birou cu toate luminile aprinse, privește iarba întinsă înainte-i în tot felul de grămezi și grămăjoare, simțind că nu-i spune nimic nou. Cu toate astea, se simte obligat s-o ordoneze, s-o organizeze și s-o stocheze pentru ca apoi să o vândă, fiindcă e cel mai important lucru pe care-l face. Asta e treaba lui, așa că va proceda cu multă precizie, fără să se gândească la nimic altceva. Căci ce altceva ar fi de făcut?

CLASA a-11-a

Engleză: 97

Mike a participat activ la discuțiile despre Regele Lear, *iar la ore s-a arătat întotdeauna atent și interesat. A scris o lucrare deosebit de originală și bine documentată despre dificilul subiect al „existențialismului nietzchean", cum l-a numit el; cu toate acestea, cum i se întâmplă în general, n-a părut foarte mulțumit de ea.*

Latină: 98

Un elev realmente pasionat. Traducerile lui Mike continuă să fie făcute cu o pasiune și un interes rar întâlnite la elevii de vârsta lui. Cu toate acestea, s-ar putea arăta mai înțelegător față de colegii lui, cu care uneori este destul de intolerant.

Matematică: 98

Cu toate că Mike este un elev bun, e limpede că n-are niciun interes pentru matematică.

Științe: 69

E clar că Mike e un tânăr inteligent, dar pur și simplu nu-și face temele. Cu toate că are peste 90 de puncte la teste, dacă nu-și face referatele de laborator, mi-e imposibil să-i dau mai mult decât nota de trecere.

Istorie: 96

Mike a făcut o teză superbă, minunat documentată și extrem de instructivă. Tot ce-i mai trebuie este să învețe arta concesiilor necesare unei bune conversații.

Observații, ora de dirigenție:

Mike excelează la materiile care-i plac și e execrabil la cele care nu-i plac. Aici, la școală, deplângem cu toții evenimentul tragic prin care a trecut recent, dar, în același timp, considerăm că e de datoria noastră să vă atragem atenția că repetatele sale probleme de disciplină nu fac altceva decât să-i pericliteze

viitorul. Cu toate că Mike mi se pare fermecător și-am ajuns să-l consider nu doar un simplu elev, ci chiar un prieten, comportamentul său ar putea fi catalogat drept antipatic. Uneori, poate părea destul de distant, deși nu cred că e vreodată plictisit. Mike are multe daruri. S-ar putea chiar să aibă geniu, însă mulți dintre cei care i-am fost profesori suntem de acord că e extrem de greu să îl scoți la iveală. E deja suficient de mare pentru a se lupta cu asta de unul singur.

14

E foarte târziu când Chris se duce la baie și o găsește pe Jessica leșinată lângă toaletă. Stă multă vreme s-o privească. Jessica e prietena lui, dar până acum n-a apucat să se holbeze în voie la o fată în carne și oase. Îi place.

15

Când Mike Albu' era în clasa zecea, un violator bântuia străzile orașului: violatorul din Upper East Side. Megan, o fată de la cursul de etică, i-a spus:

— Da', nu, pe bune, cea mai mare teamă a mea e să fiu violată. Zău, mor de frică să nu fiu violată. Chiar acum două zile violatorul a intrat într-un magazin ziua-n amiaza mare, a încuiat ușa și a violat o casieriță. Mă duci și pe mine acasă?

Mike a ridicat din umeri și a luat-o agale către apartamentul ei de la intersecția dintre strada 98 și Fifth Avenue. I-a zis că, dacă e atentă, n-are de ce să-și facă griji. Înainte să ajungă la Poarta Inginerilor, cea care dădea către lac, s-au oprit să se uite la oamenii care făceau jogging.

— Nu-i nimic înspăimântător aici, i-a zis Mike, nu cred să existe loc pe lume mai sigur ca ăsta.

Pe drumul de întoarcere, Mike s-a oprit la un bufet să-și ia o cacao cu lapte și a văzut portretul-robot al violatorului pe un perete. Nu i s-a părut cu nimic diferit de restul portretelor-robot pe care le mai văzuse. Un tânăr de culoare absolut banal, îmbrăcat cu același hanorac cu glugă pe care-l purta și el pe sub haină. Și l-a imaginat pe omul ăsta ținând-o pe Megan la pământ (care era, zău, atât de înfricoșată și țipa), rupându-i fusta în carouri de la uniformă și, probabil, violând-o pur și simplu chiar acolo, în mijlocul bulevardului. Dintr-odată, i-a părut foarte rău pentru amândoi.

PARTEA A II-A

Sâmbătă, 28 decembrie

16

Un puști negru și unul alb, cu buletine false de Ohio și Oregon, găsiți morți pe strada 117.

„Doamne, cât urăsc drogurile", își zice unul dintre detectivii care cercetează dubla crimă de la Complexul Jefferson. Acum e la sala de sport. A vorbit cu mama lui Nana, care i-a spus că acela e ultimul loc în care a fost fiul său. Singurul dintre puștii de noaptea trecută care se mai află prin preajmă e Arturo. Așa se face că atunci când detectivul întreabă dacă-l știe cineva pe Nana, toți spun că da, însă numai Arturo recunoaște că l-a văzut cu o seară înainte.

— Erați prieteni?

— Mda, eram apropiați.

— A avut vreodată probleme?

— Nu, omule, băiatu' era super, își vedea de treaba lui.

— Da' aseară cum a fost?

— Păi stai să vă zic, don' detectiv, bagabontu' ăsta, Hunter, a-nceput să se ia de el. Cred că e rasist, sau ceva de genu' ăsta. Un nazist din ăia.

— Și ce s-a întâmplat?

— Păi, s-au bătut, știți, și io i-am despărțit, da' Hunter ăsta s-a ofticat că l-am oprit și-a șters-o. Da' io nu făceam altceva decât să am grijă dă omu' meu.

Auzindu-l, jucătorii de pe margine își dau ochii peste cap, însă detectivul nu observă.

— Și crezi că puștiu' ăsta, Hunter, s-a gândit să se răfuiască cu Nana pe cont propriu?

— Da, omule, cu tipii de genu' ăsta nu știi niciodată. Era înnebunit.

Detectivul îi mulțumește lui Arturo și coboară la parter, ca să caute adresa lui Hunter în registrele centrului.

Detectivul își face apariția în holul casei familiei McCullough în același timp cu Hunter, care se resimte după ce a hoinărit ore întregi în neștire pe străzi. Pe la trei, când ieșise, se dusese pe jos tocmai până în Village, unde intrase la un film deja început care rula într-un cinematograf de pe strada 14. După ce se terminase, o luase agale în sus, pe Sixth Avenue, și traversase parcul. În mână are o pungă de gogoși cumpărate de cine mai știe unde. Detectivul vede petele de sânge uscat și-l întreabă dacă se numește Hunter. Când acesta confirmă, detectivul îi spune că-l duce la secție să-i pună câteva întrebări. Portarul nu știe ce să facă. Detectivului nu-i vine să creadă cât de ușor merge totul, dar puștiul e plin de sânge.

În mașina de poliție, Hunter se gândește că tatăl lui e într-un avion spre Europa, unde-l așteaptă deja maică-sa, și el habar n-are la ce număr de telefon ar putea să-i găsească. Dacă n-ar fi sâmbătă, ar putea suna la biroul tatălui, să-l roage pe vreunul dintre colegi să-i dea de urmă imediat ce se dă jos din avion. Ar putea să-l sune pe Mike Albu', dar Mike Albu' e un traficant de droguri și ce idee ar mai fi și asta. Trece mental în revistă celelalte numere pe care le știe pe de rost. Nu sunt multe și niciunul dintre ele nu i se pare potrivit. Are însă numărul puștiului ăluia Andrew, care e de la o altă școală și pe care nu-l știe decât pentru că tații lor lucrează împreună, dar cu care s-a înțeles bine din prima. Își zice că probabil tatăl lui Andrew l-ar putea ajuta.

Până când Hunter ajunge să dea telefonul la care e îndreptățit prin lege, o mostră din sângele de pe tricoul lui e deja în drum spre laborator.

17

Când erau mici, Hunter, Mike Albu', Warren și Charlie, vărul lui Mike Albu', mergeau în vizită la grădina zoologică din Central Park. În clasa a doua și a treia, bona lui Warren, o femeie mărunțică și extraordinară, pe nume Dorine, îi ducea acolo în fiecare toamnă și primăvară. Cum toți erau copii precoci, excursia la zoo era întotdeauna o aventură. Acolo era o rață arțăgoasă care lătra la ei:

— Rața aia a lătrat la mine, a strigat Warren.

— Rațele nu latră, rațele măcăie, i-a strigat înapoi Mike Albu'.

— Așa e, Michael, a zis Dorine, care era plătită cu 350 de dolari pe săptămână. Iar apoi a început să măcăie, făcându-i pe băieți să se tăvălească pe jos de râs.

Băieților le plăceau și maimuțele („Aruncă căcuța? Dory, aruncă cu căcuța?) și pinguinii și focile, de fapt, cam toate animalele, chiar și șerpii.

Excursia și-a creat propriile ritualuri. Indiferent ce oră ar fi fost, așteptau întotdeauna să vadă ceasul cu statui de animale bătând ora exactă.

Dar cel mai important ritual, cel pe care băieții și l-au amintit toată viața, era cel al cumpărării pușcoacelor. Bărbatul care vindea pușcoace, săbii de plastic și baloane dintr-o tonetă era tuciuriu și avea mustață, iar o dată, când Hunter l-a întrebat dacă era pirat, i-a răspuns că da. În fiecare săptămână băieții își luau pușcoace noi, care nu supraviețuiau niciodată zilei de joi, de obicei din pricină că ața care lega dopul de țeava puștii se încurca în mecanismul de tragere. Dorine le spusese băieților fără niciun înconjur că n-avea de gând să-și petreacă după-amiezile reparând pușcoace, prin urmare, dacă se stricau,

cu-atât mai rău pentru ei. Trebuie să aveți grijă de lucrurile voastre.

Ca atare, repararea pușcoacelor căzuse în sarcina lui Mike Albu'. Era cel mai bun la așa ceva și avea răbdarea necesară complicatului proces al desfacerii ațelor încâlcite. Așa că Warren, Hunter și Charlie se omorau unul pe altul cu pușcoacele, apoi se certau încercând să stabilească a cui era cea care se stricase prima, și apoi Mike încerca să le repare.

Câțiva ani buni mai târziu, trecând prin parc, Mike Albu' s-a gândit să-l caute pe omul care vindea pușcoace. Când nu l-a găsit nici pe el, nici toneta lui, și-a dat seama că, de fapt, nu mai văzuse un pușcoci de ani de zile. Și-a dat seama că n-o mai văzuse nici pe Dorine și s-a întrebat ce se întâmplase cu ea și dacă Warren mai avea numărul ei de telefon. Și-a imaginat ce i-ar spune dac-ar vorbi din nou cu ea.

Că acum avea șaptesprezece ani și că se prinsese în sfârșit cum funcționează lumea adulților și-i părea rău că fusese un drac împielițat când era mic. Înțelegea că meseria ei nu era ușoară și-și amintește că fusese dus la zoo, lucru pentru care îi era recunoscător, din moment ce asta nu intra neapărat în obligațiile ei; a fost bine că ai fost acolo să ne crești pe mine, pe Warren, pe Charlie și pe Hunter, căci, dacă n-ai fi fost, aș fi putut ajunge și eu unul dintre puștii ăștia cărora le vând acum, și apropo, nu vrei un joint?

Da, Michael, ar fi putut spune ea, la petrecerile alea, după ce vă duceam la culcare, obișnuiam să stau pe scara din spate, cu celelalte doici și menajere, ca să fumăm câte-un joint și să discutăm despre oamenii frumoși și celebri care veneau acolo. Și ce să vezi, Michael, chiar am trecut ca niște stafii prin viețile voastre, exact așa cum trebuie s-o facă slujitorii de nădejde.

Da, Dory, știu. E ca ceea ce fac acum, distribuind droguri. Intru și ies ca o fantomă, pentru ca nimeni să nu-și amintească de mine după ce-am plecat. Exact ca un servitor de mare clasă.

Da, Michael, dar ne-am distrat la zoo cu Charlie, Warren, Hunter și Rața Arțăgoasă, nu-i așa? Îți amintești când a lătrat rața la Charlie?

Rațele nu latră, Dory, rațele măcăie.

18

Jessica se trezește la ora unsprezece, amintindu-și vag că a ajuns acasă cu un taxi în care a pus-o Chris. Își amintește că a fost ajutată de portar să coboare, dar asta nu mai contează acum, pentru că e aproape ora prânzului și, chiar dacă se simte oribil, are o întâlnire cu niște prietene de-ale ei cu care trebuie să meargă la patinaj. Stă tot timpul cu fetele astea trei, deși e conștientă că e mult mai deșteaptă decât ele. Au aceeași părere asupra câtorva lucruri fundamentale și asta-i de ajuns ca să le țină laolaltă. Au aceeași părere despre cine e și cine nu e tare. Sunt de acord să facă sex oral, însă nu și normal, până când nu vine timpul potrivit. Cred că n-ar trebui să fie niciodată nevoite să-și cumpere singure băuturi de la bar. Consideră că trebuie puse „puicuțele" întotdeauna înainte de „cocoșel", că toate sunt sexi, dar fiecare în parte mai mult decât celelalte. Cred că Hamptons-ul e beton și că părinții lor sunt naspa, *chiar dacă-i spun maică-mii practic totul, dar nu chiar tot-tot, știi?* Așa se face că, în dimineața asta, se duc toate patru la patinaj și se întâlnesc pe ringul Wollman, din Central Park. Poartă blugi albaștri mulați, pulovere cu striații, geci și mănuși frumoase. Toate au pielea impecabilă și-s drăguțe. Îi tratează prost pe băieți, dar acestora nici că le pasă, atâta vreme cât cred c-ar putea să aibă parte de un sex oral din când în când. Toată lumea știe exact cum stau lucrurile.

În timp ce-și pun patinele, discută despre cât urăsc mirosul dulceag de nachos și brânză artificială, de floricele și hot-dog. Nu-i deloc genul lor de mâncare. Dar, vai, niciuna dintre ele n-are propriul patinoar, cel puțin nu în oraș. Braț la braț, ies pe gheață chicotind.

Gen, gen, gen, gen, gen, gen...

Gen, în niciun caz.

Au făcut trei ture de patinoar și-s gata să iasă, când un puști cam mototol alunecă și cade chiar în fața lor. Fetele încearcă să-l ocolească, dar Jessica nu reușește și una dintre patine îi taie fruntea băiatului, chiar sub breton. Sângele începe să țâșnească pe gheață și fetele țipă, luând-o la goană către marginea patinoarului. Băiatul își apasă mâna pe tăietură, încercând să oprească sângerarea. Numele lui e Andrew. Nici n-ar fi trebuit să fie aici, dar își făcuse planuri cu prietenul lui Hunter, care patinează mai ceva ca un jucător de hochei. Apoi a primit telefonul ăla dement de la Hunter despre închisoare și tatăl lui s-a dus acolo, spunându-i lui Andrew că el nu poate să-l însoțească. Așa că Andrew a hotărât să se ducă singur la patinoar. Lumea îi spune dintotdeauna că e un pic cam distrat. Să se ducă la patinoar fără fete? Singur-singurel? Probabil că-i gay.

19

Fetele sunt, practic, atât de tulburate de ce s-a întâmplat la patinoar încât trebuie să meargă să bea o ciocolată caldă împreună la Jackson Hole. Însă, odată ce ajung pe Fifth Avenue, Jessica se-ndreaptă într-o altă direcție. Trebuie să dea un telefon.

— Alo?

— Chris, sunt Jessica. Mersi c-ai avut grijă de mine azi-noapte.

— Sigur, mda. Chris nu e deloc surprins. A ajutat-o când era inconștientă și n-a încercat s-o fută sau altceva.

— Nu, serios, zice ea. Mai vrea din chestia aia pe care-a luat-o noaptea trecută. A fost cea mai tare chestie din viața ei. Iar acum senzația a dispărut aproape cu totul și n-ar fi rău să mai ia un pic înainte de sfârșitul vacanței. Doar puțin, înainte de a fi nevoită să se întoarcă la școală. Nu-i trebuie mult. Doar *puțin* mai mult. Merge mai repede. A început să transpire pe sub geaca de iarnă.

— Iei iarba de la tipu' ăla, Mike Albu', nu?

— Da.

— Poți să-mi dai și mie numărul lui?

— Da, sigur. Vrei să mai fumezi ceva?

— De fapt, nu. Vreau altceva.

— Coca? Chris nu vrea să ia cocaină. Fratele lui, Claude, obișnuia să ia cocaină cu tonele și chestia asta l-a futut rău. Chris nu știe cum să-i spună asta Jessicăi.

— Nu, chestia aia de-azi noapte.

— Credeam că ai fost beată.

— Nu, era ceva gen cocaină, dar mai mult ca un fel de Ecstasy. Jessica vorbește foarte repede, învălmășind cuvin-

tele unul după altul. Și dup-aia a fost ceva, gen, cu totul altfel.

— Și ce era?

— Habar n-am, știu doar că se numea *Doisprezece*.

20

Cu sângele șiroindu-i pe față, Andrew reușește până la urmă să iasă de pe luciul gheții. Managerul patinoarului cheamă o ambulanță, iar la spitalul Lenox Hill un doctor îl pansează pe Andrew, spunându-i că trebuie să mai rămână încă șase ore sub observație, pentru că tăietura e foarte aproape de ochi. Îl instalează într-o cameră de la etajul trei, alături de un alt puști. Cei doi se împrietenesc și sunt bucuroși să-și țină de urât cât stau acolo întinși și drogați.

În realitate, niciul dintre ei nu e neapărat bucuros de compania celuilalt, ci mai curând de faptul că se află în aceeași cameră cu un puști alb de la o școală privată, care nu pute. Ar putea fi mult mai rău. Mai ales pentru Andrew, care-și dă seama că puștiul din patul vecin e sub influența unor tranchilizante mult mai puternice decât ce luase el.

Vine și un vizitator, tipa aia, Sara Ludlow. Celălalt puști, Sean, e prietenul ei: *căpitan al echipei de fotbal, schior la Vail, păr șaten, născut în spitalul în care se află, școlit pe strada 73, tatăl pe Wall Street, mama de-abia condusă înapoi pe strada 84 de șoferul ei personal, mă rog* – puștiul e super-drogat. *Și, oricum, respectă semnele de circulație.*

Sean a avut un accident de mașină când s-a întors din East Hampton în noul PT Cruiser pe care i l-au cumpărat ai lui de Crăciun. Când intră, Sara îl măsoară pe Sean din cap până în picioare, apoi se uită la perfuzie și-l sărută pe frunte.

— O, cum te simți? Cum ți-e brațul?

— Nu știu.

Din celălalt pat, Andrew privește și ascultă totul. Pretinde că e pe jumătate adormit, pentru a se lăsa pe deplin copleșit de frumusețea Sarei, care poartă niște blugi strâmți și are părul strâns în coadă. Andrew e excitat.

— Unde sunt părinții tăi? întreabă Sara.

— Au venit și-au plecat.

— Deci, ce zic doctorii?

— Nici nu știu.

— Trebuie că ți-au dat niște pastile destul de puternice, nu?

— Mda.

— Nu-mi dai și mie?

— Nu, astea-s pentru acasă, sare Sean, părând dintr-o dată furios.

— Era o glumă, zice ea.

Andrew izbucnește în râs, iar Sara se întoarce spre el, pare să nu se hotărască dacă să-i zâmbească sau să-l privească urât.

— Scuze. Sunt Andrew.

— Sara.

— Sara Ludlow.

— Mă cunoști? De parcă n-ar ști-o toată lumea. De fapt, Sara știe că-i celebră. Îi place să fie așa și vrea să fie din ce în ce mai celebră. Și iată cum trebuie să procedezi: mai întâi te faci cunoscută la tine în clasă, dup-aia la tine în școală. Apoi ți se duce buhul în toate școlile, în tot orașul, sau cel puțin în partea de oraș care contează. Și atunci ai o carieră.

— O știi pe tipa aia, Vanessa, care-i la aceeași școală cu tine? întreabă el.

— Da.

— E prietenă cu sor-mea.

— Toată lumea se știe cu toată lumea. De la Discman-ul lui se-aude *Under the Table and Dreaming*, a celor de la Dave Matthews Band, piesă care-i place. Chiar voiam să-mi cumpăr albumul ăsta, zice ea.

— Nu-l vrei pe-al meu?

— Nu, n-aș putea...

— Nu, serios, ia-l. „O scuză ca s-o văd din nou", își zice Andrew, și oricum, Dave Matthews e naspa. Sigur, mai am și alte CD-uri. Poți să mi-l dai data viitoare când ne vedem.

— Foarte drăguț din partea ta. Mersi mult.

— Te găsesc prin el, zice, aratând cu capul în direcția celui-lalt pat.

— Bine, super.

— Gata, am plecat, da? zice ea, întorcându-și privirea către Sean.

— Și cum rămâne cu fotbalul? întreabă el.

— Doctorul ce-a zis?

— S-ar putea să trebuiască să stau pe tușă, nu-mi amintesc.

— Bine. Pa-pa.

În timp ce Sara se îndreaptă spre ușă, Andrew urmărește cu nesaț blugii perfect întinși pe curbele coapselor ei. După o vreme, începe să se gândească din nou la Hunter. Hotărăște că în afară de asta nu poate face prea multe pentru el. Tatăl lui i-a spus că nu poate să sune pur și simplu la toate hotelurile de lux din Europa. Îi va lua ceva timp. Când a vorbit cu el la telefon, Hunter nici măcar nu știa în ce țară plecaseră ai lui.

21

Mike Albu' și tatăl lui s-au mutat cu trei ani și jumătate în urmă, imediat după ce mama lui a murit de cancer la sân. În noua locuință era foarte cald și pereții erau goi. În camera lui erau rafturi cu cărți și asta era bine, dar în rest, totul era îngrămădit la nimereală, inclusiv cutia cea mare cu vechile lui lucruri, care sărea în ochi de la o poștă, cu toate că era îndesată într-un dulap. Poate știți cum e, poate nu știți, dar uneori e mai bine când nu poți vedea cu ce-ai rămas. Camera era mare, dar după ce-a scăpat de acea cutie a devenit, dintr-odată, mult mai spațioasă. Mike Albu' a rămas doar în șort și s-a culcat pe podea, răschirându-și membrele ca să se răcorească. Așa și-a petrecut prima noapte în noua lui cameră.

22

După ce părăsește spitalul Lenox Hill, Sara se îndreaptă spre Madison. Scoate telefonul Nokia din geanta Prada care-i atârnă peste geacă. Niciun apel pierdut. Accesează meniul și răsfoiește intrările până când ajunge la un apel necunoscut de seara trecută: *Chris*. Are un plan. Apasă butonul de apelare.

— Alo?

— Ești cu cineva?

— Nu. Cine-i la telefon?

— Pot să vin la tine?

— Sigur, da. Adică, cine ești?

— Eu, Sara. Vin la tine.

Chris e foarte surprins și foarte fericit. Ieri credea că nici nu știe cine e. Acum are numărul lui și tot restul. Poate că are numerele tuturor. Poate. Oricum, vine-ncoace.

Sara urcă treptele vilei lui Chris și apasă butonul interfonului. Se-aude vocea lui Chris. Sara se anunță. Chris îi spune s-aștepte. Ea intră.

E sâmbătă și în casă nu mai e nimeni în afară de Chris și Claude. Sara își dorește ca atunci când părinții ei sunt plecați, adică mai tot timpul, să poată scăpa de menajeră și de dădaca frățiorului ei mai mic. Trebuie neapărat să-l întrebe pe Chris cum face asta. E clar că în casă lucrează o grămadă de oameni. Îl urmează pe Chris până în camera lui de la etajul patru. Un televizor bâzâie și murmură într-un colț. Chris poartă un șort de baschet în alb și negru și adidași Kevin Garnett – din cei care se închid cu fermoar până sus. Mai poartă și un maiou, dar, cum nu e foarte musculos, cam atârnă pe el, scoțându-i în evidență pielea albă și coșurile de pe pieptul lipsit de păr. *Poșuri* se cheamă coșurile de pe piept; *spoșuri*, cele de pe spate. Chris speră ca ea

să nu le observe și se așază pe una dintre canapele, întinzându-și mâinile pe spătar. Nici la subraț nu prea are păr. Jessica se așază în fața lui, într-un balansoar negru cu gri de o mie de dolari. Chris se ridică și se duce la calculator, unde dă drumul primei melodii din listă – *California Love*, a lui Tupac Shakur.

Sara îi zâmbește:

— Ascultă, am o idee minunată.

— Așa.

— Părinții tăi o să lipsească mai multe zile, nu?

— Mda.

— Ar trebui să dăm o petrecere.

— Da' aia de azi-noapte?

— Nu, vreau să zic o petrecere adevărată.

Chris nu știe ce să mai spună. E atât de frumoasă.

— Aș putea să-i aduc pe toți, zice ea. Toți cei tari.

— Nu vreau să fie prea mare.

Sara n-are chef de chestia asta. Se ridică și se așază aproape de Chris, pe canapea. El se încordează, surpins de brațul care l-a cuprins de gât.

„Nu-mi vine să cred că fac asta", își zice ironic Sara. „Îmi vând farmecele feminine pentru un lucru pe care mi-l doresc. Ha, ha." Își strecoară limba în gura lui Chris. El îi răspunde și, cu o perfectă sincronizare, ea se retrage.

— Nu vrei să dai și tu un mega-bairam?

— Sigur că vreau. Membrul i se întărește și începe să se vadă prin șortul Jordan.

— Cel mai mare din lume, zice ea. O să fie genial. Știe că petrecerea potrivită de Anul Nou o va transforma pe vecie în fata care „face lucrurile să se întâmple". Ceea ce toată lumea știe că este deja, dar tot ar fi mișto. Super-mișto. Mișto pentru ea.

— Doar să nu fie prea mulți.

— Dar trebuie să fie uriaș. Și, în plus, oamenii trebuie să aibă ceva de făcut în caz că noi vrem să ne distrăm pe cont propriu în altă parte, zice aruncând o privire plină de semnificații către pat.

— Credeam că ai prieten.

— Am o grămadă de prieteni, răspunde ea zâmbind. Așa merg lucrurile. Asta nu-nseamnă că-s curvă...

— În niciun caz.

— Dar fiecare tip e interesant din alte motive. Sunteți atât de mulți. Iar tu ești interesant dintr-un motiv foarte precis.

— Care?

— Va trebui să-ți dai seama singur.

***

Bunica Sarei a fost odată la un bal care se dorea a fi cea mai faimoasă petrecere a generației ei. Se ținea în Long Island. Nu în Hamptons, ci în North Shore, în marele estuar The Sound, unde erau proprietăți imense cu grădini incredibile. Petrecerea a fost atât de nebunească, încât puștii chiar au ajuns să se dea huța în candelabre și vila a fost făcută zob. Au venit polițiști din două districte învecinate și opt sau nouă băieți de la Yale și Columbia au fost arestați. Povestea a ajuns pe coperta revistei Life. *Nouă luni mai târziu, s-a născut mama Sarei.*

23

Mike Albu' coboară pe Lexington către strada 91 ca să se întâlnească cu Jessica. E cu Lionel, pentru că imediat ce-a primit telefonul ei a știut că va avea nevoie de chestia asta nouă, Doisprezece. Deși ceruse „Numărul Doisprezece", fata îl descrisese perfect. Când a auzit-o, și-a dat seama imediat despre ce era vorba, căci se comporta de parcă ar fi fost încă sub efectul drogului.

Toată treaba începe să-l cam neliniștească pe Mike Albu'. Drogul ăsta nou nu prevestește nimic bun. În plus, din cauza lui trebuie să aibă de-a face cu Lionel mai tot timpul, iar Lionel e un tip care-ți dă fiori. Lionel cu ochii lui injectați, maro-gălbui. Mike Albu' știe că Lionel poartă armă. Ăsta-i cel mai înspăimântător lucru care vine împreună cu banii. La început, Mike Albu' n-a văzut deloc arme, dar n-a trecut mult și banii s-au înmulțit. Iar când ajung să-ți treacă prin mâini câte-o mie de dolari odată, trebuie să ai o formă sau alta de protecție. Sunt pur și simplu prea mulți bani ca să-ți bați joc de ei. Bineînțeles că puștii care cumpără habar n-au.

La un nivel strict intelectual, Mike Albu' înțelege totul. Știe că Lionel vine dintr-un loc în care consumul de cocaină era la ordinea zilei, chiar dacă acum lucrurile probabil că s-au mai domolit. Știe că în cartierul lui lucrurile pot oricând s-o ia razna, să manifeste spectrul acelui „ghetou" de care toți prietenii lui au auzit la istorie, dar de care numai Mike Albu' s-a apropiat vreodată. Mike Albu' este *la curent cu* și chiar implicat în acest alt New York City. Ceea ce face cu-atât mai ciudat și, în același timp, nu atât de ciudat, faptul că știe, spre exemplu, că Lionel are copii. Și fiți atenți: Lionel i-a povestit cum, în clasa a treia, fiul lui, Jeremy, a fost pedepsit de o învățătoare pentru că scrisese pe bancă, iar puștiul i-a zis „Tăticu' meu o să te-mpuște."

Învățătoarea a lăsat-o moale imediat și a demisionat în același an. Lionel era mândru de asta: „Sigur c-aș fi mardit-o pă ștoarfă. Îl mardesc pă orice împuțit dă cioroi care să pune cu mine. Profesor, gabor, marțafloi, puțin mă doare. Îs unu și-același." Cuvinte care i-au rămas bine întipărite în minte lui Mike. Mike și Lionel merg unul lângă altul în tăcere.

Când ajung la strada 91, o zăresc pe Jessica la colț, făcând ture în jurul unei cabine telefonice. Se uită întruna în jur, dar nu-i observă pe cei doi decât când sunt chiar în fața ei. Încearcă să pară relaxată, dar se vede că n-a mai făcut asta niciodată. Lui Mike Albu' îi pare rău pentru ea.

Lionel o măsoară pe fată cu privirea, însă atenția ei e concentrată asupra lui Mike Albu'. Cu el trebuie să negocieze. Se fac prezentările, apoi Mike Albu' o întreabă cât vrea. Înainte de toate însă, chiar dacă nu vrea să pară neștiutoare, Jessica vrea să știe cum se numește chestia exact. Așa că-și ia inima-n dinți și-ntreabă, fără să-l privească însă pe Mike Albu'. Lionel rânjește și mârâie amuzat.

— Doisprezece, zice Mike Albu', încercând fără succes să o privească drept în ochi.

— Poftim?

— *Doisprezece.*

— Aa.

De sub gluga lui Lionel țâșnește un glas de bariton surprinzător de cald, aproape muzical.

— Cât, vine sentința, care nu sună chiar ca o întrebare.

Jessica se uită pentru prima dată la el cu-adevărat. Pielea închisă ascunsă sub glugă și tricoul nespălat, ochii fixând-o neabătut. Lionel e frumos în felul lui. Are un maxilar bine conturat și nu pare gras, cu toate că e absolut enorm. Jessica încearcă să înmagazineze toate aceste informații.

— O mie. Pentru asta și-a spart aproape cu totul deschiderea de cash din cont.

Sprâncenele lui Lionel se arcuiesc pentru o fracțiune de secundă. Mike Albu' oftează, le face semn să se pună în mișcare și ia bancnotele noi și foșnitoare din mâna fetei, după care vine rândul lui Lionel să-i înmâneze cinci Punguțe. Jessica are acum

impresia că acest drog este imperiul lui Lionel, nu al lui Mike Albu', așa că-și reorientează atenția asupra celui dintâi. Iar când îi cere lui Lionel numărul de mobil „pentru că, știi, s-ar putea să fie mai ușor dacă vorbim direct și poate c-o să mai vreau..." Mike e luat complet prin surprindere.

Lionel îi dă numărul. Mike Albu' nu vrea să se gândească la asta.

Dornică să scape de ei de-acum, Jessica își ia la revedere, dă colțul și se grăbește către Fifth Avenue.

Ce ușor a fost.

Sunt atât de tare.

24

Mike Albu' o urmărea pe mama lui cu privirea în timp ce îi vorbea. I-a spus că ar mai putea dura vreo doi ani, însă ar putea fi și mai puțin, iar la sfârșit i-a spus că-i pare rău, iar el i-a zis Stai liniștită, mami, nu-i vina ta. Ea a zis că n-o să mai vorbească despre asta și că, până una-alta, o să se bucure cât pot de viață. M-ai auzit Michael? Să trăiești întotdeauna cum poți mai bine.

În noaptea aia, la ceva vreme după miezul nopții, Mike Albu' s-a sculat și s-a dus la bucătărie pe întuneric. În vechea bucătărie nu era nicio fereastră, iar când ușile batante s-au închis fără zgomot în spatele lui, camera a devenit neagră ca smoala. Pe sub ușă nu pătrundea niciun firicel de lumină. A întins mâna până la un dulap, l-a deschis și a scos o cutie de biscuiți. Mâinile lui au dibuit pachetul și l-au dat jos într-o beznă totală. Apoi și-a tras un taburet ca să ia un pahar. Primul pe care l-a pipăit a fost un pahar de șampanie, așa că l-a apucat, simțindu-l la fel de rece ca gresia de sub tălpi, și l-a pus pe bufet, lângă pachetul de biscuiți. A desfăcut pachetul cât de încet a putut, a scos primul rând de biscuiți și l-a pus lângă pahar, apoi l-a închis și l-a pus la loc în dulap. S-a întors în direcția frigiderului și s-a uitat la bezna din fața lui. Apoi a închis ochii și întunericul s-a schimbat imperceptibil, poate doar pentru că știa că are ochii închiși. A traversat pas cu pas bucătăria până la frigider și a deschis ușa. O strălucire portocalie i-a inundat ploapele închise și a întins mâna după o cutie cu lapte. A găsit o cutie rece și plină și-a scos-o, închi-

zând ușa cât de repede a putut. Când strălucirea a dispărut, a deschis ochii. Tot pe întuneric, a deschis cutia și și-a turnat un pahar de șampanie plin cu suc natural de coacăze, băutura preferată a mamei lui.

25

Mike Albu' și Lionel o urmăresc cu privirea pe fata care se îndepărtează în grabă:

— Asta o să fie înapoi cât ai zice peşte, zice Lionel.

— L-ai văzut pe văr-miu? întreabă Mike.

— Pe cine? zice Lionel, numărând bancnotele cu degetul.

— Îl știi, Charlie. El ne-a făcut combinația. Acum e la facultate. Da' tot cu asta se-ocupă.

Lionel își amintește de penele care-i zburau prin fața ochilor când geaca lui Charlie a explodat la piept, la câțiva centimetri de cap. Imaginea celuilalt puști, cel căzut pe caldarâm, îi trece și ea prin minte.

— A, da.

— Dacă-l vezi, zi-i că l-am căutat.

— Mda. Lionel face semnul păcii și se grăbește să ajungă înapoi în cartier, ca să se facă praștie.

— Al dracu', își șoptește Mike Albu' în barbă, în timp ce se urcă într-un taxi.

„Unde să fie Charlie?" În ultimul timp, Mike Albu' s-a gândit destul de mult la el. În fond, au crescut împreună. E vărul lui. Sora lui taică-său e mama lui Charlie. Dar și ea și bărbată-său erau futuți rău. Aveau mult prea mulți bani, apăreau mereu în paginile de scandal ale ziarelor, o țineau într-o petrecere și, când n-o făceau, erau la vila din Toscana, sau pe iaht, în Bali. Familia lor are mult mai mulți bani decât tatăl lui Mike Albu'. Cea mai mare parte a vieții, Charlie a fost nevoit să aleagă între a sta cu bonele și a sta cu Mike Albu'. Așa că, deși își păstrase adresa, nu folosea casa părinților decât atunci când voia să dea câte o petrecere. În restul timpului locuia cu Mike Albu'. Aveau aproape aceeași vârstă, semănau, iar lumea obișnuia să-i ia drept gemeni. Marea deosebire dintre ei era că Charlie era un elev foarte slab,

sau doar lipsit de interes, sau amândouă, iar în clasa a opta a fost trimis la un internat prost. În mod destul de ciudat, asta l-a făcut să se maturizeze mai repede.

În vacanțe Mike Albu' aștepta întotdeauna cu nerăbdare întoarcerea lui Charlie: era un prilej pentru aventuri interesante și, mai apoi, pentru lecții de vândut droguri. De data asta însă Charlie s-a întors schimbat. Poate că era școala cea nouă, sau poate că era doar faptul că lua mai multe droguri decât de obicei – facultatea nu-l dezvățase de asta –, dar fusese distant. De parcă ar fi fost preocupat de ceva. Aproape toată vacanța a dispărut mereu de unul singur; ce făcea, Mike Albu' nu-și putea închipui. La naiba cu Charlie. Pe Mike Albu', toată afacerea asta îl irită.

26

Jessica merge nerăbdătoare și țanțoșă pe Fifth Avenue, cu fundul perfect bombat legănându-se și părul plutind splendid în ultima fâșie de lumină ce vârstează cerul înainte de apus. Scoate Discman-ul vișiniu din geantă și-și pune la urechi niște căști, din acelea care se sprijină pe ceafă. Ascultă mixul pe care i l-a făcut un băiat. Merge mai departe cu o mână în buzunar, mângâind Punguțele.

27

— De ce nu iei droguri? Le vinzi, așa că, de ce să nu le și iei? l-a întrebat Hunter pe Mike Albu', întinzându-i un bong ascuns într-o brichetă pe care-l cumpărase de la un magazin din centru.

Mike s-a uitat la bong și i l-a dat înapoi:

— Nu știu. N-am simțit niciodată nevoia.

— Nici măcar să încerci?

— Nu.

28

Mike Albu' se gândește din nou la Charlie. La vremea când, ca de obicei, părinții vărului lui erau plecați din oraș, iar el voia să chiulească de la școală și să plece în Florida. Vacanța de primăvară nici nu venise încă, dar Charlie și câțiva amici de-ai lui voiau să plece într-o stațiune din Key West, unde să se facă mangă și să se fută toată ziua.

Charlie lua în mod regulat mii de dolari din contul pentru întreținerea casei. Tatăl lui știa, bineînțeles, dar continua să-l alimenteze. În fond, nu ducea lipsă de bani. De data asta, însă, dintr-un motiv sau altul, în cont nu erau suficienți bani pentru biletele de avion.

Dar cum Charlie ținea morțis să meargă, iar mama lui avea bijuterii scumpe, i-a deschis seiful din șifonier și a luat un colier pe care l-a amanetat la un bijutier care ținea un magazin pe Ninth Avenue, în zona străzii 50. A primit douăsprezece mii de dolari. Cu ocazia asta, a văzut că în magazin se vindeau și arme pe sub mână. Așa că a dat sfoară-n țară și, în curând, locul devenise „locul din care poți cumpăra arme." Magazinul se numea „Amanetul Angelei", cu toate că nimeni de-acolo nu cunoștea vreo Angela. Așa se face că puștii veneau uneori și cereau să vadă armele, dar nu le cumpărau niciodată. În afară de Charlie. El era foarte mândru de pistolul pe care și-l cumpărase de-acolo.

A doua zi, Charlie era în avion (la clasa întâi) cu toți tovarășii lui, care ascultau Nelly la Discman...

Oare o să reușesc?
Soto, nu te fraieresc
Mâine zbor la clasa-ntâi
Cu Vanna White la căpătâi

...când mama lui s-a întors din Franța și a făcut o criză de isterie văzând că i-a dispărut colierul. A sunat la compania de asigurări, a concediat bona și a angajat un detectiv particular. Când Charlie s-a întors din Florida, depusese deja o plângere la poliție și era pe punctul să încaseze o primă de asigurare în valoare de 175.000 de dolari. Ajunși în acest punct, Mike Albu' i-a explicat lui Charlie cât de serioasă e treaba și l-a convins să-i spună mamei lui ce făcuse. A urmat o mare scenă, dar, până la urmă, Charlie i-a spus unde era bijuteria, ea s-a dus și a recuperat-o, și toți au ajuns să fie anchetați pentru fraudă cu asigurări. Charlie a fost trimis pentru scurt timp la o tabără de reeducare din Montana pentru copiii bogați care făceau prostii, unde a învățat să călărească.

Charlie spunea că-i place pistolul pentru că strălucește frumos când îl ține în mână. Era ca și cum ar fi țintit un fulger. Mike Albu' a luat micul pistol argintiu în mână și a privit prin cătare, țintind către capul lui Charlie. I-a zis că nu-i place, i l-a dat înapoi și n-au mai vorbit despre asta. Au vorbit, în schimb, despre cowboy. Despre felul în care-și țineau pistoalele atârnate foarte jos, cu tocurile deschise și curelele de siguranță tăiate, astfel încât, la amiază, când veneau bandiții, să le poată scoate înaintea lor și să fie singurii rămași în picioare. Iar Charlie a zis că totul ținea de cât de repede scoteai pistolul, dar Mike Albu' i-a răspuns Nu, Charlie, de fapt, problema e să apeși pe trăgaci.

29

E sâmbătă, și Tobias are o întâlnire la agenție. Tobias lucrează cu jumătate de normă ca model încă de la unsprezece ani, de când a fost descoperit pe o plajă din East Hampton. După ce termină liceul, tatăl lui vrea să îl trimită la Princeton, dar Tobias își dorește să facă modeling. Oricum n-are șanse să intre la Princeton, chiar dacă tatăl lui tot spune c-o să aibă el grijă de asta. Mă rog.

Tobias își amintește de prima dată când s-a văzut pe caroseria unui autobuz, într-o reclamă la blugii Guess. Euforia supremă, bucuria de a vedea privirea femeii care se afla în stație oscilând între chipul lui și imaginea din reclamă. Tobias a fost cucerit instantaneu. Iar la ședințele foto existau o grămadă de mâini care să-i atingă capul, fața și corpul, să-l aranjeze, să-l dichisească, să-l mângâie, îi plăcea fiecare clipă. Să pozeze pentru fotograf, să audă declicul obturatorului, iar apoi, oricât de mult ar fi durat, să ia poza, s-o decupeze și s-o lipească cu precizie chirurgicală în albumul lui îmbrăcat în piele, cu inițialele lui aurite pe cotor. În ultimul timp, Tobias s-a tot gândit că i-ar plăcea să-și facă un tatuaj cu inițialele lui aurite pe șira spinării, la câțiva centimetri deasupra fundului, în dreptul centrului de greutate al corpului.

Când ajunge în sala de așteptare, pe unul dintre scaune stă o fată frumoasă. Nicio surpriză aici – e, firește, un fotomodel. Tobias se gândește cât de mult i-ar plăcea să se culce cu această fată.

30

O cheamă Molly.

Molly are șaisprezece ani. Poartă niște blugi cam lărguți pentru picioarele ei subțiri, care se încrucișează la nivelul unor glezne aflate la o distanță apreciabilă de cap și se termină cu niște adidași Nike joși, fără ciorap. Părul ei șaten e strâns, iar ochelarii se odihnesc pe vârful unui nas pistruiat și, poate, mai ascuțit decât se poartă, dar care constituie, fără îndoială, un bun de preț al chipului ei. Sprâncenele subțiri reacționează subtil în timp ce citește, încrețindu-se, unduindu-se și înălțându-se deasupra ochilor ei fluizi. Puloverul gri cu guler atârnă lejer peste un bust în mod vizibil generos. Mici scame și bucăți de lână strălucesc în lumina mai mult albă decât galbenă a soarelui ce pătrunde prin jaluzele, brăzdându-i pieptul și vârful bărbiei. Citește *Ragtime*, de E.L. Doctorow, și-i place foarte mult.

Tobias n-a citit niciodată *Ragtime*. El a citit, însă, ultimul număr din *Maxim*, din care a și învățat câteva lucruri. În primul rând, cum să confecționeze o lampă cu ceară. În al doilea rând, că, pentru a aduce o fată în pat, nu trebuie să pari interesat de ea. Sau, mai degrabă, că trebuie să te arăți interesat, dar nu foarte. Trebuie să le ții pe jar. Tobias n-ar fi putut ține pe jar nici măcar o pungă de hârtie, iar Molly, pe bună dreptate, n-are niciun motiv să fie interesată de el. Dar Tobias e frumos, iar Molly e un pic confuză.

Părinții lui Molly vin din țara nebunilor. Sau, poate, din cea a nemernicilor. Într-o zi, Molly era la un curs de igienă, iar profesoara vorbea despre importanța modelelor în viață. Era, din fire, o fată tăcută, dar acum, în mod total atipic pentru ea, a ridicat mâna și a întrebat-o pe profesoară:

— Bine, dar ce se întâmplă când cei care trebuie să ne fie modele sunt niște nenorociți?

Profesoara i-a răspuns:

— Nu cred că înțeleg întrebarea.

„Pe cuvântul tău", și-a zis Molly.

În vacanța de primăvară din clasa a opta, frumoasa Molly a plecat cu părinții ei cei nebuni în vizită la niște prieteni de-ai tatălui, care închiriaseră un complex întreg de vile la Scotsman's Cay, în Bahamas. Nu-și mai amintește bine care erau relațiile dintre ei, dar erau mai multe familii și o grămadă de copii. Cel de-al doilea băiat ca vârstă se numea Mike, iar mama lui nu venise pentru că era bolnavă. Lui Molly îi plăcea de el, dar știa că nu se putea întâmpla nimic între ei pentru că era, gen, un prieten de familie, *iar în astfel de cazuri lucrurile nu funcționează niciodată.*

Pentru Molly, însă, ceea ce a stricat excursia n-a fost o dragoste neîmpărtășită, ci tatăl ei, care a declarat că are un soi de infecție la coapsă și nu poate merge la scufundări. Așa că a stat în casă toată ziua, dând telefoane și așteptându-i pe ceilalți să se întoarcă, ca să poată bea vin cu ei. Adevărul e că era un sportiv și un înotător lamentabil, și nu voia să participe la nicio aventură în care oamenii și-ar fi putut da seama de asta. Făcea mici aluzii la durerile lui și spunea mereu cât de rău îi pare că pierde atâtea lucruri.

Mike Albu' a observat cum se simte ea și i-a spus să se concentreze la ce vede sub apă. Dacă funcționase pentru el, mai mult ca sigur avea să funcționeze și pentru ea.

31

Tobias face conversație cu Molly. Pare un puști dintr-o cu totul altă lume. Unul care se face praștie și merge la petrecerile monstruoase de care ea nu aude decât după ce s-au terminat. S-ar putea spune că e chiar încântător. Tobias îi povestește despre recenta lui expediție în Chinatown și despre cum și-a luat niște animale de companie noi – un acvariu de piranha. După ce ascultă ce are de zis, Molly declară că-i plac peștii și animalele, și că are un ciobănesc pe nume Thomas – ceea ce e o minciună. Nu vrea ca el să-și dea seama din prima cine e. Încearcă să fie puțin altfel. Lasă jos *Ragtime*, astfel încât el să nu-i poată vedea coperta.

Discută despre cât de greu este să fii model, până când Tobias este chemat înăuntru. Ea intră înainte ca el să fi ieșit, însă, când termină întâlnirea, îl găsește tot acolo, așteptând-o.

— Mi-am zis că dacă mai ești aici, poate ai vrea să vii să-mi vezi peștii.

— Sigur, răspunde Molly. *Am pornit.*

Tobias își ține bălăurașii carnivori la Claude acasă, spre încântarea acestuia. Trăiesc într-un acvariu albastru fosforescent, luminat cu neon, deasupra patului din dormitorul de oaspeți de la etajul al cincilea, alături de tobe și vizavi de camera cu balcon a lui Claude. Molly e foarte atentă la mediul în care se află. Nu e defel intimidată de splendoarea casei, însă, prin comparație, apartamentul ei pare mic. Toți sunt bogați, dar și aici există niveluri diferite.

Tobias stinge lumina și acvariul strălucește albastru în întuneric.

Molly aude sunetele specifice unor lupte profesioniste de wrestling. Claude se uită la televizor în dormitorul lui de vizavi. Violența mimată este redată cu o uimitoare claritate digitală de plasma agățată pe perete asemenea unui tablou. Și acea cameră este scufundată în beznă, iar când Tobias și Molly intră ca să îl salute, Claude ntoarce iute capul și se uită chiorâș, enervat de lumina care pătrunde prin ușă. Tobias i-o prezintă pe Molly. Claude nu închide sonorul televizorului și nu pare să aibă nimic de spus, așa că, după ce se fac prezentările, Tobias o duce înapoi în camera cu piranha. Nu e prima dată când e martor la ciudățenia lui Claude. Molly tace.

Tobias o întreabă dacă nu vrea să vadă ceva mișto. Cum ea e de acord, îi spune să aștepte puțin. Coboară în bucătărie și deschide frigiderul. Scoate un pui făcut la rotisor, pe jumătate mâncat, zgrunțuros, de un auriu palid, rece și cu oasele la vedere. Urcă înapoi și-i spune lui Molly să fie atentă. Lasă puiul să cadă în acvariu și apasă butonul cronometrului de la ceasul lui digital.

Unu: peștii smulg carnea, din care nu curge niciun pic de sânge, dar în timp ce se năpustesc asupra carcasei, materia organică este sfâșiată și o parte din ea se ridică la suprafață.

Doi: bucăți întregi de carne par să dispară, iar Molly tresare când unul dintre pești izbește violent carcasa puiului de peretele de sticlă.

Trei: carnea a dispărut, iar oasele plutesc prin acvariu, târând în urmă mici bucățele de piele.

— Mișto, nu?

— Mda, oo, uaauu!

Molly spune că trebuie să plece. Tobias o invită la marea petrecere de Anul Nou, de peste două zile. Molly n-are niciun plan pentru Anul Nou. N-a mai fost niciodată la o „casă deschisă". Acceptă, zicându-și că se poate răzgândi în orice moment. Își dă seama că în tot timpul cât a stat cu Tobias nu prea a spus mare

lucru. Pe drumul de ieșire îi spune, totuși, „bună“ lui Chris, al cărui maxilar acoperit cu un puf de culoarea piersicii rămâne paralizat de uimire când o vede la el în casă.

32

Testele de medicină legală au identificat sângele de pe hainele lui Hunter. E al lui Nana.

În celulă, Hunter derulează întruna în minte evenimentele de vineri. Încearcă să se gândească la un alibi, la vreo dovadă a locului în care s-a aflat. Pe bonul pentru gogoși e trecută și ora, dar asta se-ntâmpla mult prea târziu ca să-i fie de folos. Dar ce fel de ucigaș e acela care se duce să-și cumpere gogoși cu gem la patru ore după o crimă? „Probabil că toți", își zice Hunter. Oricum, nimic din toate astea nu mai are vreo importanță.

S-a întâmplat totuși ceva noaptea trecută, își amintește Hunter, gândindu-se la bătrânul pungaș. Un boșorog cu dinții strâmbi și costum ponosit. Era înalt, de fapt, chiar uriaș, cu 15-20 de centimetri mai înalt decât Hunter. Și i s-a aplecat în față, zicând ceva despre un spital și un prieten și niște cafea și întrebându-l dacă n-ar putea să-i dea măcar câțiva dolari chiar atunci, pe loc. Hunter l-a întrebat dacă banii sunt pentru taxiul până la spital, iar în acel moment omul a izbucnit în lacrimi. Acest bătrân uriaș și nebun, cu fața jegoasă și dinții strâmbi, a început să plângă, repetând întruna „Doi dolari, doi dolari, doi dolari", uneori în engleză, alteori într-o limbă necunoscută. Apoi alte hohote. Lui Hunter asta i-a amintit de tatăl lui.

33

Toată lumea a fost de părere că Mike Albu' arăta foarte bine în costumul negru pe care l-a purtat la înmormântarea mamei lui, dar lui nu-i păsa. Pe capul trupului ei neînsufleţit fusese pusă o perucă, ceea ce-l înfuria la culme. Perucile nu erau adevărate, iar el îşi dorea ceva adevărat. Ar fi preferat să o vadă pentru ultima oară chiar aşa cum era, cheală.

34

La sosirea camionului UPS, Chris e enervat de faptul că trebuie să coboare și să semneze pentru tot. Se uita la televizor. Băieții de la livrări au venit cu vreo zece cutii, îi îndrumă să le pună în camera de împachetat de pe partea stângă a holului de la intrare. Nu prinde căutătura pe care i-o aruncă aceștia la auzul expresiei „cameră de împachetat". Acolo ține mama lui cadourile și toate accesoriile necesare împachetării lor.

După ce-au plecat băieții, Chris ia un cuțit pentru friptură din bucătărie, deschide una dintre cutii, din care scoate o alta, mai mică, pe care o deschide la rândul ei. E un clopot de alamă, turnat impecabil, care are mai multe nume gravate pe el:

Jeff și Trina
Un An Nou Fericit

Chris îl apucă de mâner și face o mișcare din încheietură. O notă ascuțită și cristalină sparge tăcerea casei.

Se uită în cutii și descoperă mai multe clopote, de diferite mărimi, cu alte nume gravate pe ele. Până la urmă, ajunge la concluzia că cei mai buni prieteni ai mamei, adică cei pe care e cel mai interesată să-i aibă ca prieteni, primesc cele mai mari clopote. Scoate unul mare, îl clatină odată cu cel mic și ascultă sunetul profund reverberând în casă. Deși nu poate ține decât unul în fiecare mână, se-apucă să scoată zeci de clopote, pe care le înșiră pe masa de împachetat și, lăsându-se cuprins de un soi de frenezie, le zăngăne câte două deodată până ce întreaga casă răsună de clinchetul lor. Își simte brațele obosite, așa că lasă ultima notă să se stingă, ceea ce nu se-ntâmplă decât peste vreo

două minute (căci sunt niște clopote bine făcute), iar apoi urcă la etaj, ca să mai piardă câteva ore la televizor, înainte de-a fi nevoit să plece cu fratele său la un cocteil, în casa mătușii lui. E una dintre îndatoririle lor, ce înlocuiește, probabil, dusul gunoiului la ghenă.

35

Mike Albu' e un gânditor, a zis profesoara. Și asta își spunea și el privind cum este coborât în groapă coșciugul mamei lui.

Dacă mori acum, n-o să-și amintească nimeni de tine. O mână de oameni o să aibă grijă să te-ngroape și să plângă la mormântul tău, și ce poți cere mai mult? Dar te simți atât de îngrozitor de singur, pentru că te temi că sângele tău nu-i puternic, sau bun, și că prietenii tăi sunt puțini și la fel de zguduiți ca și tine. Și ce? Ăsta e răspunsul. Și ce și ce și ce și ce și ce și ce și ce. Lumea o să-ți zboare de sub picioare și-o să rămâi fără niciun sprijin, pentru că ești fie prea deștept, fie prea prost ca să-l găsești pe Dumnezeu, și pentru că ce naiba ar putea face vreodată Camus pentru tine? Nimic altceva decât idei. Nu ești un artist și nu vei lăsa nimic în urma ta. Poate că ești furios doar pentru că salvarea stă-n iubire, iar tu ești excitat și singur. Iar ea, firește că e moartă. Poate că așa e pentru toată lumea, doar că tu ești mai slab, sau mai puțin norocos, sau ai întrevăzut un lucru care lor le-a scăpat. Ai văzut că în fața ta se așterne un mare drum, și că e bătut de vânturi, sau ars de soare, sau acoperit de zăpadă, sau că e de pământ, sau bitum, sau înecat în beznă, sau atât de luminos încât trebuie să-ți mijești ochii, dar, orice-ai face, e complet pustiu.

Asta își spunea Mike Albu'.

36

Înainte de a pleca la cocteil, Chris și Claude fumează un joint împreună. Nu fac asta prea des și li se pare ciudat amândurora, dar ce naiba.

Tușica stă în Upper West Side, într-un uriaș duplex antebelic, ale cărui încăperi sunt ticsite de obiecte zgomotoase și fum. Niște mexicance micuțe, îmbrăcate în uniforme alb-negre, de ospătărițe, duc tăvi cu tarte de somon, mici piramide de sushi, chebapuri minuscule și alte mâncăruri miniaturale.

Chris și Claude stau împreună într-un colț. Au pus mâna pe un platou întreg de sandvișuri cu somon, pe care le înfulecă lacom, dar destul de discret. Din când în când, sunt trași într-o direcție sau alta de Tușica, care îi prezintă diferitor persoane. De-abia așteaptă să ajungă înapoi acasă, unde nu e niciun adult. Cum nimeni nu-i spune nimic, Claude dă pe gât shoturi de tequila. Chris își închipuie cum arată femeile mai în vârstă dezbrăcate.

La un moment dat, Tușica îi trage într-o parte ca să o cunoască pe Marcelle, o prietenă între două vârste de-a mamei lor. Marcelle este o romancieră încă nepublicată. Se mândrește cu faptul că e foarte „pe val". Că e „la curent". Mulți adulți sunt așa. Marcelle îl întreabă pe Chris ce muzică ascultă. Ca să scape, el îi răspunde:

— A, știți, de toate.

— Ce crezi de Eminem? insistă Marcelle.

— Cred că e un mare șmecher, zice Chris, și că spune exact ce vrea.

— Ah, da, ai dreptate, îmi place la nebunie albumul lui.

— Care dintre ele?

Marcelle nu se lasă prinsă pe picior greșit.

— Oh, știi tu, cel nou. Dar știi, continuă ea repede, poți învăța foarte multe ascultând muzică.

— Sigur, acceptă Chris.

Marcelle zâmbește:

— Acum, eu chiar nu sunt o persoană credincioasă. Dar tot ce cred, întreaga mea *filosofie*, se află în piesa *Imagine*. Știi, de John și Yoko?

— Sunteți fană Beatles? întreabă Chris.

— Daa, sunt niște mari artiști.

— Mă cac pe Beatles, intervine Claude.

37

Până la miezul nopții, Jessica a tras deja tot Doișpele pe care-l păstra pentru Ajun. „Rahat", își zice mai târziu, când se trezește și descoperă cearșafurile leoarcă de sudoare.

38

Puștiul căruia îi vinde Mike Albu' este chipeș ca un model, poartă șort și șlapi, de parc-ar fi miezul verii, și tocmai a ieșit la ușă, ca să plătească pizza, sau ceva de genul ăsta. Îi amintește de o vară în care a muncit într-o tabără din capătul estic al Long Island. Era ultima vară dinainte ca tatăl lui să vândă casa din Amangansett. Mike și o fată pe nume Alice își făceau veacul în spatele hangarului în care se țineau bărcile, acolo unde venea toată lumea să fumeze. Alice era fata cea mai dezghețată dintre toate, cea gata de orice. Fuma un pachet pe zi. Mike nu fuma. El doar se ducea în spatele șopronului cu ea, care stătea rezemată de perete cu picioarele încrucișate, fuma și-l tachina. Încă nu devenise Mike Albu'.

— *Primul sărut, a zis Alice, prima dată când am încercat iarbă, când m-am îmbătat, când am condus, primul prieten și cum i-am dat papucii. Prima dată când am făcut sex. Îmi amintesc toate primele dăți. Tu nu?*

— *Doar pe unele.*

— *Tu de ce nu bei?*

— *Nu știu, i-a răspuns Mike.*

— *Ești într-o criză existențială, a replicat ea prompt. Citește* Ciuma.

Mike părăsește lumea amintirii tocmai în fața librăriei Barnes & Noble de pe strada 86. Înăuntru, culorile sunt puternice, iar la etaj sunt oameni care-și beau cafeaua și citesc. Mike își trece mâna peste fiecare raft de cărți pe lângă care trece, pipăind tex-

tura volumelor cu degetele. Când ajunge la raionul de literatură, caută litera C, iar când o găsește, îngenunchează și îl caută pe Camus, apoi *Ciuma*, din care cumpără un exemplar cartonat.

Mai târziu, în pat, citește din nou despre moartea șobolanilor.

39

După cocteil, Claude vrea să iasă în oraș. Îl sună pe Tobias și-i spune să vină pe la el, ademenindu-l cu niște iarbă. Tobias îi zice că de-abia a fumat niște iarbă de la dealerul palid cu trenci, dar c-o să-și tragă niște pantaloni pe el și-o să vină, totuși. Claude n-are nici cea mai mică intenție să fumeze. Vrea să aibă capul limpede. Nu vrea decât să iasă cu cineva în oraș. Știe exact unde vrea să meargă. Înapoi în locul ăla din Chinatown de unde a cumpărat armele. Cumva, cele pe care le are nu-i sunt de ajuns. Trebuie să mai existe și altele.

Înalți și cu glugile trase, cei doi coboară din metrou pe Spring Street și merg pe jos până în Mulberry. În curând, noaptea e invadată de mirosurile de rață aburindă, carne de iepure și pește înghețat. Când ajunge la următorul colț, Claude se oprește în fața primului magazin în care intrase noaptea trecută. Tobias a rămas puțin în urmă și Claude decide că vrea să fie singur. Fără să spună nimic, iuțește pasul și intră pe o alee. Iscodește cu privirea de după colț și vede un Tobias confuz, care-l cheamă pe nume, apoi înalță pumnul în aer, strigă „Futu-i!" și se îndepărtează. Când acesta a dispărut, Claude iese din întuneric și intră în magazin.

În locul micuței femei bondoace, în spatele tejghelei se află un bătrânel scund și zbârcit. În afară de el și de Claude, nu mai e nimeni în magazin. Se uită la Claude și zice: „Da?" Claude vrea să știe dacă n-au cumva de vânzare vreun „produs special".

Timp de câteva secunde, bărbatul îl privește lung, apoi zice: „Așteptați." Se duce la ușa de la intrare, o încuie, apoi se întoarce în camera din spate. Claude nu se așteaptă la cine știe ce. Bărbatul se întoarce cu un obiect învelit într-o pânză pe care-l

pune pe tejghea. Când dă la o parte pânza, scoate la iveală un Uzi negru și uns, dar uzat, care, pentru Claude, pare ceva venit direct dintr-un film.

40

Mike Albu' adoarme cu lumina aprinsă și cu *Ciuma* pe piept.

Visează niște zgârie-nori. Își închipuie că e sus, pe acoperișul unuia dintre ei, iar în jur s-a dezlănțuit furtuna. Traversele metalice de sub tălpile lui se unduiesc și se zgâlțâie în bătaia vântului, fulgere zimțate străpung fără zgomot orașul și, dintr-odată, un tunet îi explodează în urechi. Orașul e luminat și zgomotos, dar el e singur în vârful acestei clădiri care se clatină întruna, iar când se pornește ploaia, se duce până la marginea blocului ca să vadă mai bine orașul și fulgerele și, într-o mare izbucnire de lumină, își dă seama că blocul în care se află a fost lovit, se simte ridicat în aer și aruncat peste balustradă, prăbușindu-se în gol. Se vede zbătându-se în aer, își simte stomacul ridicându-i-se până în gât, și începe să se smucească și să lovească în somn, dar nu se trezește. Continuă să cadă, și cade, iar la sfârșit, se vede aterizând într-o rână pe o mașină a cărei capotă se turtește instantaneu. Își privește trupul îmbrăcat cu trenci și blugi de la mare distanță, imaginea îndepărtându-se ca în scena finală a unui film, în timp ce picăturile de ploaie se izbesc încontinuu de metalul contorsionat al caroseriei.

41

Fantoma Crăciunului trecut. Era vacanța de Crăciun, iar Mike mergea pe plaja din East Hampton alături de Alice – pe care o cunoscuse acolo – care-i povestea de părinții ei, de internat și de tot restul. Totul era îngrozitor. Apoi s-a întunecat și s-a făcut frig. Iar Alice și-a scos hainele și a zbughit-o în ocean. A ieșit înghețată până în măduva oaselor, râzând și plângând în același timp.

PARTEA A III-A

Duminică, 29 decembrie

42

— Cred că știu de ce nu bei, a zis Alice.

Erau într-un bar de pe Second Avenue care servea alcool și minorilor. Ea bea un cosmopolitan, el, cafea.

— Da? De ce? a întrebat-o Mike Albu'.

— Pentru că îți place puterea pe care ți-o dă faptul că toți cei din jur sunt beți, iar tu ești mereu treaz.

43

În lumina matinală ce pătrunde prin ferestrele bibliotecii vilei lui, Chris ia lecții de box. Un loc destul de neobișnuit pentru asta, dar așa vrea antrenorul, pentru a se putea uita pe cărți cât se antrenează puștiul.

De cea de-a șaptesprezecea lui aniversare, tatăl lui Chris a sunat la o sală de pe strada 13 și a angajat un antrenor care să-i învețe fiul să boxeze. Au fost împreună la sală, dar Chris s-a speriat de jegul și de mizeria de acolo, și de toți tipii fortoși care dădeau unii într-alții și în sacii de box ca-n fasole. În mașină, pe drumul de întoarcere, l-a convins pe tatăl lui să-l lase să-și facă lecțiile acasă. Așa se face că antrenorul vine acum în Upper East Side, în fiecare duminică. Tatăl lui a instalat un sac mare și unul mic la subsol, alături de bicicleta pentru exerciții, rămasă nefolosită, și de banda de alergat. Cu toate acestea, Chris nu e un talent înnăscut. În mâinile lui scheletice, mănușile mari și negre arată ca două nicovale.

— Stai pe vârfuri, îi spune antrenorul.

Chris boxează cu umbra lui, dar e obosit și-ncepe să nu mai fie atent la jocul de picioare, care, oricum, e destul de dubios. Lucește de transpirație și are două semicercuri umede pe tricoul de firmă. De fiecare dată când îl vede pe acest puști pirpiriu purtând tâmpenia respectivă, antrenorul își dă ochii peste cap.

— Gata. E de-ajuns. Vino încoace! Antrenorul îi întinde o coardă de piele. Fă asta zece minute și dup-aia gata. Zece minute e foarte mult. Antrenorul se așază confortabil într-un fotoliu de piele burdușit, așteptând ca puștiul să termine și să-i aducă banii.

Chris ia coarda și începe să sară, dar când aude țârâitul interfonului se împiedică, se oprește și se duce să răspundă.

— Cine e?

— Sara.

— Aa, da, intră, răspunde Chris, întrebându-se dacă arată bine cu tot boxatul ăsta.

Antrenorul o urmărește pe fată intrând în cameră, nu fără să remarce cum arată. E drăguță, dar nu-l dă pe spate. Pare un pic absentă, dar, dacă nu greșește, în felul ei și ea e o luptătoare.

Sara începe imediat să vorbească:

— Chris, ia ghici! Jessica zice că poate să facă rost de niște Doișpe pentru petrecere.

— Heei! Hai cu mine! Chris lasă coarda jos și-i face semn să-l urmeze la etaj. Vin imediat, îi spune antrenorului.

La etajul doi, unde nu mai pot fi auziți:

— Ești nebună?

— Ce?

— Vorbeai despre chestia aia chiar în fața antrenorului meu.

— Și ce? Stai liniștit, el lucrează pentru tatăl tău, sau ceva de genu' ăsta, nu-i așa? Ce poate să facă? Probabil că nici nu știe despre ce vorbim.

— Habar n-aveam că-ți plac drogurile.

— Sunt pentru petrecere, prostule.

Chris ia din biroul tatălui său patru bancnote de douăzeci de dolari pentru lecție.

— Să zicem. Dar n-ar trebui să vorbești despre asta în fața lui, OK?

Sara tace, vag deranjată de morala pe care i-a făcut-o Chris. Ajunși jos, Chris îi dă banii antrenorului, care se scoală, se uită la coarda abandonată de Chris pe podea, apoi la Chris, care ridică din umeri; remarcând schimbul de priviri, Sara înalță întrebător sprâncenele. Antrenorul își pocnește degetele și zice:

— Pe săptămâna viitoare.

Chris se prăbușește în fotoliul în care stătuse antrenorul. Își încordează pectoralii, ca să pară că așa sunt întotdeauna, dar Sara nu observă.

— Cine crezi c-o să vină? întreabă el.

— Poate că tu. Sara încearcă să arboreze un rânjet. Chris aproape chicotește când se ridică și încearcă s-o prindă și s-o sărute. Ea îl îndepărtează.

— Nu, serios, zice el, nu vreau să vină prea mulți oameni.

— Și de ce nu?

— Știi și tu cum se-ntâmplă. Ar putea să distrugă casa, sau cine știe ce. Ții minte petrecerea lui Paul?

— Mda. Mi-ai spus c-ai stricat o măsuță de cafea.

— Nu, dar dacă vin o grămadă de oameni, ar putea să se întâmple și așa ceva.

Sara își trage bărbia în gât, ceva de genul *îîhh.*

— Știi, am putea fi doar noi doi, singuri? zice Chris. De fapt, acum chiar suntem singuri...

— Nu! sare ea, de-abia stăpânindu-și un alt *îîhh.* Vreau să zic c-ar trebui să vină toți, ca să fie cea mai tare petrecere din lume. O petrecere faimoasă și noi o să fim tot, cum să zic, faimoși.

— Doar că nu vreau prea mulți oameni.

— Dar pe mine mă vrei, nu?

El încuviințează din cap. Ea se apropie și începe să se împingă în el, mergând, pur și simplu, de parcă n-ar fi fost în fața ei, împingându-l către fotoliu. La un moment dat, Chris se lovește cu picioarele de fotoliu și se așază, privind-o drept în față, în timp ce stă deasupra lui.

— Lasă oamenii în seama mea, OK? zice ea.

Chris a început să se îmbujoreze.

Sara îl sărută pe tâmplă.

— Minunat. Acum dă-mi niște bani ca să plătesc partea ta din chestie. Jessica a zis că a trebuit să scoată o grămadă de bani din contul lu' taică-su, iar eu nu pot să plătesc pentru tot.

Chris n-are de gând să ia niciun fel de drog, dar ce naiba, e o investiție.

— Vino cu mine sus, să iau banii. Cât îți trebuie?

— Două sute. Dar o să rămân aici, totuși.

44

După ce-i dă banii Sarei (doar un „Ne vedem mâine", fără sărut de la revedere), Chris se duce la etaj să facă un duș. Când trece prin fața camerei fratelui său, deschide ușa și-și bagă capul înăuntru. Jaluzelele sunt trase și e întuneric. În capătul îndepărtat al camerei strălucește o singură lampă mică, pe masa la care stă Claude. Masa e acoperită cu o pânză albă, pe care sunt împrăștiate bucăți de metal ce strălucesc de vaselină în haloul de lumină. Claude are vaselină pe mâini și chiar și pe gât. Stă aplecat deasupra Uzi-ului cu o șurubelniță în mână, lucrând la cine știe ce mecanism minuscul. Degetele lui acționează delicat, cu o grijă care lui Chris i se pare total necaracteristică pentru fratele său.

Chris își amintește că, în copilărie, tatăl lor le-a dat să construiască o machetă de avion. Avea motor și putea zbura dacă era asamblată corect. Pe la jumătatea proiectului, Claude și-a dat seama că făcuse o greșeală și nu mai putea termina avionul. Așa că l-a smuls din mâinile lui Chris și l-a zdrobit de perete. Asta a speriat-o pe bonă, care, în timp ce curăța cioburile de plastic, a încercat să-l consoleze, dar el plângea în hohote și țipa „nimic nu merge niciodată."

Chris a plâns și el după avion. După ce Claude s-a dus ca o furtună în dormitorul lui, menajera l-a ținut pe Chris în brațe până când s-a săturat de plâns. A doua zi, Chris i-a cerut mamei lui un alt avion. Când l-a primit, l-a pus pe unul dintre oamenii buni la toate din casă să i-l asambleze, ca să-i poată da drumul de pe acoperiș. Asta își amintește Chris când deschide ușa camerei fratelui său și vede televizorul, singura sursă de lumină în afara lămpii, mergând în colțul îndepărtat. O casetă cu luptătorul de wrestling preferat al lui Claude merge fără sonor, în fundal.

— Hei, Claude.

Claude ridică iute privirea de la armă. Lampa îi aruncă o lumină gălbuie pe chip, care se reflectă în broboanele de sudoare de pe frunte.

— O să fac un duș.

Claude hotărăște că vrea să facă și el unul.

Așa se face că cei doi frați fac duș, fiecare în baia lui. Chris se șamponează, se dă cu balsam și se masturbează la duș, apoi iese și-și dă cu crema anti-acneică, își piaptănă părul în față și se admiră în oglindă la bustul gol. Claude nu folosește decât șampon. Dă apa cât de fierbinte o poate suporta, apoi rece ca gheața. De fiecare dată când schimbă temperatura, se apucă cu mâinile de bara de care e agățată draperia dușului. Și, de fiecare dată, apa e mai fierbinte și mai rece, mult mai fierbinte și mult mai rece, până când pielea îi e roșie ca focul.

45

Molly se întreabă ce să facă cu tipul ăsta, Tobias. Iar a sunat-o s-o întrebe dacă nu vrea să vină la el, să se „relaxeze" împreună. Nu-l sună înapoi. În schimb, îl sună pe bunul ei prieten Mike, să vadă dacă îi poate face o vizită.

— Sigur că da. Mike se bucură c-o să vină, dar pentru ea trebuie să-și pună o cu totul altă mască.

Mike Albu' și Molly sunt prieteni încă de la acea excursie în Bahamas. Molly a fost și la înmormântarea mamei lui Mike Albu', dar nu l-a văzut niciodată vărsând o lacrimă pentru asta. L-a văzut însă pe tatăl lui plângând și chiar și pe Chris. Odată, când părinții ei au avut una dintre certurile lor maraton, Molly a petrecut noaptea acasă la Mike. El e întotdeauna surprins de frumusețea ei și, dintr-un motiv sau altul, e bucuros că n-au fost la aceeași școală. Înainte de sosirea ei, face ordine în casă.

— Cum te simți acum, că pleacă taică-tu? vrea Molly să știe. Ești bucuros că ți-ai luat liber anul ăsta?

— Da. Îmi ocupă tot timpul, dar învăț foarte multe chestii. Cred că știu cum să conduc un restaurant.

— Și ce faci? Cum e o zi de-a ta?

— Lucrez până târziu. E frumos, totuși, că pot să și dorm până târziu, deci mă duc pe la unu și sunt, ca să zic așa, asistentul lui tata. Fac comisioane, țin contabilitatea și alte chestii d-astea și, uneori, mai fac seara pe gazda, îi ajut pe chelneri, îmi pierd vremea pe la bar sau mai știu eu ce. Apoi ajut la închidere și ajung acasă pe la trei, mai citesc un pic și mă culc.

— Dar lunea o ai liberă, nu?

— Nu chiar, dar lunea și marțea sunt cele mai proaste zile, zice el, fără să o privească. Dar tu? Tot cea mai deșteaptă fată din școală?

— Crezi c-o să te duci la facultate la anu'?

— Nu ca să discutăm asta ai venit.

Molly își dă părul pe spate. O cunoaște prea bine.

— Păi, e vorba de un tip, zice ea. Mike zâmbește, iar Molly izbucnește în râs și își schimbă locul pe scaun. Da. M-a invitat la o mare petrecere de Anul Nou. Pe post de prietena lui, bănuiesc, dar nu-s foarte sigură.

Mike Albu' trece în revistă în minte toate petrecerile de care știe.

— Și unde-i petrecerea asta?

— La Chris nu-știu-cum și Sara Ludlow.

Mike încearcă să rămână impasibil:

— Cum e tipul?

— De fapt, e fotomodel. Înalt, cu un păr șaten destul de lung. Foarte frumos.

— Păi și care-i problema? „Știu care-i nenorocita de problemă", își zice Mike. „Tipul e un drogat. Și un idiot."

— Păi, nu sunt foarte sigură, știi că nu prea am încredere în petrecerile astea. Și, în plus, toți ăștia care sunt modele sunt niște nenorociți.

— Da, știu.

— Nu, pe bune, nu știu, pur și simplu nu mi se pare genul de tip care mi-ar plăcea. Habar n-am.

— Mda, petrecerile astea pot s-o ia razna.

— Tu ai mai fost la vreuna până acum?

— În cea mai mare parte, nici măcar nu sunt petreceri adevărate, ci doar niște găști de puști care se fac praștie, ascultă muzică și se dau unii la alții.

— Cred c-o să mă duc. Ar trebui să vii și tu.

— Poate c-o să trec.

Când îi sună telefonul, îi spune lui Molly că îl caută tatăl lui, de la restaurant. „Eu chiar *sunt* petrecerile astea", își zice Mike.

46

Andrew n-are nimic de făcut. Merge pe jos, fără nicio destinație precisă, și ajunge în parcul Carl Schurz, aproape de vila Gracie, în care locuiește primarul.

Un bărbat înalt, cu o căciuliță de lână trasă peste urechi, stă singur la o masă de piatră pe care este pictată o tablă de șah. Căciulița are un ciucure în vârf, iar mustața lui albă și țepoasă strălucește de la aerul condensat al respirației sale. Are niște pori gigantici ca niște cratere, care se văd chiar și de la distanța la care se află Andrew. Pe tabla din fața lui sunt piese de șah. Pare să joace împotriva lui însuși. Andrew se oprește să urmărească jocul. Omul rămâne adâncit în gânduri alte câteva minute. Andrew se preface că e atent la tabla de joc, dar, de fapt, îl studiază pe bărbatul cu nasul borcănat și roz. În cele din urmă, omul mută un pion în față o singură pătrățică. Dar forța cu care o face este surprinzătoare, piesa scoțând un pocnet puternic la contactul cu masa. Se ridică, înconjoară masa și privește jocul din perspectiva adversarului.

Andrew se mai apropie un pic de masă. Dar bărbatul tot nu ridică privirea, ci doar expiră zgomotos, trimițând un fuior de abur alb în aer. Își strânge haina pe el și-și aranjează eșarfa galbenă de la gât.

— Vrei să joci? întreabă, ridicând brusc ochii și ațintindu-i asupra lui Andrew.

— Poftim?

— Vrei să joci, repetă nerăbdător străinul.

— Mmm, nu sunt foarte bun.

— Nu spune „mmm".

— Ce?

— Nu mai spune „mmm". Trebuie să-ți repet totul?

— De fapt, nu sunt sigur că vreau să joc. Cred că trebuie să ajung undeva.

Andrew pornește din loc.

— Ei, pe naiba. Stai și joacă. E mutarea ta.

Andrew se uită surprins la bătrân, dar se așază.

— Așa mai merge.

— Nu vreți să începem un joc nou? Am impresia că v-am întrerupt.

— Prostii. Joacă din poziția asta. Ai un avantaj de care o să ai mare nevoie.

Andrew se concentrează asupra tablei. A decis că vrea neapărat să-l bată pe bătrân. Joacă în tăcere. Încet-încet, bărbatul îl încolțește. Niciunul dintre ei nu dă atenție frigului. Când capturează regina lui Andrew, bătrânul scoate o punguță de tutun și o pipă lungă de stejar, pe care o scutură ușor. În după-amiaza înghețată, scapără un chibrit cu care își aprinde pipa și trage tăcut din ea, concentrându-se atât asupra jocului, cât și asupra băiatului din fața lui. Peste trei mutări, îl face șah-mat.

— Ai jucat mai bine decât aș fi crezut.

— Mulțumesc, cred. Eu sunt Andrew.

— Sven.

Își dau mâna.

— Ce ți s-a întâmplat la cap? Arată înspre bandajul din jurul frunții lui Andrew.

— A trecut cineva peste mine la patinoar.

Cu pipa încă în gură, Sven slobozește un cârâit sacadat, de bătrân.

— Ai căzut, ai? A-ha-ha, he-he-he. Păi, și ce caută un flăcău ca tine aici, ziua-n amiaza mare? N-ai niciun prieten, ai? Ești un ratat?

— Ce? Lasă, omule. Mersi pentru joc. Andrew se pune în mișcare.

— Ei, ei, stai o clipă. Vino cu mine și-o să-ți iau ceva de băut. Și nu mai spune „omule".

Sven se ridică și împachetează piesele într-o punguță de plastic pe care o pune într-un buzunar al paltonului său pono-

sit. Se îndepărtează puțin, șchiopătând, apoi se întoarce înspre Andrew, care a rămas lângă masa de joc.

— Vii, sau nu?

— Mmm, da, da. Andrew sprintează ca să-l ajungă din urmă, în vreme ce bătrânul și înaltul Sven se îndreaptă șontâcăind, cu mustață cu tot, către ieșirea din parc. Deci, unde mergem?

— O să vezi când o s-ajungem acolo.

— Stai nițel, vreau să știu unde mergem!

— Bine, bine, domnule Mare Sculă, dacă ești așa de plin de ifose, află că mergem la O'Reilly.

— Aa. OK.

— Știi locul, nu-i așa? rânjește Sven. Nu ești o țâră cam mic ca să bei?

— Trec mereu pe lângă el.

— Stai pe-aici?

Stingherit:

— Da.

— Aahh, nu-ți face griji, că nu vin să te violez.

Sven se întoarce brusc și se vâră în fața lui Andrew:

— Buu!

Andrew tresare și scoate un oftat de ușurare când vede că Sven izbucnește în râs:

— Țin-te tare!

47

În drumul lui de la școală spre casă, Mike Albu' trecea în fiecare zi pe lângă un boschetar. Era scund, avea pielea măslinie și plină de coșuri, o bărbie lungă, un nas îngust, o coafură afro înaltă, peste care mai purta, uneori, o banderolă, și întotdeauna făcea exerciții – flotări, abdomene – pe o saltea. Era jerpelit, dar destul de curat după standardele pe care le aplica Mike Albu' vagabonzilor. Din câte știa Mike Albu', numele lui era Căpitanul. Așa i s-a prezentat într-o zi, când Mike Albu' i-a dat o jumătate dintr-un sandviș cu friptură de vită. Avea salată, roșii, muștar, brânză cheddar și murături, dar nu și maioneză.

Căpitanul a întrebat:

— Unde-i maioneza?

— Îmi pare rău, s-a scuzat Mike Albu'.

— Nu, nu pentru mine. A scos un hohot sonor, care i-a făcut pe cei care așteptau autobuzul să întoarcă capetele. Vreau să zic, ție nu-ți place maioneza? Maioneza-i bună, frate.

— Mie nu mi-a plăcut niciodată prea tare.

— Eu sunt Căpitanul. Îmi pare bine de cunoștință. Lui Mike Albu' mâna întinsă i s-a părut aspră ca glaspapirul, tare și plină de bătături.

— Mike.

— Mike, zici? Păi, știi, trebuie să-mi termin exercițiile, a zis căpitanul și s-a întors pe salteaua lui, reapucându-se de exerciții. Căpitanul era cel mai puternic om pe care-l cunoștea. Făcea flotări într-o singură mână, stând în vârful degetelor, făcea niște abdomene de nu-ți venea să crezi și tot soiul de alte exerciții. Mike Albu' ar fi putut să facă ridicări folosindu-i brațul pe post de bară.

48

Barul e pustiu. Nu-i nici măcar cinci după-amiaza. Sven îl conduce pe Andrew la o masă din spate. Pe drum, barmanul îl salută din cap pe Sven. Imediat ce se așază, o chelneriță tânără vine să le ia comanda. E drăguță, are un păr roșu-închis și niște ochi mari și căprui. Vorbește cu accent irlandez.

— Bună, Sven.

— 'Seara, Megan. Poți să-mi dai, te rog, un Dewar's și un sifon, și la fel pentru tânărul aci de față?

Megan le zâmbește amândurora, dezvelind niște dinți cam strâmbi, și se întoarce la bar. Sven își dă jos paltonul, mănușile și pălăria, scoțând la iveală o vestă în al cărei buzunar se odihnește un ceas de buzunar, niște mâini cu pete maronii și o mare chică de păr grizonant, care i se potrivește perfect cu mustața zbârlită. Până la întoarcerea chelneriței cu băuturile, stau fără să schimbe un cuvânt.

— Poftim. Sănătate.

— Mulțumesc, dragă. Sven ia o gură și se așază mai bine în scaun. Acum, spune, care-i povestea ta, Andrew?

— Povestea mea?

— Iar trebuie să repet, ai?

— Păi, ce vreți să spuneți? Andrew se gândește deja cum o să-i povestească această după-amiază bizară Sarei, fata de la spital. „Moșu ăsta nebun, Sven, stă singur în parc și joacă șah cu el însuși. Mă convinge să joc cu el, mă bate și dup-aia mă duce la O'Reilly. Da, chiar la O'Reilly. Și-mi ia un whisky cu sifon."

— Toată lumea are ceva de povestit. Spune-mi o poveste. Cu ce te ocupi?

— Sunt elev. Andrew decide că nu-i place whiskyul cu sifon.

— La ce?

— La liceu.

— Și ce înveți?

— De toate. Trebuie să înveți de toate. Nu vă mai amintiți? Dumneavoastră n-ați fost la liceu?

— Păi, care-i pasiunea ta? Ce vrei să fii când te faci mare?

— Pompier. Ca să pot conduce mașina de pompieri.

— Nu-mi îndruga brașoave acuma!

— De ce vreți să știți?

— Dar tu de ce nu vrei să știi?

Andrew de-abia se poate abține să izbucnească în râs:

— Nu-mi vine să cred. Bine, bine. Cred că mă preocupă medicina.

— Păi, atunci, doctor. Sven își termină băutura și-i face semn lui Megan să-i aducă alta. Nu te pierzi ușor cu firea, nu?

— Bănuiesc că nu.

— Dacă vrei să ajungi doctor, nu te joci cu lucrurile astea, zice Sven, luând încă o înghițitură. Trebuie să-ți ții firea.

— Dar dumneavoastră ce faceți?

Sven se uită o clipă la Andrew, apoi își coboară din nou privirea în fundul paharului. Vorbește rar, gesticulând cu mâna liberă și pronunțând răspicat fiecare cuvânt:

— Am fost odată în Japonia, în largul mării, pe o barcă de pescuit. E superb acolo, o mare întindere albastră, cerul deasupra oceanului, iar seara, totul sclipește. Mai ia o gură și-și mută privirea în alt punct. Asta se-ntâmpla acum mulți ani de zile, când ieșeam în mici schifuri ca să dăm lovitura de grație balenelor. Asta făceam, eram vânători de balene. Așa am învățat să vorbesc japoneza. Eu am aruncat ultimul harpon, lovitura de moarte care a străpuns plămânul balenei. Dintr-odată, se face că aruncă o suliță, iar Andrew sare-n sus și se prinde cu mâinile de marginea mesei. Și, în timp ce-și dădea ultima suflare, a bătut din coadă pe sub apă și a răsturnat barca, aruncându-ne pe toți

în ocean. Cum apa era plină de sânge de la balena care se zbătea în ghearele morții, au apărut imediat și rechinii. Acum, nava cea mare nu era mai departe de câteva sute de metri și-a pornit-o cu toată viteza înspre noi, dar nu a putut ajunge înainte de-a fi înconjurați de-o grămadă de rechini. Corpurile lor albastru-cenușii erau pretutindeni printre noi. Îi loveai peste bot cu câte-o bucată de lemn din barcă, dar degeaba, continuau să vină. Unii dintre ei smulgeau hălci de carne din balenă și, până la urmă, unul m-a prins și pe mine.

— Deci, dumneavoastră sunteți ca bătrânul și marea, zice Andrew, căutând cu privirea cicatrice sau degete lipsă.

Sven își termină și cel de-al doilea pahar.

— Așa. Deci, vine din spatele meu, îi simt colții înfigându-mi-se în pulpă și, cum era și de așteptat, îmi sfâșie mușchiul într-o clipită. Îmi amintesc perfect că, din pricina sângelui, apa din jur părea mai caldă. Apoi, nava a ajuns la noi și ne-a scos din apă. Ceilalți doi marinari erau teferi. Cum nu era niciun doctor la bord, a trebuit să mă ducă la mal ca să-mi repare piciorul. Știam că n-am nicio șansă. Pulpa dispăruse pur și simplu. Pe uscat, m-au dus la omul care se presupunea că e doctor. Dar, de fapt, el nu era decât un simplu grădinar care împărțea ierburi din grădina lui, sau le transforma în prafuri pe care le distribuia în sat. Când mi-a văzut piciorul, a trebuit să dea fuga afară, pentru că i s-a făcut rău. Am avut noroc, căci prin sat tocmai trecea un englez aflat în vizită în țară, care s-a dovedit a fi un doctor mult mai priceput. El m-a îngrijit. Și de-asta trebuie să-ți ții firea dacă vrei să fii un doctor bun. Dar, e-adevărat, tu n-ai spus că vrei să fii un doctor bun. Ai spus doar că te interesează medicina.

Andrew stă și se holbează la el.

— Ei, bine. N-ai nimic de spus?

— De-asta șchiopătați?

— Exact.

— Trebuie să aveți o ditamai cicatricea.

Când zâmbește, fața lui Sven se încrețește toată. Savurează momentul.

— Vrei să vezi? Scoate piciorul pe o latură a mesei și-și ridică pantalonul de catifea. Are o proteză de metal până la genunchi.

— Oo. Îmi pare rău.

— Deci, ce materii faci?

Andrew hotărăște să abandoneze titulaturile mai pompoase ale cursurilor sale.

— Biologie moleculară, engleză, aritmetică, istoria Europei și latină, recită numărându-le pe degete.

— Latină, nu *latrină*.

— Da, păi, nu-i materia mea preferată.

— Pe cine citiți la latină? Pe Caesar? *Gallia est omnis divisa in partes tres...*

— Nu. Catul.

— Aaa. Mi-e teamă că din el nu-mi mai amintesc nimic.

Andrew aruncă o privire spre paharul pe jumătate gol al bătrânului:

— Deci, dumneata cu ce te ocupi acum, Sven?

— În Japonia, pe alocuri, nisipurile sunt negre. Negre ca smoala. Andrew își dă ochii peste cap, dar bătrânul nu observă. Sunt niște bazaruri în care poți cumpăra și schimba orice. Aveau și niște pești foarte colorați și fructe și mătase. Și te puteai duce în niște locuri în care fetele stăteau aliniate în fața ta și o puteai alege pe cea pe care o doreai, apoi îți pregăteau un ceai, sau dansau și, pentru doar câțiva dolari, puteai petrece noaptea cu ele. Erau atât de micuțe. Cu niște mâini și niște picioare atât de mici. Ochii i se împăienjenesc din nou, iar mâinile încep să-i tremure; lui Andrew i se pare înfometat. Oricum, nu trebuie să-ți mai spun cum era asta. Ai fost cu vreo fată până acum?

Andrew scoate câteva bancnote de cinci dolari din buzunarul blugilor și le pune pe masă.

— Nu. Dar cred c-ar fi mai bine să plec.

— Și, mă rog, unde trebuie să te duci? Stai jos. Nici măcar nu ți-ai terminat băutura.

Andrew se uită la el:

— Îmi pare rău, Sven. Trebuie să plec. Dar mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine. Poate, altă dată, mai jucăm o partidă.

— Bine, atunci. Pleacă. Sven mai ia o gură, se înfige mai bine în scaun și-și pironește ochii într-un tablou de pe perete. Andrew face stânga-mprejur și pleacă, cu privirea lui Sven ațintită asupra lui.

— Ai grijă la bătrânul ăla, îi zice lui Megan înainte să iasă.

— Nu-ți face tu griji, iubire, o să am.

49

Imediat după plecarea lui Molly, Mike Albu' primește un alt bip. Îl aștepta. Trebuie să-i vândă o uncie unui puști care stă între strada 88 și East End Avenue. Nu prea-i vine să iasă atât de devreme, dar e vorba de o uncie și, ce dracu', înțelegeți și voi.

Ia un taxi până acolo, face tranzacția și se hotărăște să meargă pe jos până la un client, pe strada 70. Când trece de strada 77, pe York Avenue, vede un șantier închis cu o bandă galbenă. Dar prin preajmă nu e niciun muncitor. Nu tu unelte, nu tu camioane, nimic. De fapt, în jur, nici țipenie.

Mike Albu' intră pe șantier. Banda e legată de niște bare ascuțite de fier ce înconjoară o groapă în care coboară o scară. Gaura e bine luminată și pare destul de uscată. Mike Albu' își încheie inspecția și pornește mai departe, dar rucsacul i se agață de unul dintre stâlpii de fier și se rupe. Fundul s-a crăpat, iar uncia de iarbă care se afla într-o pungă de plastic de la fundul sacului, cade direct în groapă.

— Căcat. „Ce ciudat."

Mike se uită în jur și, cum nu vede niciun paznic, trece pe sub cordon și intră în groapă. În timp ce coboară scara, e lovit de un miros foarte puternic, un amestec de sulf și beton umed. Groapa nu e nici atât de uscată, nici atât de luminată pe cât părea de deasupra. La vreo jumătate de metru de-o parte și de alta a scării e suficient de întuneric încât să fie nevoit să se aplece și să pipăie pe jos după uncia lui. Din pereți ies aburi și aerul e la fel de jilav ca străzile pe timpul verii.

În timp ce dibuie pe întuneric, tulbură un șobolan care i se lovește de picior. Se sperie, dar își simte Punguța sub călcâi, așa că o ridică iute și-o zbughește înapoi pe scară.

50

Claude e în camera lui, în chiloți, și exersează cu sabia cu două tăișuri. S-a dus într-un colț, în care peretele este acum zgâriat și cu tencuiala căzută. Se întoarce, fandează și lovește, ciobind încă o bucată de zid. Se oprește să-și cerceteze lama de zgârieturi. Mai târziu, stă așezat pe marginea patului, ascunțindu-și sabia cu o gresie.

51

Se lasă înserarea și Mike Albu' se îndreaptă spre casă prin aerul rece și limpede. Iuțește pasul când aude niște țipete, niște vaiete îngrozitoare. La început nu-și dă seama ce poate fi acest urlet scrâșnit, care vine chiar de după colțul din față. Se grăbește și, chiar când dă colțul, țipetele devin atât de puternice încât tresare. Sună dureros. Întoarce capul și îl vede pe Căpitan, înțelegând, dintr-o dată, și ce spune.

— SUNT CEL MAI PUTERNIC.

Căpitanul stă la marginea clădirii din colț, cu sângele șiroindu-i din mâini, din locurile în care le-a frecat de zidul de piatră. Zăpada de sub el e roșie de la sânge și galbenă de la pișatul de câine. Căpitanul nu poartă cămașă, iar sfârcurile îi stau umflate pe pieptul uriaș.

Fiecare mușchi al abdomenului lui e perfect conturat. În timp ce-și trage brațele încordate de furie de-a lungul peretelui, sare, din când în când, în sus. Se izbește cu capul de zid și se prăvălește la pământ. Sângele îi șiroiește pe față. Mike Albu' e speriat, iar sentimentul îi e nefamiliar. Căpitanul țipă în continuare, zvârcolindu-se gol în zăpada plină de urină și sânge.

— SUNT CEL MAI PUTERNIC. SUNT CEL MAI PUTERNIC. SUNT CEL MAI PUTERNIC. SUNT CEL MAI PUTERNIC. SUNT CEL MAI PUTERNIC.

Îl vede pe Mike și se ridică, împleticindu-se înspre el:

— PE TINE TE ȘTIU. SUNT MAI PUTERNIC. CEL MAI PUTERNIC. MAI PUTERNIC. MAI PUTERNIC.

Mike Albu' scoate celularul și sună la 911. Oamenii se grăbesc să treacă de negrul plin de sânge care țipă întruna, încer-

când să nu îl vadă. Când poliția și salvarea vin să îl ia, îi mulțumesc lui Mike Albu' și-l asigură că totul o să fie în regulă. Îl întreabă dacă se simte bine.

— Da, da, sunt bine.

PARTEA A IV-A

Luni, 30 decembrie

52

Andrew stă la bucătărie, frunzărește un ziar, mănâncă biscuiți și bea suc de portocale. Consideră că e, în sfârșit, gata s-o sune pe Sara Ludlow. A amânat acest telefon toată ziua de ieri, dar azi o s-o sune. Nu mai trebuie decât să facă rost de număr. Își imaginează că celălalt puști, Sean, prietenul ei, sau ce-o fi, a ieșit probabil din spital, așa că o să-l sune, o să ia numărul fetei și-o s-o sune de parcă n-ar vrea nimic altceva decât să-și obțină CD-ul înapoi.

La telefon răspunde o voce cu accent din Indiile de Vest, care-i spune că tânărul stăpân doarme.

Andrew se duce în altă cameră și se trântește pe canapea, cu telecomanda în mână. Butonează vreo câteva ore, mutând de pe un canal pe altul, de la un sitcom la altul, schimbând Comedy Central pe MTV, sau VH1, pe care urmărește emisiunea „O sută de mari artiști ai rock'n roll-ului". Dar Sublime unde-a dispărut? Când se termină topul, sună din nou și, de data asta, îl prinde la telefon pe Sean.

Andrew se uită la numărul pe care l-a notat. Acum chiar trebuie s-o sune. E absurd să fie atât de emoționat. Se așază și se uită din nou la hârtiuță, mai bea un pahar de suc de portocale și mai rontăie câțiva biscuiți.

— Ce naiba, rostește cu voce tare în timp ce apucă receptorul și tastează numărul.

— Alo?

— Sara?

— Da?

— Sunt Andrew, de la spital, îți amintești? Ai împrumutat...

— Aa, da. Îmi place la nebunie CD-ul. E super. Îl ascult, practic, non-stop de când mi l-ai ~~dat~~.

— Foarte bine.

— Deci, probabil că-l vrei înapoi, nu?

— De fapt, nu chiar.

— Păi, mai întâi, lasă-mă să-l copiez. Am un prieten care are CD-writer și, de fapt, știi ce, tot el dă și o petrecere de Anul Nou. Ar trebui să vii și tu.

Andrew zâmbește în receptor:

— Da, bineînțeles. Unde e?

— Strada 90, Est, numărul doi. Imediat cum ieși de pe Fifth Avenue. E tipu ăla, Chris, îl știi?

— Probabil. Ești sigură că pot să vin și eu?

— Da, da, și mai adu pe cineva. E casă deschisă și vrea un bairam mare.

— Deci, te văd acolo?

— Da, o să fiu acolo. Apropo, fumezi?

— Mmm, mda, câteodată.

De două ori, pentru că i se spusese că prima dată n-o să aibă niciun efect. De două ori, ca să vadă cum e.

— Ai ceva iarbă acum?

— Oo, da, sigur.

— Bine, bine, să nu uiți s-o aduci.

— Nicio problemă.

— Super. Ne vedem atunci. Pa.

Căcat. Andrew n-are nici fir de iarbă. Cum să facă el rost de iarbă? Să-l întrebe pe Hunter. Dar Hunter e încă la închisoare. Căcat. Andrew încearcă să-și amintească ce-i spuneau drogații ăia mici de la el de la școală. Cum își fac ei șmenul. Cincizeci ar trebui să fie de-ajuns.

53

Timmy și Mark Rothko merg spre est, pe strada 86, încă doi puști albi care fac pe negrii. Demență, nu alta. Amândoi poartă haine de la FUBU, asortate cu niște cizme Timberland, măsurile patruzeci și patruzeci și doi. Timmy este, cum s-ar zice, creierul operațiunii. Mark Rothko este „locotenentul" lui. Timmy e îngrozitor de gras. Are sâni babani, dar îi camuflează bine sub maiou și sub toate hainele de firmă pe care le poartă. Mark se-mbracă la fel.

Mark Rothko e poreclit astfel pentru că, la prima lui excursie cu școala, la Muzeul Metropolitan de Artă, l-a împins pe un alt puști în lucrarea adevăratului Mark Rothko, *Fără titlu (Numărul 12)*. Uriașul tablou a căzut peste puștiul respectiv, amândoi având nevoie apoi de reparații capitale. După fază asta, un alt mistocar din grup a început să-i spună Mark Rothko și așa i-a rămas numele. Evident că Mark a fost exmatriculat de la școala aia. Apoi, de la alte câteva școli. Habar nu are cine-i adevăratul Mark Rothko („vreun tip care pictează"), dar îi place numele. Timmy nici nu-i știe numele adevărat.

În seara asta, cei doi au pornit într-o misiune: trebuie să facă rost de niște iarbă. Așa se face că Timmy își scoate telefonul din pantaloni ca să-i dea un mesaj lui Mike Albu', iar Mark și-l scoate și el, și începe să joace Șarpele.

— Ie, frate, o să ne facem praștie în seara asta, îi zice Timmy lui Mark.

— Fără șto, acceptă Mark cu înțelepciune.

— Dap, și dup-aia ne tragem vreo două pizde... Timmy începe să dea pălmuțe unui fund imaginar și să-și rotească șoldurile în aer. Are un centru de greutate extrem de jos.

— Căcat.

— Ce-i? se interesează Timmy, ridicând privirea de la femeia lui.

— Nu vrei să intrăm? E-un cancer de-mi îngheață pula.

— K.

Timmy și Mark intră într-un HMV și se-ndreaptă către raionul de hip-hop. Sunt suficient de scunzi pentru ca fetele de la ghișeu să nu-i vadă când își îndeasă CD-uri în buzunarele imense. Mark se îndepărtează o clipă și, când Timmy nu se uită, își bagă în pantaloni un CD cu cele mai mari hituri ale lui James Taylor, pe care l-a auzit la tatăl lui la combină. Urcă înapoi la etaj și-l găsește pe Timmy făcându-și numărul de dans obscen în fața unui poster cu Jennifer Lopez. J. Lo e în costum complet de amazoană, cu bustieră metalică cu tot. Mark îl bate pe Timmy pe umăr, o apucă tiptil spre ușă și, odată ieșiți, o iau la sănătoasa. În spatele lor, se declanșează alarma. Reușesc să dea colțul și să intre într-un Starbucks, unde comandă ciocolată caldă, răsuflând greu.

— Frate, tre' să mă las de fumat, bombăne Rothko.

— Ce? reușește să zică Timmy într-un sfârșit. Te-ai dilit?! Hai mai bine s-o roim de-aici!

Își iau ciocolatele calde și se duc mai jos, la Mimi's Pizza, de unde Mark cumpără o felie de pizza cu broccoli și multă brânză.

— E naspa rău, frate, zice Timmy.

Mark ridică din umeri. Timmy se trântește într-un scaun și-și verifică mobilul. Sârbii din spatele tejghelei se uită lung la ei.

— Ie, Rothko, am ratat bipu'.

— Pe cuvânt? Sună-l înapoi, coaie, că-n seara asta tre' neapărat să mă fac pulă.

54

Mike Albu' vorbește la telefon cu un prieten de la școală, de pe vremea când mergea la școală. Warren e acum la Harvard. El era al doilea cel mai bun prieten al lui Mike din liceu. Ei trei, Mike, Hunter și Warren, erau mereu nedespărțiți.

— Și, cum e orașul?

— La fel, știi tu.

— Apropo, Crăciun fericit.

— Mda, și ție.

— Cum a fost?

— La fel. Tata mi-a dat bani. Știi că nu-l văd niciodată, dar mi-a luat un brăduț de pus pe masa din bucătărie. E un sentimental.

— Da, noi avem un pom mare.

— Când vii înapoi?

— Luni, după Anul Nou. Ce faci de Revelion?

— Probabil că-mi fac turele. O să-mi sune telefonul în draci. Tu?

— Mă duc cu tot familionul la Cancun. Plecăm în noaptea asta.

— Și, cum crezi c-o să fie?

— Plictiseală mare. Aproape că mi-e dor să-nceapă școala.

— Serios?

— Nu, pe cuvânt: e mai bine decât crezi. Ar trebui să vii și tu.

— Poate.

— Da, bine.

— Hei, omule, eu sunt cu lecturile la zi. Într-un fel, gândesc în continuare ca un student, știi?

— Îți lipsește disciplina.

— Disciplina... Toată viața mea e disciplină.

— Și realitate pură.

— De parcă tu ai fi putut să faci altceva decât să te duci la Harvard.

— Da, păi...

— Și te mai și întorci aici cu așa un aer, de parc-ai învăța cine știe ce chestie. Eu mă duceam ieri să-mi vând ultima uncie puștiului ăluia, Alport, și mergeam liniștit pe stradă, când mi-am agățat geanta într-un țăruș și-am scăpat toată iarba într-o groapă.

— Așa.

— Așa că am coborât în groapa aia întunecată și umedă – în fond, era vorba de-o uncie întreagă –, în care mai era și un șobolan. Și știi unde eram?

— În infern, cu Dante?

— Tu, în schimb, te duci la Harvard. Care dintre noi crezi tu că învață mai multe?

— Nu fi melodramatic.

Mike izbește receptorul în masă, făcându-l pe Warren să tresară speriat.

— Alo? Mike?

— Mă duc în Coney Island.

55

După ce îi dă lui Andrew numărul de telefon al Sarei, Sean încearcă să adoarmă la loc, dar nu poate, din cauza brațului care îl doare. Și, pe deasupra, se întreabă ce e între tipul ăsta și Sara. Și între ea și toți ceilalți cu care flirtează, care, din câte se pare, pot fi oricine, în funcție de ce dorește ea să obțină. Dar, mai ales, se întreabă dacă îi pasă.

În câteva ore trebuie să se întoarcă la spital, pentru că doctorul vrea să-i schimbe pansamentul și să vadă cum merge rana. Așa că se scoală și începe dificila rutină a îmbrăcatului cu un ghips care i se pare a fi de dimensiunile și forma unui penis de elefant strâmb. De fapt, n-are nimic de-a face cu un penis de elefant. Mama lui a tăiat mâneca unui trening, așa că și-l pune pe acesta. Menajera îl întreabă dacă nu vrea micul dejun, iar el îi răspunde că da, și-o roagă să-i facă niște pâine prăjită. Când e gata, n-o mănâncă. Nu mănâncă niciodată dimineața și se-ntreabă de ce ea nu și-a dat încă seama de asta. Cum femeia încearcă să discute cu el despre brațul lui, ia câteva îmbucături, ca să nu fie nevoit să îi răspundă. În liftul care îl duce la parter, apasă butonul pe care scrie TAXI. Când ajunge în hol, unul dintre portari i-a chemat deja o mașină. Sean se urcă în ea.

Taximetristul e un tip alb și mic de statură, cu un burdihan imens, care se sprijină pe volan. Interiorul mașinii miroase artificial, a odorizant și-a ciocolată, de parc-ar fi interiorul pungii în care-și ținea bomboanele primite de Halloween. După cum poate vedea și singur, motivul este acela că pe scaunul din față se află o găleată mare de bomboane. Caramele, acadele, pungi de M&M și mici Toblerone.

Licența spune că pe șofer îl cheamă Theodore Rimby, care, în poză, arborează un zâmbet cu o mare strungăreață și poartă

papion. Are o mustață stufoasă și pistrui. Acum poartă tot papion și un manșon rusesc. În taxi e frig. Încălzirea nu-i pornită.

Sean îi dă lui Theodore adresa și se lasă înapoi pe banchetă.

— Nicio problemă. Te duci la doctor, ai? Pentru braț poate? N-am putut să nu remarc. Ai un ghips cât toate zilele.

— Mda. Sean nu e impresionat de forța deductivă a taximetristului. În fond, îi dăduse adresa spitalului Lenox Hill.

— Acu' ceva vreme, am fost și eu în spital. Am avut un atac de cord și, băiete, îți spun, ce spaimă am tras atunci... mai rar. Da' m-am întors repede în taxi, știi, faci cum faci, da' tot acolo te întorci. Theodore îndeasă un pumn grăsan în găleata de bomboane. Vrei și tu? Am de toate aici.

— Nu, mulțumesc.

— Dacă ți-e teamă, să știi că toate au ambalaje.

— Nu, mersi.

— Bine, e-n regulă, și eu am făcut nazuri la mâncare. Auzind caracterizarea, Sean mijește ochii. Firește că, după ce-am mai îmbătrânit nițel, asta s-a schimbat.

Theodore scoate un pufnet răgușit, asemănător mecanismului pneumatic de la un autobuz care se lasă în jos pentru a permite să urce unui pasager în cărucior cu rotile.

— Da, întotdeauna mi-au plăcut bomboanele, și nu cred să existe cineva căruia să nu-i placă. De-asta le și țin în mașină. Sunt un bun prilej de conversație. Dezleagă limbile.

Sean rămâne tăcut. Apoi, oarecum iritat, zice:

— Nu prea țin să facem conversație.

Theodore continuă imperturbabil.

— Păi, nu-i bai. Știu că toată lumea spune că taximetriștii ar trebui să tacă din gură și că, știi tu, nu primești un bacșiș bun dacă vorbești întruna, dar, de obicei, dacă nu spui ceva care să-i scoată rău din pepeni, sau altceva de genu' ăsta, oamenii lasă tot cam atât. Majoritatea chiar vor să vorbească, pentru că n-au cu cine. Îmi spun tot felul de lucruri. Dar tot mai sunt unii care se enervează. Odată, unul, căruia-i spuneam ce gândeam eu la vremea respectivă despre femei – știi cei trei M ai feminității?

Sean nu zice nimic.

— Mâncare, mătură și maternitate! Alte hohote, ca un utilaj greu care de-abia pornește. Sigur că, dacă nevastă-mea m-ar auzi vreodată vorbind așa, mi-ar trage-un perdaf de zile mari, se-nțelege, dar ăsta-i adevărul adevărat.

Pe bancheta din spate, Sean se gândește la Sara și la spital, și la cum ar arăta ea cu burta umflată de sarcină, cu sânii imenși, mai grei decât sunt deja, strânși în jurul gâtului, pufoși și imobili din pricina greutății suplimentare, cu șoldurile ajunse, de la dimensiunea plăcută și băiețească, de supermodel, pe care o au acum, la ceva mai apropiat de idealul femeilor frumoase din fotografiile de epocă. Ca Marilyn Monroe, pe care Sean n-a găsit-o niciodată deosebit de atrăgătoare. Cu siguranță, mai puțin atrăgătoare decât oricare dintre fotomodelele în costum de baie pe care le-a văzut vreodată în *Sports Illustrated.*

— Ești căsătorit?

Lui Sean nu-i vine nicio replică în minte:

— Nu.

— Ai prietenă?

— Da.

— Să nu te-nsori niciodată. Nu merită. Oricum, bănuiesc că risc să nu-mi mai iau bacșișul cu toată vorbăria asta. Ei bine, tu nu vrei să vorbești și aproape-am ajuns.

Sean se uită în oglinda retrovizoare, în care vede ochii obosiți ai lui Theodore și găletușa de bomboane de lângă el, în care tocmai și-a băgat mâna.

— Atunci, de ce te-ai căsătorit?

— Ah, zice Theodore, luat prin surprindere, păi, te păcălesc, știi? Și le iubești. Cel puțin, eu am iubit-o pe-a mea.

— Ai iubit-o?

— Da, a murit acu' câteva luni, Dumnezeu s-o odihnească. Da' chiar m-am bucurat să le văd pe fete. Au venit înapoi pentru înmormântare. Una din ele, Emily, e însărcinată, îți vine să crezi? O să fiu bunic. Încerc s-o conving să vină din nou în vizită, dar știi și tu, toată lumea-i așa de ocupată. Stă în St. Louis. Zice că n-ar mai trebui să fac taximetrie, da' mie-mi place. E muncă cinstită. Cred că filmu' ăla, *Taxi Driver*, i-a cam

speriat pe oameni. Robert de Niro ăla e foarte bun. Da' e nebun de legat, nu? În realitate, lucrurile nu stau chiar așa. Ai văzut filmu'?

— Nu.

— Lasă, nu contează. Face cinci treizeci.

56

Mike Albu' se urcă în metrou la stația de pe strada 51 și constată că nu e decât un singur loc liber. Se duce tocmai până în Coney Island, doar ca să iasă în oraș. O să se ocupe mai târziu de apelurile pe care le-a primit. E încă devreme. Se așază pe locul rămas liber, strângându-și bine paltonul în jurul lui și făcându-se mic, astfel încât să încapă între ceilalți pasageri. La următoarea oprire, o bătrână cu părul alb, haină albastră și o sacoșă în mână, se urcă în tren și se apucă de bara din mijlocul vagonului, chiar din fața lui Mike Albu'.

Nu e prima dată când se confruntă cu o astfel de problemă. Nu se poate niciodată hotărî dacă să renunțe la loc în favoarea bătrânicilor. Și oricum, ce caută ele de capul lor în metrou? Bătrânele n-ar trebui să meargă singure cu metroul. Mike oftează, se ridică în picioare și-i semnalează bătrânei printr-o tuse discretă și o fluturare a mâinii că locul îi aparține. Ea nu se prinde, cu toate că ceilalți pasageri au făcut-o. O bate pe umăr și arată înspre loc, ea încuviințează din cap, zâmbește și se așază, vârându-și sacoșa între picioare. Mike Albu' se mută în următorul vagon și se sprijină de o ușă.

Coney Island e ultima oprire. La o oră întreagă de mers de locul în care s-a urcat, un alt univers, își zice Mike Albu' când coboară. Peisajul e învești mântat în tonurile cenușii ale iernii, iar frigul e mușcător, chiar și prin palton. Mike Albu' merge cu capul sus, pentru că se uită la roller-coaster-ele spectrale și la afișele șterse. Parcul e practic părăsit, iar Mike Albu' își zice că ăsta ar fi un loc bun să fii răpit. Pare o parte veche a New York-ului. Mike Albu' a citit *Ragtime* și i-a plăcut descrierea decadenței, a plajei și a copiilor care se joacă și se plimbă de colo-colo pe faleză. Chiar i-a recomandat cartea lui Molly. Acum însă nu-i niciun copil, doar Mike Albu' și ceea ce i se pare a

fi un travestit care face trotuarul, dar nu e foarte sigur. A mai văzut prostituate până acum, dar niciuna dintre ele nu era atât de înaltă și de lată în umeri. Continuă să meargă, până ce ajunge la pavilionul cu jocuri mecanice de pe faleză. Dinăuntru, aude sunetul electronic al unor explozii virtuale și rostogolirea bilelor pe pistele de lemn ale aparatelor de pinball. Intră.

Într-un colț întunecat se află un joc mai voluminos, în fața căruia e montată o placă mare dotată cu senzori, pe care stă un mic puști latino, îmbrăcat cu un maiou mulat și niște pantaloni super-largi. Geaca lui e trântită pe podea, lângă el. Jocul se numește Dance Dance Revolution și, la sfârșitul unei numărători inverse, dă semnalul de start, iar Mike Albu' rămâne să vadă ce se mai întâmplă. Se-aude o muzică, o tehno-samba cu un ritm energic, iar pe ecran rulează niște săgeți. Puștiul de pe placă își mișcă picioarele în direcția pe care i-o indică săgețile, încercând să păstreze ritmul. Dar piesa e prea rapidă și ratează pașii. De fiecare dată când greșește, jocul scoate un bip și puștiul izbucnește în râs. Dar prietenii lui nu râd și, în curând, puștiul se oprește. Mike Albu' îi privește discret, de la oarecare depărtare. Puștiul coboară de pe placă, ridicând mâinile în aer, în semn de protest împotriva tempo-ului prea rapid al muzicii. Își ia jacheta și se dă la o parte. În curând, i se termină tura, iar mașina cere alți șaptezeci și cinci de cenți pentru a continua. Un puști negru, mai înalt, cu o pălărie tricotată de culoare închisă, se urcă pe placă și introduce monedele. Își scoate jacheta și-o aruncă pe podea. Puștiul e mare, iar treningul negru îi stă puțin cam strâns pe umeri. Pare puternic. La gât, are un lanț de aur pe care e agățată o cruce, iar Mike Albu' nu reușește să-și dea seama dacă pietrele de pe cruce sunt adevărate, însă ar putea pune pariu că nu sunt.

Muzica începe din nou, iar de data asta ritmul e și mai rapid decât înainte. Puștiul începe să-și miște picioarele, dar ceea ce face nu seamănă deloc cu dansul. Ritmul se iuțește și mai mult, dar băiatul nu ratează niciun pas și mașina n-a scos încă niciun bip, iar lanțul de la gât îi sare în toate părțile și i se lovește de piept. În timp ce-și mișcă picioarele și șoldurile, își ține mâinile relaxate, pe lângă corp. Muzica devine și mai rapidă, săgețile arată în toate direcțiile în același timp, dar el păstrează perfect

ritmul. Când face o piruetă, Mike Albu' îi vede chipul și constată că-și ține ochii închiși. Mașina tot n-a târât. Puștiul pare să fie în transă și picioarele zboară sub el în toate direcțiile dar, când ritmul o ia din nou la goană, Mike Albu' își dă seama brusc că trebuie să fi învățat pașii pe dinafară. Apoi, puștiul pune o mână jos, în locul piciorului, și, în timp ce ritmul se accelerează iarăși, începe să danseze în mâini și în picioare, făcând tumbe și stând în mâini pentru a ține pasul. Ceea ce face aduce mult cu break dance-ul, doar că lui Mike Albu' nu-i vine să creadă cât de grațios e totul, iar când îi surprinde din nou chipul, vede că e complet relaxat, cu pleoapele închise firesc, de parc-ar dormi.

Ceilalți puști nu par surprinși, ci doar îl urmăresc încordați, fără să scoată o vorbă. După încă un minut de frenezie tăcută a mișcării, muzica se oprește în sfârșit, puștiul rămâne nemișcat și, după alte câteva secunde, se dă jos de pe placă și își culege jacheta, moment în care Mike Albu' are impresia că se uită drept în ochii lui.

Când iese de la jocurile mecanice, ceva din tăcerea acelor puști care stăteau nemișcați să privească îi amintește de cele două dăți în care a fost la biserică cu mama lui. De fiecare dată fusese în ajunul Crăciunului. Pe Mike Albu' nu-l deranja foarte tare să meargă, dar lui Charlie, care venise cu ei, nu-i plăcea deloc. Mama lui Mike Albu' îl iubea pe Charlie, care mereu a avut un loc special în inima ei. Lui Charlie i s-a părut întotdeauna că mersul la biserică e plictisitor și, mai rău, că întârzie primirea cadourilor, dar s-a dus, tocmai pentru că-l rugase mama lui Mike Albu'. Ea a fost singura care l-a putut determina vreodată să facă ceva. Mike Albu' n-a încercat niciodată să-i spună lui Charlie că lui chiar îi plăcea să meargă la biserică. Îi plăceau scaunele de lemn și sentimentul de ritual și de ordine care punea stăpânire pe tine stând acolo și ascultând cu atenția pe jumătate adormită slujba.

De la jocurile mecanice, coboară pe nisip până la marginea apei. Nu se oprește pentru unul dintre hot-dogii lui Nathan, faimoși în toată lumea. Cu colțul ochilor, vede un dealer discutând cu un bărbat alb, cu părul sârmos. Nu poate spune cum de știe că tipul e dealer, dar e sigur de asta. Din această cauză, hotărăște

că partea asta a orașului e chiar dubioasă și că nu mai are chef să stea pe-aici. Dar mai rămâne un minut, ca să privească apa cenușie. Valurile se sparg de țărm, lăsându-și în urmă spuma, iar Mike Albu' observă că, cu cât privește mai departe în larg, cu-atât marea e mai calmă, până când nu mai e altceva decât o linie dreaptă și cenușie. Orizontul nu se mișcă.

„Doar ca să fim siguri", își zice Mike, privind în zare, cu mâinile întinse în față. „Anglia", își spune în gând. Apoi arată către stânga: „Canada." Spre dreapta: „Mexic". Apoi se-ntoarce și întinde din nou mâna: „California. Doar ca să fim siguri", își spune.

57

Când coboară din tren la el în cartier, Mike Albu' primește un bip de la cei mai amuzanți dintre clienții lui. „Mardeiașii", le spune el în gând. Timmy și Mark Rothko. Au ratat telefonul prin care voia să stabilească un loc de întâlnire, așa că-și zice, ce naiba, o să-i facă să-și miște nițel fundurile. În loc să-i sune înapoi, le trimite un mesaj în care le spune să se înființeze peste o oră, la intersecția dintre strada 45 și Fifth Avenue. Îi place să se uite la toate fetele drăguțe care trec pe bulevard, iar Fifth Avenue e plin de așa ceva. Mike Albu' consideră că și el arată destul de bine. Uneori, prinde privirea unor fete care se holbează la el de la distanță și-și zice că o fac din cauza paltonului și-a blugilor, care-i dau un aer de vedetă de cinema. Acum, că are un țel bine definit și trebuie să ajungă undeva, pășește mai hotărât. „Am ceva de făcut", își zice, iar asta-i important, pentru că-l face să meargă mai repede și-i înseninează după-amiaza.

58

— PÂN LA CĂCATU' ĂLA DE PATRUJCINCI? Da' ce pula mea șmen mai e și ăsta?

59

La cincisprezece ani, Mike Albu' era plin de coșuri pe față și obișnuia să le stoarcă, având impresia că asta îi purifică sufletul. Când nu mai avea acei viermi cu capete de jeg înfipți în pielea-i albă chiar se simțea mai curat. Era frumos, și o știa. Dar știa și că n-ar mai fi deloc atrăgător dacă ar avea coșuri.

Mama lui și-a dat seama ce îl deranja și l-a programat la un dermatolog. I-a explicat că n-are de ales, pentru că știa că, altfel, nu s-ar fi dus deloc, bănuind că o să aibă parte de un tratament cosmetic. Așadar, i-a spus că trebuie să-i ardă negii de pe genunchi cu laserul și, dacă tot sunt acolo, de ce să nu-l întrebe pe doctor ce-ar putea face în privința coșurilor.

Așa se face că Mike Albu' mergea pe Fifth Avenue către cabinetul dermatologului. Lui Mike Albu' îi plăcuse întotdeauna Fifth Avenue. Era toamnă, frunzele cădeau din copaci și, când se adunau, niște portari îmbrăcați ca ofițerii sovietici de nivel mediu le împingeau cu mătura în șanțurile de scurgere. Mike Albu' își închipuia că toți portarii arată exact la fel de la natură. Nu le vedeai decât uniforma. Și erau atât de mulți. Mike număra lucruri în timp ce mergea. Cinci străzi, patru femei din Indiile de Vest împingând cărucioare (a recunoscut dialectul pentru că erau foarte multe bone din Indiile de Vest: la naiba, omule, *reușea el să le imite,* da' cine să-mi zică mie o vorbă ca aiasta?), *doi puști în tricouri polo pe skateboarduri, o motocicletă și, până acum, douăzeci și unu de portari. I se părea că întotdeauna sunt mai mulți portari care păzesc clădirile bine luminate, gata în orice clipă să te-ajute, decât oameni care ies din ele și au nevoie de ajutorul sau de protecția lor.*

Unul dintre portari și-a scos fluierul și a ieșit în stradă, încercând să cheme un taxi. O femeie îmbrăcată din cap până în picioare în negru, cu niște bijuterii simple, din aur, arăta foarte

preţios aşteptând taxiul acolo, sub copertină; iar apoi, deşi e greu să faci asta cu graţie, dacă nu ai foarte mult exerciţiu, s-a urcat graţios în taxi, dintr-o singură mişcare fluidă, în faţa portarului care a închis uşa în urma ei.

Era şi o femeie care mergea pe bulevard cu o pisică gri cu alb în lesă. Mike Albu' nu a dat prea multă atenţie pisicii, dar a remarcat-o când a sărit gărduleţul de fier forjat din jurul unui copac şi a început să-şi ascută ghearele de scoarţă. Femeia a aşteptat-o răbdătoare, cu lesa în mână. Purta o haină de blană care-i ajungea până sus, la bărbia dublă şi pătrată. Avea un păr creţ şi cenuşiu, zburlit la spate. În timp ce trecea pe lângă ea, Mike Albu' şi-a zis: N-o să fiu niciodată bătrân.

60

Mike Albu' tocmai trece prin fața magazinului FAO Schwarz, în a cărui vitrină vede niște animale de pluș mai mari decât el, unele aproape cât o mașină mai mică. Lei și trigri și urși mari cât niște Honde. Cum aerul rece de pe Fifth Avenue i-a mai limpezit mintea, lui Mike Albu' asta i se pare amuzant și, pradă unui impuls de moment, intră în magazinul de jucării.

Înăuntru e nebunie, chiar și acum, imediat după Crăciun. Sunt turiști peste tot. Mike Albu' se duce în zona în care sunt expuși urșii. Pe podea se înalță un morman de creaturi îndopate, escaladat pe toate laturile de copii. Ridică unul dintre animale. E catifelat, călduț și bine făcut, un urs polar de mărime mijlocie, la prețul redus de numai 99 de dolari. Mike Albu' îl mângâie și-l pune la loc. Apoi, undeva, mai la o parte, vede un băiețel blond și buclat care strânge în brațe capul unui urs mai mare. Băiețelul se uită țintă la Mike și roade urechea ursului cu dinții. O mănâncă cu totul. Mike Albu' își ferește privirea și iese repede din magazin.

61

Într-o noapte, Mark Rothko s-a dus împreună cu Timmy să cumpere un buletin fals. Timmy știa locul ăsta de pe strada Bleecker, de unde-și făcuse și el rost de buletin și în a cărui vitrină era lipit un afiș pe care scria POZE DE BULETIN. Locul era luminat cu lămpi fluorescente și cam ponosit, dar bine aprovizionat cu reviste, bomboane, țigări și un copiator. Bărbatul din spatele tejghelei le-a arătat o carte de identitate fără fotografie, cu hologramă dublă a steagului statului Ohio, castanul, apoi i-a spus lui Mark Rothko:

— Nu dă greș niciodată. Și nu costă decât patruzeci de dolari.

— OK, hai s-o facem.

Bărbatul și-a prins părul lung într-o coadă, la spate. Timmy l-a iscodit iute cu privirea. Omul i-a spus lui Mark să stea în fața unui paravan alb și, cu o cameră digitală, a încadrat imaginea, apoi a lăsat trepiedul mai jos, a ajustat-o din nou și a făcut poza. Ținând buletinul în mână și privindu-se în ochi, Mark a fost fascinat de universul de posibilități ce i se deschidea în față ca o floare rară. Avea o nouă dată de naștere. Se născuse din nou.

62

Jessica se trezește în camera ei, înconjurată de colecția de ursuleți de pluș. Urși mari de la FAO Schwarz, urși mici și moi, urși vechi, cu ochi făcuți din nasturi, urși maro și negri, împrăștiați prin tot patul. Primul lucru la care se gândește este Doișpele pe care-o să-l tragă. „Ce drog", își zice. „Ăsta-i pentru mine. Diseară. Diseară. Diseară." Tipul ăla, Lionel, o să vină la petrecere și-o să-i dea banii și-o să plutească. Nu mai are decât vreo trei sute de dolari, dar o să-i convingă și pe alții să mai contribuie cu ceva pentru petrecere și totul o să se rezolve.

N-are nimic de făcut până mai târziu, când va trebui să ia prânzul cu mama ei, așa că rămâne în pat și deschide televizorul ca să urmărească talk-show-urile întârziate ale dimineții. Jerry Springer și toate scursurile rasei umane sunt angajate în obișnuitele lor partide de sex sălbatic, senzual, trădător, incestuos, homosexual, bisexual, supraponderal, gotic și bizar, în hoțomăniile, furtișagurile și minciunile lor sfruntate de zi cu zi. Jessica e, cum s-ar zice, dezgustată, știți, dar și, în mod destul de straniu, fascinată. Poate că de-aceea se și interesează de soarta copilului menajerei lor, care dă mai mereu de bucluc. „Curvo", se admonestează ea în gând. Poate că merită să moară. Poate că ar trebui s-o omoare cineva. „Pac." Simplu. Un glonț în cap și dup-aia toată lumea i-ar cânta niște osanale de rahat la mormânt, părinții ei ar boci, desigur, pentru c-a fost așa o fată bună, o fată atât de scumpă și de minunată. „Pac, pac," cineva pătrunde în școală și-apasă pe trăgaci. Și dup-aia, apar la televizor, și Jessica e culcată la pământ și sângerează, și oamenii rămân pironiți în fața televizorului urmărind desfășurarea evenimentelor la CNN, iar poliția vine și înconjoară scena crimei cu un cordon galben pe care ți-l trimit acasă pe post de cadou, gata să fie desfăcut, futut și transformat în prilej de extaz instantaneu. Nu-i așa? Deci, cineva

ar putea s-o împuște pur și simplu. „Pac". Și dup-aia o să fie moartă și toată lumea o să rămână o clipă pe gânduri, dar ea o să fie moartă și n-o să mai fie niciodată scârbită, n-o să mai ajungă o nevastă rea și nici o mamă rea. „Pac" și-atât. „Mai întâi, tre' să-i fac felu' parașutei." Buimacă, Jessica își aranjează animalele de pluș în cerc și le vorbește, ascultându-le cum discută unul cu celălalt. E, practic, cel mai bun talk-show din toate timpurile.

— Da, așa, filmează încolo, o să facem un talk-show, stai acolo, zice Jessica. Deci, sunt o grămadă de chestii nasoale la voi la școală, nu-i așa?

— Dap, zice micuțul Teddy maro, cu ochii lui făcuți din niște nasturi negri.

— N-au pic de gust muzical, sunt niște idioți, intervine și Betty, iepuroaica cea mare, catifelată și roz.

— Așa-i. Chiar îți vine s-o omori pe știoarfa aia nenorocită, sare Teddy.

— Ha, ha, așa-i, dar noi nu vorbim serios. Nu suntem nebuni. Totuși, pe cine-ai omorî primul, dac-ar fi să omori pe cineva de-acolo? se interesează iepuroaica Betty.

— Păi, cred că, prima dată, aș omorî-o pe curva aia de Jessica, zice Teddy. Știi, aș lua pistolul și „pac, pac," i-aș trage două gloanțe chiar în ceafă. Aș pune-o să stea-n genunchi, cum face când le suge pula tuturor idioților ălora din echipa de fotbal.

Teddy își întoarce nasturii spre Jessica:

— În secunda aia, dacă te-ai uita la fața ei, ți s-ar părea că se umflă, după care ar exploda și sângele i-ar sări în toate părțile, și-ar cădea cu nasul în balta de sub ea și poate că și l-ar rupe de la toate operațiile pe care le-a făcut, apoi ar veni și CNN-ul, care ar filma totul și-ar difuza materialul în școlile din întreaga țară, în care s-ar păstra un moment de reculegere pentru acest oribil masacru inexplicabil.

— Am putea, vă rog, să păstrăm un moment de reculegere, continuă Teddy, devenit dintr-odată solemn, pentru cei care au murit. Iar acum, putem păstra, vă rog, încă unul, pentru cei care i-au ucis.

63

Pe drum spre centru, Timmy și Mark Rothko se opresc la un Star Deli să-și cumpere țigări. Băcănia e curată și bine luminată, dar acum e goală. Văzând că se grăbesc să ajungă în spate, bărbatul cu pielea tuciurie de după tejghea le aruncă priviri curioase. Să cumperi țigări cere mai multă stăpânire de sine și mai mult contact uman decât furtul de CD-uri. Într-un final, își târșâie picioarele până-n fața casei și studiază pachetele de țigări din spatele vânzătorului. În timp ce acesta îi scrutează pe deasupra nasului, Mark, cu trupul lui masiv, își mută stingher greutatea de pe un picior pe altul. De la întâmplarea aia cu tipul care i-a rupt buletinul fals în două chiar în fața lui, e nervos în legătură cu chestiile de genul ăsta. Pe tejghea se află un calendar pe care e trecută data la care trebuie să fii născut ca să poți cumpăra țigări. Mark încearcă să nu se uite într-acolo și zice:

— Un pachet de Parliament.

— Buletin ai?

Mark își dă scârbit ochii peste cap și-ncearcă să-și pescuiască portofelul din buzunarele cât sacii. Timmy se joacă cu niște bomboane. Mark își găsește portofelul și scoate buletinul fals de Ohio. În poză, își ține capul aplecat, în încercarea de-a-și ascunde gușa, ceea ce nu prea-i reușește.

Bărbatul se uită la buletin, pufnește către Mark și-l aruncă pe tejghea.

— Nu. E fals.

— Nu? Ce pula mea, omule? Nu te lua de mine, nu-s io de vină!

Lui Timmy îi place cum sună asta și se bagă și el în discuție:

— Da, chiar așa, ce măraru' meu, te-ai născut cu cearșafu' pă cap? Are opșpe ani, dă-i țigările. Nu vezi buletinu'?

— E fals.

— Nu-i fals, bulangiule.

— Plecați, sau chem poliția, zice omul, întinzând mâna după telefon.

— Ce-ai zice să-mi chem i-o picioru' până-n curu' tău, își împinge Mark bărbia dublă înspre vânzător. Timmy dă din mâini în lateral, ca în videoclipurile cu rapperi și sare în apărarea lui:

— Așa. Zi-le pă bune frățioare. Și tu, stai flexat, tataie, c-acu' dăm drumu' la Chuck Norris!

Bărbatul se uită la Timmy, apoi se-apleacă peste tejghea și își înfige privirea drept în ochii micuți și albaștri ai lui Mark:

— Da' eu am asta, zice el, scoțând de sub tejghea un revolver vechi și ponosit, pe care îl ridică demonstrativ deasupra capului.

Timmy și Mark o zbughesc către ușă, timp în care Timmy țipă ca din gură de șarpe:

— Am belit-o, coaie! A scos nouaru' ca să-ți killărească găozu' ăla rupt în paișpe de patraulea ce ești!

Surprins de cât de repede a reușit băiatul să turuie toate astea, vânzătorul pune revolverul gol înapoi sub tejghea.

64

În camera de așteptare de la dermatolog erau mai multe bătrâne, ale căror chipuri l-au făcut pe Mike să înțeleagă dintr-odată de ce îi numeau indienii pe albi diavoli cu fețe palide. Nu era clipă în care ochii lor să nu fie un pic prea larg deschiși, sau prea îngustați. Una dintre ele, cu o bărbie micuță, tăbărâse ca un struț asupra unei fete îngrozite de la recepție.

— N-ai pic de respect. De-o oră întreagă aștept aici, și în clipa asta trebuia să fiu deja la altă întâlnire.

— Îmi pare foarte rău...

— Nu pot să mai stau și pace. Și, colac peste pupăză, acum sunt obligată să mă programez din nou cine știe când, peste-o săptămână, două, o lună, trei...

— Vă putem primi lunea următoare oricând, înainte de ora nouă dimineața.

— Dar la nouă și un sfert nu se poate?

Auzind-o, una dintre celelalte fete de la recepție a scuturat din cap, gest pe care femeia l-a remarcat, săgetând-o imediat cu privirea.

* * *

În cabinet, o chinezoaică i-a scos lui Mike punctele negre cu un instrument de argint, timp în care el a privit-o în ochi, studiindu-și reflexia în lentila pe care o avea prinsă de cap, asemenea lămpașului unui miner. „Femeia asta își câștigă traiul scoțând coșuri, și-a zis el."

Apoi s-a gândit la meserii și la culoarea ochilor lui. Îi vedea reflectați în dispozitivul de mărit și erau albaștri. Albastru deschis, și-a zis el. Nu de culoarea unei flăcări albastre, nici

a gheții, nici a cerului sau a mării, ci pur și simplu albaștri. Iar asta l-a scos din sărite. S-a gândit la meseria tatălui său. „Le oferă oamenilor un loc în care să mănânce. Femeia asta scoate coșuri." Mama lui, care l-a trimis la această femeie pentru a scăpa de coșuri, preda antropologia, adică studiul omului. Mike s-a întrebat, desigur, care va fi meseria lui. Poate că și el își va câștiga traiul scoțând coșuri.

65

Jessica ia masa cu mama ei, la un bistro de pe Madison Avenue. E un loc al supelor cremă, al foie-gras-ului, ceaiurilor și șerbetului. Jessica nu înțelege prea bine de ce și-a dorit mama ei să ia prânzul cu ea. Nu e ceva obișnuit pentru ele. Nu sunt cele mai bune prietene. Comandă două salate mici, două Cola light, o porție de linguini cu sos de scoici și una de pește pescar la grătar.

— Ce mai faci, Jessica?

— Bine, cum știi. Scoate un mic hohot nervos, i se pare ciudat. La fel.

— Ți-a venit situația de la școală.

Jessica tace. Trimestrul trecut, mediile i-au scăzut de la zece la nouă. Știe și de ce: nu-și face temele. A fost ocupată.

— Serios?

— Jessica, eu știu că-ți dai toată silința, dar cu admiterile care se apropie și tot restul, mi-am zis că am putea să... regândim nițel lucrurile.

— Ce vrei să spui, un nou meditator, sau ceva de genul ăsta?

— Păi, nu chiar. Dar mă întrebam, e ceva în neregulă cu tine? Te supără ceva?

— Nu.

— Pentru că, mă gândeam, dacă te-ar supăra totuși ceva, te-ai putea duce la un doctor pe care-l știu.

— La un psiholog?

— Păi, da, așa ceva, dar știi, și eu mă duc la unul. Mulți oameni se duc.

— Inclusiv o grămadă de fete de la școală.

— Da, vezi? Și m-am gândit că ai vrea și tu să vorbești cu cineva care nu ți-e atât de apropiat, și că asta te-ar putea ajuta să

iei note mai mari. Știi și tu că tatăl tău ține morțiș să intri măcar la Wesleyan.

— Cum vrei tu, mami, da' n-am nevoie de psiholog.

— Te-ar putea face să te simți mai bine. Pe mine m-a ajutat întotdeauna. Nu trebuie decât să vorbești cu cineva care să te ajute să vezi lucrurile mai limpede.

— N-aș ști ce să-i spun.

— Ei, găsești tu. Uită-te și tu la notele astea. Trebuie să ai tu ceva.

— Bine, bine, cum vrei. Mă duc. Doar să-mi spui când.

— Dup-aia, o să vezi tu ce bucuroasă o să fii că te-ai dus.

Jessica știe niște fete de la școală care vorbesc întruna despre cum se dau la psihologii lor. Sau despre cum încearcă să se culce cu ei. Despre cum îi mint și inventează chestii în legătură cu ce li se întâmplă. Una dintre ele, o elevă execrabilă, îi spune că, dacă n-ar fi frustrată de prostia profesorilor, care nu sunt în stare să facă materiile interesante, ar putea fi cea mai bună din clasă. Nimic nu-i dă ghes să învețe. Urâta clasei, care nu-și poate găsi niciun prieten, se plânge de necazuri cu băieții. Jessica începe să se gândească și ea la ce-o să-i spună. Nu despre Doișpe, despre asta nu.

66

— Care-i șmenu', Mike? se interesează Timmy, când își fac apariția la întâlnirea stabilită, de la colțul dintre strada 45 și Fifth Avenue.

— Nu mă lua pe mine cu d-astea. Se pun în mișcare. Cincizeci?

— Dap, o cinzeacă, răspunde Timmy.

— O cinzeacă, confirmă Mark Rothko, chicotind. Cum Mike Albu' stă acolo și se zgâiește la el, Mark se simte intimidat și-și întoarce privirea. Îi dă un cot lui Timmy, care scoate din buzunar o bancnotă boțită de cincizeci de dolari și i-o dă lui Mike, care o palmează, strecurându-i înapoi un tub de plastic plin de iarbă, apoi face stânga-mprejur și se-ndepărtează înspre centru.

Mark s-a înveselit brusc atât de tare, încât începe să cânte pe mutește și să meargă ca un adevărat pește:

— Numa' bani să ai, păpușăă...

În timp ce Mike Albu' se îndepărtează, Timmy îl strigă:

— Ie, Mike, stai așa, c-am un clientel pentru tine.

Mike Albu' așteaptă să-l ajungă din urmă, dar nu se întoarce:

— A fost cu mine la școală. Îl cheamă Andrew. M-a sunat să-i fac lipeala, pen' că știe c-am surse dă calitate. Îi dai și lui?

— Dacă nu-i valabil, tu răspunzi, Timmy.

— Sigur, nicio problemă. Probabil c-o să-ți dea un bip în seara asta. Uite numărul lui, zice Timmy, dându-i un cotor de tichet de la un spectacol de pe Broadway, pe care îl luase de la maică-sa de pe noptieră: *Producătorii*.

— Pace, Mike, îi urează Timmy.

— Mda, răspunde el grăbit.

Timmy și Mark se îndreaptă spre acoperișul lui Timmy ca să-și tragă fiecare câte-o țigară babană.

67

În toamna în care Mike Albu' nu s-a dus la facultate, în Central Park era o gașcă de skateri care-și făceau veacul lângă amfiteatrul semiacoperit din apropierea străzii Șaptezeci și Doi. Își petreceau după-amiezile fumând și făcând tot soiul de acrobații, în vreme ce, în preajma lor, bătrânii jucau șah, newyorkezii în formă se dădeau cu rolele și alergau, iar câinii erau scoși la plimbare de stăpânii lor. Prima dată, Mike Albu' i-a văzut din întâmplare, dar apoi s-a întors mereu la ei. Era plăcut. Vremea era frumoasă.

Skaterii își puneau plăcile pe-o parte și încercau să sară peste ele. Unii dintre ei erau destul de buni. Cel mai mult, reușeau să sară peste trei plăci. Fumau mult. Cel mai înalt dintre puști, unul dintre cei mai buni skateri, avea mereu în mână o țigară, iar când se dădea cu placa, trăgea cu eleganță din ea, lăsând în urmă o dâră lungă de fum. Ținea țigara chiar și când făcea trick-uri și, când îi reușea câte unul, mai trăgea un fum. Purta pantaloni largi, cu fundul lăsat, pantofi de skating, ochelari de soare reflectorizanți Oakley, care se prindeau cu o banderolă în jurul capului, și o șapcă Yankees, pusă invers. Nu cădea niciodată. Prima dată când l-a zărit Mike Albu', a sărit peste patru plăci, cu brațele lungi, larg deschise, ca o pasăre de pradă, și cu țigara fumegândă la capătul unuia dintre ele, aterizând în partea cealaltă ușor ca un fulg. Mike Albu' a fost impresionat.

Din acest spectacol zilnic, Mike Albu' n-a rămas cu skateboarding-ul, ci cu locul. Domul și scena lui au devenit unul dintre locurile sale preferate din oraș, pe care le vizita mereu,

chiar și noaptea. Știa că scena are douăzeci de pași de-ai lui în lungime și că, atunci când se afla pe ea, poala paltonului i se umfla într-o parte din pricina vântului amplificat de pereții domului.

68

A sta la pușcărie nu era chiar atât de rău pe cât și-a închipuit Hunter c-o să fie. Printre altele, cum avea buletinul la el, a petrecut ceva mai mult de o zi într-o celulă a secției locale de poliție, fiind transportat la penitenciar abia după aceea. Și nici aici nu era chiar atât de rău. Nimeni nu i-a dat prea multă atenție. De fapt, a fost chiar șocat de indiferența polițiștilor și a deținuților. A presupus că e o zi mai lentă. În celulă, a petrecut mult timp cugetând, pentru că a face flotări i se părea un clișeu și nu voia s-arate ca un idiot. A încercat să-și amintească toate lucrurile pe care le învățase vreodată pe dinafară la școală, dar tot ce i-a venit în minte a fost începutul de la *Eneida*, în latină, *Arma virumque cano, Cânt luptele viteazului.* Care i s-a părut cum nu se poate mai potrivit.

Nu că n-ar fi fost speriat uneori. Dar știa că n-a ucis pe nimeni și, într-un spațiu închis, conștiința propriei nevinovății îți dă putere.

Hunter se gândește cât de mult i-ar plăcea să vorbească cu cineva. Mike Albu' ar fi partenerul ideal, dar acum s-ar mulțumi cu aproape oricine. Sau poate că nu. Poate că nu mai vrea să vorbească niciodată cu nimeni.

La un moment dat, după-amiaza, apare un ofițer care îl conduce într-o altă încăpere, unde face cunoștință cu un avocat pe care nu l-a mai văzut niciodată. Avocatul îi dă telefonul, ca să vorbească cu tatăl lui.

— Bănuiesc că tatăl lui Andrew te-a găsit?

— Da, Hunter, ne-a fost de mare ajutor, și a fost atât de drăguț din partea lui să ne caute. Dar știi că noi ți-am lăsat itinerariul nostru.

— Știu.

Tăcere.

— Da. În orice caz, cum ți-am spus, mâine dimineață iau primul avion spre tine. E tot ce pot face. Doamne, cine s-ar fi așteptat la așa ceva?

— Știu.

— Îmi pare rău că durează atât.

Urmează o altă pauză. „E tatăl tău, lasă-l pe el să-i dea de cap, își zice Hunter. Lasă-l să-și dea seama ce trebuie să spună în continuare."

— Cum te simți?

Hunter scutură din cap și închide ochii:

— Nu prea bine, tati.

69

Epuizat, Matt McCulloch pune receptorul în furcă. Soția sa adormise deja cu ajutorul somniferelor, înainte ca el să dea telefonul. Se asigurase de asta, pentru că nu voia să fie nevoit s-o asculte. Își face încă un gin-tonic și se uită afară, înspre plajă. Bănuiește că fiul lui e speriat.

Își amintește ce i s-a întâmplat lui când avea vârsta lui Hunter și cât de speriat era. Totul este încă viu în mintea sa, cu toate că, și atunci, băuse destul de mult. Era în primii ani de liceu, la internat. Și atunci era iarnă, chiar înainte de vacanța de sărbători. Înainte de sfârșitul trimestrului, părinții veneau să vadă concertul băieților. Cântau colinde și cântece religioase. „Aleluia Amin", transpus pentru cor de Händel și alte piese asemănătoare. Și, în primii doi ani, când se bucura cu adevărat că pleca acasă, stătea acolo și cânta și totul mergea strună, și osanalele se pogorau din înalturi, inundând întreaga sală, iar el se lăsa pătruns de muzică și se simțea bine, pentru că, ce naiba, era Crăciunul și era imposibil ca toți elevii să fie nervoși și cinici.

Dar în acel al treilea an, cu o zi înaintea concertului, când orele erau mai mult o formalitate, Matt băuse și se zbenguise întruna. Ninsese destul de mult și, împreună cu alți câțiva colegi, hotărâseră c-ar fi o idee bună să facă un foc de tabără într-un loc ferit din pădure, foarte aproape de dormitorul lor. Așa că, în noaptea aceea, la câteva ore după ce se strecuraseră afară și se afumaseră bine, au aprins focul de tabără, a cărui pâlâlaie a luminat, dintr-odată, întreaga poiană, oglindindu-se pe chipurile înroșite ale băieților, care, la vederea lui, au început să chiuie de bucurie, să cânte deșănțat versurile de la „Aleluia Amin" și să danseze în jurul focului, țopăind de colo-colo în acel straniu crepuscul al iernii răsăritene, fără să ia în seamă vântul care se

înteţise şi care a învârtejit câteva scântei în aer, lăsându-le să cadă pe jachetele a doi dintre băieţi, care s-au aprins imediat.

Unul dintre ei era Matt McCulloch. Mâneca îi luase foc şi a văzut că şi altui băiat i se întâmplase acelaşi lucru, însă, în vreme ce el şi-a vârât iute mâna în zăpadă, celălalt a fugit înspăimântat în pădure. Lui îi fusese întotdeauna frică de pădure.

Cum era beat, pe moment, celălalt băiat nu şi-a dat seama că luase foc şi, în tot acel cor de „amin amin aleluia amin", s-a cam rătăcit, fără ca cineva în afara lui Matt, să-i remarce cu-adevărat dispariţia, iar când băieţii au ajuns la partea cea mai amuzantă şi zgomotoasă cu „rege al regilor, pentru vecie şi dumnezeu al dumnezeilor", haina puştiului s-a topit şi i-a pătruns în piele, lăsându-l fără cunoştinţă. Acolo, în pădure, la nici douăzeci de metri de Matt şi de ceilalţi, flăcările i-au mistuit toate hainele şi mare parte din piele, lăsându-i cadavrul gol, brăzdat de zdrenţe fumegânde, în zăpada proaspătă, curată şi rece a codrilor din Noua Anglie.

Aşa se face că Matt îşi aminteşte acum de problemele pe care le-a avut în adolescenţă, deşi prea serioase nu fuseseră. Nimeni n-a descoperit că Matt ştiuse că puştiul nu se mai întorsese în acea noapte. A doua zi, când i-a fost descoperit cadavrul, a vomitat, dar toţi au pus asta pe seama unei inimi prea simţitoare. Niciunul dintre băieţii implicaţi n-a fost exmatriculat. Fuseseră prea mulţi. Dar, pentru că era vorba de o veche şi distinsă instituţie de învăţământ, cineva tot trebuia să plătească oalele sparte, ceva trebuia făcut, aşa că unul dintre decani a fost concediat, ajungând să predea la o şcoală publică din Colorado, iar puştii au primit mult mai multe teme decât de obicei la limba engleză. Destul de multă vreme, sau măcar până când au părăsit şcoala şi-au apucat-o fiecare pe drumul lui, Matt şi ceilalţi s-au simţit vinovaţi pentru cele întâmplate, amintirile revenindu-le uneori în memorie asemenea unui vis urât.

70

În clasa a unsprezecea, toți au făcut etică. Era obligatorie. „De ce oare", se mira Mike Albu'. El se plictisise întotdeauna la ora de etică, dar reușise să se prefacă și trecuse cu brio până când au ajuns la subiectul religiei organizate: discriminare, credință, libertate și toate celelalte. Mike Albu' s-a lăsat pe spate în bancă, ascultându-și colegii care încercau să-și articuleze gândurile pe marginea acestui subiect, spunând că, deși le plăceau valorile morale ale creștinismului, considerau că religia este doar opiu *pentru mase. Fata neagră din clasă, ajunsă acolo cu o bursă specială, a început să povestească cum merge ea la biserică în fiecare duminică și cântă și cum asta îi dă un sentiment de comuniune. Mike Albu' era prost dispus. A ridicat mâna și toate capetele s-au întors spre el, pentru că, de câte ori deschidea gura, aveai parte de ceva cu totul special.*

— Problema e că religia nu-i altceva decât o înșelătorie. Și comuniunea la fel. Amândouă vin din singurătate, știți, sunt ceva de care te agăți când nu ești în stare să te descurci singur. Sunt pentru oamenii slabi. A fi puternic înseamnă să aderi la un set de valori? În niciun caz.

Negresa părea gata să izbucnească în plâns, iar profesoara încerca să intervină și să-l întrerupă, dar Mike Albu' nu se lăsa oprit, uitându-se drept în ochii ei, de parcă ar fi vrut să-i spună „Uite ce sunt pe cale să fac".

— Pentru că, de fapt, când te așezi în genunchi, în strană, nu faci altceva decât să-i sugi pula lui Dumnezeu.

— Ieși afară, Mike, a izbucnit profesoara, arătând înspre ușă. Ieși afară!

71

Mike Albu' știe că e iarnă și că n-o să fie niciun skater în parc, dar când îl sună înapoi pe puștiul ăsta, Andrew, îi spune să vină la amfiteatrul unde se întâlnesc skaterii. El ajunge acolo mai devreme, se urcă pe scenă și stă să privească băncile și zăpada din jur, rămasă neatinsă pe alocuri, scânteind albă și albastră în lumina felinarelor.

Îl vede venind încă de departe, întorcând capul în toate părțile, aruncând priviri speriate peste umăr și tot tacâmul, ceea ce-l face să-și dea ochii peste cap, dezgustat. „De ce i-oi fi spus să ne-ntâlnim tocmai aici?" se-ntreabă el. „E ca în nenorocitele alea de filme, doar că nu-i vorba decât de cincizeci de dolari. Chiar așa."

Când îl vede pe individul înalt și palid, care așteaptă în umbra cupolei amfiteatrului, înfofolit într-un palton, Andrew își zice „Rahat, e pe bune" și, cum nu-i vine altceva în minte, spune:

— Bună.

— Bună. Lui Mike Albu' nu i-a mai zis nimeni „bună" într-o astfel de situație.

— Mmm, păi, poftim, mormăie Andrew, dându-i banii.

Mike Albu' îl privește drept în ochi:

— N-o să mai faci asta niciodată, nu-i așa?

— Sper că nu. Fără supărare.

— Și bănuiesc că nu tu o să fumezi chestia asta, nu-i așa?

— Probabil că nu.

Andrew nu se așteptase ca dealerul să fie atât de vorbăreț.

— Păi, cum văd că n-o să-mi devii client, n-ai vrea să-mi răspunzi, totuși, la o întrebare?

— Putem sta așa, aici?

— Nu-i nicio problemă. Dar hai să mergem. Știu că vrei s-o tulești cât mai repede, dar ai putea să mă conduci până la ieșire. Andrew te cheamă, nu?

— Să zicem.

Se pun în mișcare.

— De ce vrei iarbă?

— O vrea o fată pe care-o știu. Pentru ea o cumpăr.

— Dacă nu-i suficient de curajoasă să-și cumpere singură, n-ar trebui să fumeze.

— Nu știu.

— Mă rog, dacă ție asta îți e de ajuns, presupun că-i bine.

— Ce?

— Păi, văd că viața ta se-nvârte în jurul fetelor.

— Nu, nu-i adevărat.

— Cu toate astea, ai ieșit să-i cumperi iarbă uneia dintre ele.

— Da, dar mai sunt și alte chestii.

— Ce chestii?

— Păi, totul. Mâine-i Revelionul.

— Și?

— Nu știu despre ce naiba tot vorbești...

Andrew se-oprește dintr-odată, amintindu-și că vorbește cu un traficant de droguri.

Mike Albu' își înfundă mâinile în buzunare și nu mai zice nimic.

În timp ce ies din parc pe strada 72, începe să ningă ușor. Când trec prin conul de lumină al felinarelor, fulgii sunt foarte albi, aducând cu ei acea perdea de sunete catifelate ce se așterne odată cu zăpada.

— Baftă cu fata.

— Da. Mersi pentru iarbă.

— N-ai pentru ce.

— Baftă și ție în afaceri, sau, mă rog. Sper să fie totul OK.

Mike Albu' se întoarce și-o ia spre centru, iar Andrew rămâne pe loc, privind fulgii care i se depun pe umeri în timp ce se îndepărtează.

„Ăsta trebuie să fie cel mai sonat dealer din lume", își zice el.

72

Cu un an înainte Mike Albu' a petrecut Revelionul în Times Square, unde a fost exact așa cum se așteptase: o imensă adunare de oameni, de prostituate și țepari, de vagabonzi de pe sub poduri și de prin canale și, desigur, de traficanți adolescenți. El a ajuns cam târziu în Midtown, așa că nu s-a putut apropia de piața propriu-zisă. Masa de trupuri se întindea pe kilometri întregi în toate direcțiile. Mike s-a întrebat dacă Dick Clark, care era acolo an de an, nu a absorbit cumva toată această energie, reușind să pară cu aproape patruzeci de ani mai tânăr decât era de fapt. Oricum, atmosfera chiar era încărcată de energie. Și-i plăcea. Îi plăcea să se strecoare prin mulțime de unul singur, să treacă pe furiș de baricadele poliției și să privească totul curgând în jurul lui.

Cum mulțimea se-ntindea până în Central Park South, Mike Albu' s-a cățărat într-un copac de la marginea parcului și a rămas să se uite de-a lungul Seventh Avenue, la capătul căruia putea distinge Times Square în depărtare. Nu ningea, dar gerul era usturător și, pentru o clipă, Mike Albu' și-ar fi dorit să fumeze, pentru că era convins că asta l-ar fi încălzit.

Când a căzut bila[1]*, mulțimea de dedesubt a fost cuprinsă de delir, toți începând să se sărute. Era frig, dar lui Mike îi plăcea în copac, așa că a rămas acolo mult timp, până ce oamenii au început să se împrăștie în toate direcțiile. Când a coborît și s-a îndreptat spre casă, orașul încă fremăta, parcul era înțesat de lume, iar în fața domului unde se întâlneau skaterii erau o grămadă de tipi care dansau. Pe scenă, o formație de salsa oribilă*

---

[1] Începând din 1907, la inițiativa ziarului *The New York Times*, venirea Anului Nou este marcată în Times Square prin coborârea unei imense bile luminoase pe un stâlp de oțel. (N. tr.)

își revărsa luminile și ritmurile tehno bubuitoare asupra dansatorilor. Erau oameni de toate vârstele, beți cu toții, care dansau pe un ger de-ți înghețа sângele în vine. Mike Albu' aproape că a fost tentat să îi imite, dar s-a abținut și-a mers mai departe. Când a ajuns pe Fifth Avenue, s-a hotărât să nu se-ntoarcă acasă și a luat-o înapoi, înspre centru. Era foarte multă lumină și încă mai erau grupuri ce traversau orașul asemenea unor vârtejuri mărunte.

În fața unui restaurant de lux, Mike Albu' a văzut o femeie cu chipul ridat și mănuși de lână care-și mușca degetul mare și plângea. Părea îngrozită și îi amintea de refugiații pe care-i văzuse la CNN. Cu toate că avea părul prins la spate, smocuri întregi i se desprinseseră și-i stăteau zburlite, iar chipul îi era atât de zbârcit, de cumplit și cutremurător, încât Mike Albu' s-a uitat de două ori la ea. Și-a dat seama că scâncea și aproape că-și rupsese mănușa cu dinții, și s-a gândit că trebuie să-și fi schilodit rău degetul. O pereche în haine de seară a trecut pe lângă femeie, intrând în restaurant.

Mike Albu' s-a întors în mulțime. Voia să fie cât mai departe. Să plece naibii din orașul ăsta. Din locul ăsta în care oamenii își rodeau degetele de la mâini, alături de alți oameni în frac, care își sorbeau tacticos șampania.

„Revino-ți", și-a zis. „Nu fi tâmpit!"

73

După întâlnirea cu Andrew, pe drumul spre casă, Mike Albu' se gândește la singurătate. Își simte măruntul zornăindu-i în buzunar. Străzile sunt aproape pustii, dar întotdeauna se mai găsește câte cineva pe-afară. Aici trăiesc milioane de oameni.

„Cât înseamnă un milion", se-ntreabă el. „De ce sunt aceste milioane? De oameni. Porumbei. Centime. Toată lumea știe ce poate face o centimă lăsată să cadă de pe acoperișul Empire State Building. Prin urmare, dacă ar începe să plouă cu centime, milioane și milioane de centime, iar aceste mărunte discuri de bronz ar lovi pământul, reflectând lumina soarelui, ploaia de bronz ar exploda la contactul cu pavajul, ar da naștere unor cratere și te-ar sili să-ți cauți iute un adăpost. Și iată-te, ascuns sub cine știe ce cornișă, strivit de trupurile tuturor celor care-au avut aceeași idee ca și tine. Dar asta numai dacă ar începe să plouă cu bani."

Mike Albu' nu prea și-a mai petrecut mult timp cu tatăl său prin restaurante. Pur și simplu nu merita să se ducă acolo și să facă pe muncitorul, pentru că treburile pe care i le dădea tatăl lui de făcut erau atât de ușoare, încât le termina imediat. Și care-ar fi fost scopul? Să-l învețe meserie? Atâta vreme cât lua masa cu el din când în când, de obicei la un restaurant italienesc aflat la doar câteva străzi distanță de casă, tatăl lui nu observa niciodată când pleacă. Iar Mike Albu' nu i-a cerut niciodată bani de buzunar, așa că nici asta nu era o problemă. Oricum, restaurantele nu plecau nicăieri, deci, dacă ar fi fost nevoie să se ocupe de asta, ar fi putut-o face în orice moment.

Cu o lună în urmă, tatăl lui i-a spus că ar trebui să facă și ei altceva, să mai petreacă ceva timp împreună, nu doar să meargă la lucru. Făcând ce, mai exact, n-a spus. Mike Albu' s-a

sculat la zece, tatăl lui la doisprezece și, până a fost gata, era deja ora unu. Cu excepția faptului că i-a povestit de problemele unuia dintre restaurantele lui, prea multe n-au discutat la masă. S-au întors acasă pe la trei și jumătate, când a sunat telefonul și tatăl lui s-a dus în camera lui să vorbească.

Mike Albu' auzea s-urile siflante ale tatălui său prin ușă, în timp ce acesta vorbea la telefon cu prietena lui. Deși era liniște, șuieratul reverbera în tot apartamentul. Știa că tatăl lui n-o să mai iasă din cameră, așa că s-a așezat cu spatele sprijinit de peretele opus și picioarele întinse până la ușa închisă. A stat și l-a ascultat pe tatăl său vorbind, fără să se concentreze asupra cuvintelor, ci doar asupra sunetului ce răzbătea prin ușă asemenea gazului care scapă dintr-un mecanism stricat. Cât timp a stat acolo, s-a întrebat ce avea atâta de discutat, pentru că soarele, care la început aruncase mici pătrățele de lumină albă prin ferestre, coborâse acum, lumina se lățise și pălise, iar Mike Albu' o urmărea cum i se furișează pe picior, revărsându-i-se pe genunchi, depășindu-l și continuându-și drumul pe podea. Și era atât de a naibii de însingurată, lumina asta care se tot lungea și se-ntuneca. Când a auzit declicul receptorului, s-a ridicat repede și s-a dus în camera lui, unde a început să-și verifice întruna telefonul, doar-doar o primi vreun apel.

Mai târziu, tatăl lui i-a cerut scuze pentru telefon, dar știa că fiul lui va înțelege și, știi și tu, Mike, cum e cu femeile astea.

74

La o fereastră de la etajul douăzeci al unei clădiri de la intersecția dintre Third Avenue și strada 81, Molly înalță capul către cer și privește în direcția parcului aflat în cealaltă parte a orașului. Tocmai și-a scos lentilele de contact, așa că farurile puternice ale mașinilor sunt difuze, iar străzile par să fie mari râuri de lumină, cercuri scăpărătoare de roșu și de galben, care ascund vederii nu doar forma mașinilor și contururile clădirilor, ci întreaga omenire. Cercurile trec în viteză pe sub ea, aducând cu ele rumoarea străzii și-a claxoanelor, dar acolo sus, în cer, fără ochelari sau lentile de contact, mișcarea luminilor este atât de lină, încât toate aceste sonorități discordante par dezarticulate și rupte din context.

Molly nu stă niciodată să-și aleagă hainele dinainte, căci îi vine bine aproape cu orice. În seara asta, însă, încearcă diferite ținute pentru noaptea următoare. La zece minute după ce-a început, se privește în oglindă și se analizează purtând o fustă scurtă neagră și un maiouaș mulat, care-i dezvelește șăgalnic un șold. Neîncrezătoare, se mai uită o dată în oglindă, se-ncruntă și țipă la reflexia ei – „Nu sunt o fată de maiou! Nu sunt, nu sunt" – își smulge toate hainele, aruncă maioul pe fereastră și rămâne acolo goală și înfrigurată. Scoate capul pe geam ca să vadă unde a aterizat obiectul. E într-un copac, la douăzeci de etaje sub ea. Se bagă în pat și adoarme goală-pușcă.

PARTEA A V-A

Revelionul

75

Mike Albu' nu lua droguri, dar Hunter mai încerca din când în când, cea mai importantă experiență a lui de acest gen petrecându-se într-o noapte din ultimul decembrie. Când i-a mărturisit lui Mike Albu' ce-avea de gând să facă, Mike Albu' i-a spus că-i un idiot, dar Hunter era hotărât, așa că Mike Albu' a fost nevoit să-și accepte rolul de dădacă. Au pornit de la intersecția dintre strada 96 și Park Avenue, de unde puteau vedea peste vârfurile copacilor împânziți de beculețe, tocmai până la clădirea MetLife din capătul bulevardului. Au început târziu, pentru ca strada să fie pustie. Era o duminică noapte cu lună plină și, din pricina instalațiilor de Crăciun și a lunii, afară era extrem de multă lumină. Ca la un semn, drogul a-nceput să-și facă efectul asupra lui Hunter, Mike Albu' fiind nevoit să-l ghideze printre copacii din scuar și să-l oprească la trecerea mașinilor.

De câte ori trecea câte-o mașină pe lângă ei, sunetul acesteia i se părea lui Hunter mai puternic decât un tunet. Deși cerul era atât de senin încât nu putea să se apropie vreo furtună, tunetele pe care le auzea erau teribile. Și atunci, a văzut norii negri și groși ce începuseră să acopere stelele. Luna era atât însă de strălucitoare, încât părea să fi făcut o gaură în perdeaua care o învăluise. Dintr-odată, Hunter a avut impresia că începe să picure.

Mike Albu' își privea prietenul, care se tot uita în sus de parcă s-ar fi temut de ceva, de parc-ar fi așteptat să se pogoare ceva din cer, cu totul și cu totul altceva decât ploaia. Mike Albu' a ridicat și el privirea și-a văzut stelele. Și-a amintit de un puști melodramatic de la el din clasă, poate chiar Hunter însuși, care, într-o compunere la engleză, scrisese că stelele nu strălucesc niciodată deasupra New York-ului, sau că e atât de

multă lumină încât nu le poți vedea. Evident că asta era o prostie, pentru că acum le vedea cât se poate de limpede. Dacă ții cu tot dinadinsul, întotdeauna poți vedea stelele. Doar că nimeni nu iese suficient de târziu încât să se poată uita bine la ele. O camionetă mare a trecut pe lângă ei.

Hunter a simțit detunătura până-n măduva oaselor și, brusc, odată cu ea, a-nceput să toarne cu găleata. Îl vedea pe Mike Albu' mergând alături de el și i se părea că luna își concentrase toată puterea numai asupra lui, ferindu-l de udătură, căci, deși ploaia se dezlănțuise acum cu-atâta forță încât străzile deveniseră adevărate șuvoaie, Mike Albu' era uscat. Hunter simțea că apa îi ajunge până la genunchi. Imediat ce au trecut de următorul copac înfășurat în beculețe, acesta a izbucnit în flăcări și, când apa a crescut suficient cât să le-năbușe, fumul a devenit insuportabil, Hunter începând să-și agite mâinile în față ca să poată respira.

Mike Albu' l-a văzut gesticulând dezorientat și l-a prins de umăr chiar înainte de a apuca să treacă strada pe roșu. Pe clădirea MetLife era o imensă cruce luminoasă, pe care Mike Albu' nu și-o amintea și i s-a părut ciudat că n-o remarcase până atunci.

Odată ieșit din norul de fum, Hunter a fost nevoit să împingă peretele de apă care-i ajungea acum până la buze și, dintr-odată, din spatele copacilor în flăcări, i-a sărit în ochi crucea din josul bulevardului, iar semnul MetLife de deasupra a-nceput să se lăbărțeze, și și-a zis „Aa, asta trebuie să însemne Viața Metropolei, aici e Viața Metropolei," și cuvintele au apărut din senin deasupra clădirii și a crucii. Ceva nu era în regulă. Apa creștea din ce în ce, iar Hunter s-a gândit că dacă ar reuși să ajungă la cruce, ar putea merge pe apă ca Isus, „hahaha". I-a aruncat o privire lui Mike Albu', și-a spus că e bine, și amândoi s-au înălțat la suprafață și-au început să păsească pe apă. Dar când s-a uitat în spate a văzut că Park Avenue se afla sub un ocean verde-închis ale cărui talazuri se rostogoleau înainte și-napoi, gata să dărâme clădirile. Iar în locurile în care fuseseră copacii în flăcări se înălțau la suprafață coloane de fum.

Mike Albu' începuse să se îngrijoreze. Spera ca Hunter să nu aibă o experiență nasoală, orice-ar fi însemnat asta. Dar prietenul lui tot arunca priviri speriate peste umăr, de parc-ar fi fost urmărit de ceva îngrozitor.

Hunter vedea ce se întâmplă în jur. El și Mike Albu' se scufundau, pentru că toată apa se scurgea înapoi înspre strada 96, adunându-se acolo, în vârful dealului. Iar acum, pășea din nou pe pământ și ajunsese sub nivelul crucii de pe blocul MetLife. Chiar sub privirile lui, un val uriaș s-a înălțat deasupra clădirilor, năvălind spre el prin canionul de beton. Era atât de întunecat încât părea negru și acoperea luna, prăvălindu-se asupra lui și-a lui Mike Albu'. Și, dintr-odată, imaginea acestui val năpustindu-se pe Park Avenue, cu copacii arzând la sute de metri adâncime și flăcările reflectându-se în pereții lui lichizi i-a rămas întipărită în minte pe vecie. Brusc, zidul de apă a căpătat o culoare șterșă, portocaliu-verzuie, fiind străpuns de lancea albă a lunii.

Mike Albu' își dădea seama că lui Hunter nu-i e bine. L-a întors cu fața spre locul din care veniseră și a început să caute cu privirea un taxi. Au rămas să aștepte.

Hunter stătea acolo, iar valul se apropia, înălțându-se tot mai mult, și sunetul lui devenise acum un muget mai puternic decât orice tunet, atât de asurzitor încât a început să țipe, încercând să-l acopere cu propria-i voce. În acel moment un taxi a oprit lângă ei.

„Ușurel, Hunter", i-a zis zicea Mike Albu', pentru că începuse să țipe și în taxi, iar șoferul se enervase și dădea de înțeles că ar vrea să tragă pe dreapta. Mike Albu' i-a aruncat o bancnotă de douăzeci de dolari prin geamul despărțitor și i-a spus să meargă mai departe.

76

Andrew se trezește neliniștit. A adormit îmbrăcat, peste așternuturi, și se simte lipicios, stingher și iritat. Azi e ziua petrecerii, iar el nu prea merge la astfel de petreceri. Ele au loc oricum, dar el nu se duce niciodată și nu aude de ele decât după aceea. Când face duș, se-ntreabă dacă n-ar fi trebuit să aștepte până mai încolo, ca să aibă pielea mai catifelată, pentru că, în seara asta, când o s-o vadă pe Sara, chiar vrea s-arate bine. Poate c-ar trebui să facă două dușuri. Se masturbează la baie, pentru a nu părea prea excitat în eventualitatea foarte puțin probabilă că s-ar cupla cu ea. Dacă mai face un duș, poate c-o să se mai masturbeze o dată. Pentru numele lui Dumnezeu, Sara are prieten. Ignoră acest amănunt. Probabil c-o să fie și alte fete la petrecere. Își pune niște blugi și-un tricou, își face o omletă cu brânză, roșii și pastramă și-și toarnă un pahar de suc de portocale. Mănâncă repede și spală vasele. E emoționat și surprins că se simte așa, cu fluturași în stomac și tot restul, atât de devreme. Se gândește la ce are de făcut azi. Mă rog, astăzi înseamnă, de fapt, în seara asta. Poate c-o să se tundă. Da, asta e. O tunsoare. Întotdeauna arăți bine după ce te-ai tuns, cu condiția să ai parte de-o tunsoare bună.

Ajuns la salonul Unisex Hair Connection, Andrew vede pe geam un homosexual de patruzeci de ani, cu păr blond, prins în coadă, niște blugi negri mulați și cămașa deschisă până la piept. Homosexualul tunde o femeie. Hotărăște că vrea un frizer de modă veche, întrebându-se, în treacăt, dacă n-o fi cumva homofob. N-are niciun prieten și nici nu cunoaște vreun homo. La școală e un singur homo afișat, pe care Andrew nu-l cunoaște.

Știe însă că ar prefera să se ducă la un frizer tradițional. Crede că-și amintește de unul, care se află tocmai pe strada 81.

Intrarea e străjuită de un stâlp specific, vopsit în roșu și alb, și acoperită cu o marchiză bătută de vreme pe care scrie FRIZERIE DE TREI STELE. Andrew intră.

În tot localul nu sunt decât trei scaune, așezate unul după altul, cu fața la oglinda cea mare, și toate sunt ocupate. Cei trei frizeri sunt toți scunzi, toți bătrâni și toți chei. În mod curios, Andrew are impresia că au toți aceeași expresie și aceeași pricepere în mânuirea foarfecii. Retează de zor, dar cu grijă, șuvițele clienților, toți albi de vârstă mijlocie, îmbrăcați la costum. E ora prânzului și au venit să se tundă ca odinioară.

Andrew stă cu mâinile în cumpănă, deasupra standului de reviste de lângă scaunul pe care s-a așezat. Sunt o grămadă, de la *Esquire* și *Entertainment Weekly*, până la *Sports Illustrated*, dar Andrew e atras de culorile strălucitoare și detaliile lascive ale sfârcurilor din *Playboy* și *Hustler*. Șocat, le acoperă iute și scormonește ceva mai la fund, pentru a scoate ziarul de azi. Cât își plimbă privirea peste titluri, fără să le vadă cu-adevărat, se întreabă cum de pot ține asemenea reviste într-o sală de așteptare. Mai sunt bune și la altceva decât la masturbat? Ce-ai putea face cu ele aici? Să le citești cât aștepți ca niște tipi cheliоși și mici să-ți taie părul? Să discuți cu ceilalți clienți despre vreo gagică din paginile lor? „Ia uite-te la ăștia!"

Cei trei frizeri termină cu toții în același timp și-și întorc privirile spre el. Andrew se urmărește în oglindă apropiindu-se de unul dintre scaune. Bărbatul mărunt de statură îl întreabă ce dorește cu un puternic accent sud-american. Andrew face niște gesturi vagi în jurul urechilor și spune:

— Doar un pic, știți, să-l mai aranjăm nițel, dar să nu fie prea scurt.

Bărbatul încuviințează din cap și-ncepe să-i reteze șuvițe din jurul urechilor. Andrew rămâne cu ochii pironiți în oglindă, atent la fiecare mișcare. Se teme ca indicațiile să nu fi fost prea laconice, dar nu spune nimic. Când ajunge la partea din spate a

capului, frizerul întâlnește pufușorul care îi crește lui Andrew la întâmplare pe ceafă. Se îndepărtează o clipă, lăsându-l pe Andrew să aștepte bâzâitul plăcut al mașinii de tuns electrice. Dar când revine, îi întinde pe ceafă un strat gros de spumă de ras. Andrew se-ndreaptă de spate și înlemnește.

Încă nu e nevoit să se radă, însă, din când în când, poate o dată pe săptămână, ia o lamă de ras pe care și-o plimbă pe obraji, prin jurul coșurilor, fără niciun pic de spumă. Și acum, pentru prima oară în viață, are spumă de ras pe corp, iar frizerul ține în mână un brici pe care-l ascute pe o fâșie de piele. Andrew n-a mai văzut brici decât în filme; e mai subțire și mai ascuțit decât se așteptase. Nu e acel instrument aducător de moarte din filmele de groază, dar scânteiază în lumină. Andrew îi simte lama ascuțită pe ceafă. Niște mișcări egale și lungi, în susul și-n josul cefei, întrerupte la intervale regulate de gesturile prin care bărbierul scutură excesul de spumă în chiuvetă. Când a terminat, îi șterge ceafa cu un prosop și-l întreabă dacă nu vrea un ras complet. Andrew e gata să-l întrebe „Ce să razi?", dar îndrăzneala i se pare prea mare, așa că refuză.

Tunsoarea îl costă treisprezece dolari, iar lui Andrew nu-i scapă diferența de zece dolari dintre aceasta și prețul pe care ar fi trebuit să-l plătească la Unisex Hair Connection. Iese cu acel sentiment de prospețime pe care ți-l dă o nouă tunsoare și-și trece mâna prin păr de câteva ori. Se oprește și se uită la reflexia lui în niște vitrine. Cum îi stă tuns așa? Nu prea știe. Pe drumul spre casă își cumpără un sandviș pe post de masă de prânz. Ziua și-a mai încetinit ritmul. E timpul să-nceapă cu-adevărat pregătirile.

Stând gol pușcă în fața oglinzii, se cercetează din cap până-n picioare, ca într-un travelling cinematografic care începe la degetele de la picioare și ajunge până sus, la figură, doar că, de obicei, în astfel de secvențe e vorba de-o femeie. Andrew se uită la degetele de la picioare, la pulpe, genunchi, coapse, testicule, penis, la părul pubian, la umbra vagă de puf care-i urcă până la buric, la burtă, coaste, sfârcuri, clavicule, gât și, în cele din urmă, la față. O atenție deosebită primește noua tunsoare.

Stabilește că arată rău. E blestemat. E prea scund. Iar asta face ca fruntea să-i pară prea mare și-i scoate în evidență coșurile. E

roșu-roșu, ca mango-urile putrede pe care maică-sa tocmai le-a aruncat la gunoi. Și oricum, cine mănâncă mango iarna, la New York? „Eu unul, nu", își zice Andrew. „Așa deci, s-au stricat și-au fost aruncate."

Își pune o cămașă Quicksilver albastră-închis, curată și elegantă, și-și petrece următoarele patru ore în fața televizorului, așteptând ora plecării. Plănuiește să ajungă acolo la zece; vrea să fie sigur că Sara va fi deja acolo, pentru că, își dă el seama cu tristețe, nu mai știe pe nimeni. Sau poate c-o să știe. În zilele noastre, toată lumea cunoaște pe toată lumea. Sara i-a zis să vină devreme, pentru că toți o s-ajungă devreme și-o să stea toată noaptea.

Andrew hotărăște că noaptea asta va fi una dintre acele rare ocazii în care se va îmbăta.

77

Molly se trezește și-ncepe să sară coarda. E unul dintre exercițiile ei preferate. La școală, era regina elasticului. Era chiar amuzant. Avusese o fată la ea în clasă, venită prin programul care îi ajuta pe copiii săraci să intre la școlile particulare și care îi învățase pe toți prietenii ei albi să sară elasticul încă din clasa întâi. Iar pe-atunci asta făceau toate fetele în pauză. Molly era foarte bună. Peste niște ani, când nimeni nu mai sărea coarda în pauze, Molly tot voia s-o facă, așa că și-a cumpărat o coardă și a început să sară acasă. Își spunea că se simte mai bine când face exerciții. Și, uneori, o mai făcea și când era nervoasă.

Acum e în camera ei și sare grațios coarda. Tavanul de deasupra are niște urme negre în locul în care coarda se lovește de el la fiecare secundă, scoțând același sunet. Molly numără invers de la o sută; nouăzeci și nouă, nouăzeci și opt, nouăzeci și șapte, până la zero. „Tot ce trebuie să faci", își spune Molly, simțind o senzație de arsură în coapse, „este să rabzi scurgerea timpului. Știu că o să muncesc din greu și că o să fiu o fată bună. În privința asta, nu-i nicio discuție, așa că nu trebuie decât să aștept până la sfârșit. Știu c-o să sar în continuare, deci nu-i vorba decât să trec de șaizeci, de cincizeci și nouă, cincizeci și opt, cincizeci și șapte..."

78

Când se scoală, Chris decide c-ar fi bine să-și cumpere niște prezervative, poate are și el noroc în seara asta. Poate-și rupe și el timbru'. Poate-i fute creierii, o arde bine, o rupe-n două, îi taie caimacul, îi dă la buci, o freacă-n paișpe, o frige, i-o proptește, o babardește, o crăcănează, i-o înfige, ce mai, poate dă lovitura.

Face și el o lipeală.

Dar ce monstru e mai hapsân decât omul din spatele tejghelei? Chris pășește nonșalant în farmacie. E un spațiu mare, cu prezervativele frumos aranjate chiar la ieșire, în spatele casei de marcat. Pune mâna pe un coș de plastic și se învârte printre rafturile cu deodorante, alegând unul. Ia și un șampon și un aparat de ras. Culege și un decolorant de păr pe care-l aruncă în coș. Apoi, cu un aer hotărât, se deplasează din spatele magazinului până la vitrina cu prezervative de dincolo de tejghea. Schițează gestul de a plăti, apoi scoate un „ah!" sonor și pocnește din degete:

— Mi-ați putea da și o cutie de Durex, vă rog?

— De care? întreabă vânzătorul, mișcându-și mâna în sus și-n jos prin fața ametitorului zid de contraceptive.

— Aa, mmm, „gândește repede, repede," normale sunt OK. „Dă Doamne să existe și unele normale."

Bărbatul îi întinde o cutie de prezervative. Chris plătește totul și pleacă, mergând pe cât de repede poate, fără să pară grăbit.

79

Acasă, femeile de serviciu fac curățenie. Până la cinci o să fie gata. Chris bănuiește că, la puțin timp după asta, o să-și facă apariția și invitații. Probabil că nu mai au de mers și în altă parte.

Chris n-are prea multe pregătiri de făcut. Nu se obosește să mute lucrurile de valoare din casă, dar își rearanjează camera altfel decât a făcut-o femeia de serviciu. Are câteva lucruri pe care nu vrea să le vadă nimeni. Își verifică teancul de reviste porno și hotărăște că-i suficient de bine ascuns (în spatele unei guri de aerisire din tavan). Apoi își zice: „O să mă fut. N-o să mai am niciodată nevoie de reviste porno. De-acum încolo o să am pe altcineva care să mi-o frece."

Știind că gunoierii vin la fiecare două zile, ia toate revistele porno, o grămadă sănătoasă, și le îndeasă într-un sac de gunoi, pe care îl duce jos și-l aruncă într-un tomberon din spatele bucătăriei. Cum isprava l-a binedispus, urcă înapoi la etaj, unde mai joacă vreo câteva ore jocuri video, apoi face duș și se îmbracă foarte atent.

80

Într-un an, de Crăciun, Mike Albu' a primit cadou de la tatăl său un binoclu profesionist, prin care a și început să studieze diverse ferestre din vecini. Deși n-a văzut niciodată mare lucru cu el, peste drum era o fereastră care-i oferea o priveliște interesantă și care îi plăcea foarte mult. Era o sufragerie, în care o familie formată din cinci persoane se uita la televizor și lua, seară de seară, cina. Obișnuia să-și imagineze viața și necazurile acestei familii și, cu toate că nu le distingea foarte clar trăsăturile, le-a inventat tuturor personalități imaginare. Erau doi băieți, o fetiță și părinții lor. Din câte și-a dat seama, toți aveau părul roșcat. Copii se uitau la Familia Simpson *aproape în fiecare seară. Părinții se certau din când în când și, o dată, Mike Albu' i-a văzut sărutându-se pe canapea. Și-a făcut un obicei din a vedea ce mai fac în fiecare zi. Încă una dintre ocupațiile lui. Cum ar fi, e opt și jumătate, e vremea să vedem ce mai face familia Joyce, căci așa-i numise.*

Nu se simțea vinovat că-i spionează. N-a stat să-i urmărească pe părinți sărutându-se pe canapea pentru că i s-a părut ciudat, dar altfel, nu scăpa nicio mișcare. Habar n-avea de ce. Și-a zis că s-ar putea să nu fie vorba decât de un soi de voaierism. Sau poate că trăia prin intermediul lor. N-avea importanță. Familiile îl preocupau.

„Ce naiba, Mike", și-a zis. „Ce faci aici? În fiecare seară, la opt și jumătate, stai să spionezi cu binoclul o familie din vecini. Ratat de doi bani ce ești!"

81

Întorcându-se de la duș, Chris se oprește și bate la ușa fratelui său. Nu primește niciun răspuns, dar aude pe cineva mergând în vârful picioarelor prin cameră. Bate încă o dată, mai tare. Aude pașii apropiindu-se tiptil de ușă, care se crapă puțin. Înăuntru pare să fie întuneric.

— Claude, știi că dau un bairam în seara asta, nu? Știi tu, ca alea pe care le dădeai tu.

— Mda.

— Voiam să știi c-o să apară niște puști pe-aici. O să fie și ceva păsărică pentru tine.

— Mă rog.

Claude se gândește c-ar putea să-și graveze mânerul sabiei.

— Vine și Tobias, cu un model de la ședințele lui foto.

— Bine, bine.

— Ce faci acolo, Claude?

Chris se gândește cât de mult îi plăceau petrecerile de genul ăsta lui Claude.

— Nimic. Vorbim mai încolo.

Claude îi închide fratelui său ușa în nas, se întoarce și-și privește camera la lumina lumânărilor. A tras toate perdelele, blocând orice rază de lumină din exterior. A adunat aici toate lumânările din casă, care îi strălucesc și-i pâlpâie acum în fața ochilor. Din zid au mai zburat niște bucăți. Pe podea, în fața oglinzii mari de pe ușa de la baie, este un cerc de lumânări. Un alt semicerc e trasat în jurul dulapului cu arme. După ce încuie ușa, Claude se întoarce la dulap, îl deschide și admiră sclipirile lumânărilor pe oțelul armelor sale. Scoate sabia, care, după munca asiduă din acea dimineață, este perfect ascuțită, și se îndreaptă spre cercul din fața oglinzii. Pășește în mijlocul lui și-și scoate cămașa. Rămas doar în blugi, se privește în oglindă,

stând în cercul de lumânări, cu sabia în mână. Arată destul de atrăgător, ca un soi de erou surprins în punctul culminant al unui film de acțiune. E exact ce și-a dorit și e bucuros că nu mai ia droguri. Chestia asta e mult mai tare.

82

Ca întotdeauna când merge pe jos, Mike Albu' remarcă acoperișurile clădirilor. Vede garguie și urne sculptate și diverse motive repetate pe mai multe clădiri, un efect al reglementărilor urbanistice care cer ca orice nouă construcție dintr-un cartier istoric să respecte stilul celor învecinate. De fapt, atâta vreme cât arată la fel, cornișele nici măcar nu trebuie să fie autentice. Unele dintre noile garguie și cornișe sunt chiar goale pe dinăuntru, fiind făcute dintr-un ghips rezistent la intemperii. Prin urmare, Mike știe că, dac-ar fi nevoit să sară de pe-un acoperiș pe altul, ar trebui să fie atent să nu se-agațe cumva de vreun gargui, căci unii l-ar ține, iar alții nu.

Chiar dacă și-ar dori s-o facă, Mike Albu' știe că n-o să sară niciodată de pe un acoperiș pe altul. Așa cum știe că n-o să poată zbura niciodată. Asta gândește în timp ce cheamă un taxi care să-l ducă la librăria specializată în ornitologie pe care a descoperit-o în Midtown.

* * *

În ultimul an, Mike Albu' a devenit interesat de păsări și a citit o grămadă de cărți despre ele, în special despre papagali. Pe câteva le-a comandat de pe Amazon, dar pe cele mai multe le-a luat de la librăria spre care se îndreaptă acum. Are o bibliotecă serioasă de ornitologie. Îi place ideea de zbor și, dacă l-ar întreba cineva, ar putea explica în detaliu mecanismul de funcționare al unei aripi. Îi plac bufnițele, condorii și egretele, dar nimic nu l-a fascinat vreodată într-o asemenea măsură ca papagalul. Pirații aveau papagali. Mike Albu' s-a gândit chiar să-și ia un papagal și să-l învețe să vorbească, deși nu prea știe ce-ar putea să-i ceară să spună.

Știe, bineînțeles, că papagalii nu gândesc. Că nu fac altceva decât să imite, să repete. „Dar nu-i nimic", își zice el. „Toți facem asta. Iar pasărea mea o să spună cele mai deștepte chestii pe care le-ai auzit vreodată. În niciun caz n-o s-o învăț să înjure sau alte tâmpenii din astea." Să înveți un papagal să spună „Du-te dracu'!" nu i se pare comic.

Nu același lucru se poate spune despre Timmy și Mark Rothko. Cei doi, care stau pe treptele unei case din zona străzii 50, sunt de-a dreptul intrigați când îl văd pe nimeni altul decât pe Mike Albu' intrând într-o clădire oarecare de pe Madison Avenue. Mai întâi, pentru că au fumat toată iarba pe care o aveau și mai vor. Apoi, pentru că n-au nimic de făcut și „e Mike Albu' coaie!"

Mark dă un bobârnac țigării, aducând cu un miner mic și nervos, și îl urmează pe Timmy până în fața clădirii respective, unde așteaptă vreo jumătate de oră, până ce iese Mike Albu'.

— Ei, Miiike!

Mike Albu' se uită la ei fără să zică nimic.

— Ce-ai acolo? întreabă Timmy, arătând înspre micul vraf de cărți pe care Mike le ține protector la piept.

— Ceva mojo? se interesează plin de speranță Mark.

— Cărți, răspunde Mike Albu'.

— Ie, sorry, Mike Albu'. Da' ne mai trebe' niște marfă d-aia.

— Da-ți-mi un bip mai încolo, zice Mike Albu' luând-o înspre casă.

Timmy și Mark îl urmează.

— Ce faceți? întreabă Mike Albu'.

— Venim cu tine, frate.

— În niciun caz.

— Ba da, ba da, o să ne tragem niște marfă criminală, da, da, zice Timmy. Mark încuviințează și scoate încă o țigară. Mike Albu' se uită în jos la ei și aproape că-i vine să râdă. Dar nu vrea ca puștii ăștia să-l urmărească până acasă, așa că le spune c-o să le facă o reducere specială dacă dispar chiar în momentul ăla.

— Ei, frate, suntem pă felie, aproape că sare Timmy în sus de bucurie, dar este ținut la pământ de burtă, un centru de greutate extrem de jos și pantalonii lăsați.

— Soto, coaie, doar n-o ardem p-aci cu crengi în nas, confirmă și Mark.

— Ce? De fapt, nu contează. Nu mă mai urmăriți, da? Altfel, nu pupați niciun firicel de iarbă.

— Să moară mama că nu.

Mike Albu' îi lasă în urmă, dar, probabil c-a supraestimat efectul târgului pe care l-a încheiat cu ei, pentru că, după ce mai merge vreo două străzi, vede că sunt din nou în spatele lui. Și-or fi zicând că o să afle unde stă.

Ajuns aproape de casă, Mike Albu' își ia încă un lucru pe care îl dorește – un milk-shake de la Häagen-Dazs. Nu costă decât cinci dolari și e cel mai bun din oraș, de fapt, din câte știe, din întreaga lume. Pe drum, mestecă paiul, astfel încât, cu cât trage mai tare, cu-atât îi e mai greu să soarbă pasta dulceagă din pahar.

Mark și Timmy privesc fascinați cum dealerul lor își bea milk-shake-ul. Mark își zice: „Mai târziu, tre' să-mi iau și eu unu' din ăsta." Îl urmăresc pe Mike Albu' până în fața blocului. După ce acesta intră, rămân pe trotuarul de vizavi. E un mic bloc antebelic, aidoma altor sute de clădiri din oraș, dar nu și pentru ei doi – pentru ei, acesta e blocul în care locuiește Mike Albu'.

Când Timmy și Mark sună la interfon, Mike Albu' se află la masa din bucătărie, sorbindu-și ultima gură de milk-shake și uitându-se peste cărțile lui noi.

— Alo?

— Noi suntem, ie.

Mike Albu' s-a enervat și coboară iute ca să-i alunge.

— Puțoilor, acum nu mai pupați voi iarbă, neam de neamu' vostru!

— Aoleu, omule... Timmy își dă seama c-au făcut o greșeală capitală.

— Ce pula mea, Timmy, acu' n-o să ne mai facem praștie niciodată, intervine și Mark Rothko, iritat.

— Hai, roiu'!

Timp de o secundă, cei doi nu se clintesc, iar Mike Albu' își mută privirea de la unul la altul: doi puștani molâi care stau în stradă, încercând să pună mâna pe niște iarbă, să se distreze, să-și umple timpul, care vorbesc într-un anumit fel, se-mbracă într-un anumit fel, merg într-un anumit fel și sunt așa cum sunt, pentru că nu știu prea bine care-i felul de a fi al părinților lor și li se pare nasol, și n-au nicio direcție și, oricum, nimeni din orașul ăsta n-are, de fapt, nimic de făcut, așa că toți fac același lucru și folosesc aceleași referințe la cultura pop și la desenele animate din copilările (cum ar fi, *Vânătorii de fantome* erau mult mai mișto decât *Țestoasele ninja*) și toți vor să și-o pună și să fie tari și sportivi și toți vor și vor și iar vor. Mike Albu' se teme de ce s-ar putea întâmpla dacă și alți puști ar începe să apară la ușa lui. Și, cum nu vrea să mai dea nimănui altcuiva iarbă, îi lasă să intre.

După ce le dă pliculețul, le spune c-o să-și ia o pasăre, un papagal.

— Vorbitor? se interesează Timmy.

— Dap, răspunde Mike Albu'. Ce nume credeți c-ar trebui să-i pun?

— Timmy, sugerează Timmy.

— Rocko, sare și Mark Rothko.

— Rocko?

— Da. Și?

— Nimic.

— Tupac.

— Biggie.

— Sylvester.

— E băiat, nu?

— Da.

— De unde știi? Au sculă?

— Habar n-am.

— Bine-atunci. Samantha.

— Samantha?

— E numele maică-mii, fiule.
— Ie, scuze.
— Ce zici de Snoop?
Mike Albu' se gândește la personajul din desene.
— Nu-i rău, zice el.
Timmy și Mark încep să cânte:
— D-d-dublu Jay Zee.
— Snooop Daaauug.
— Trage-le-n piept până faci deviație de sept.
— Snooop Daaauug.
— Care-i baștanu' care rulează cu Merțanu'?
— Snooop Daaaug.
— Bine, bine, gata, le-nchide Mike Albu' gura. Snoop rămâne. Snoop Papagalul.
Timmy și Mark confirmă victorioși din cap.
— Te bipăim mâine, când o să fim din nou pe flow?
— Bine.

După ce au plecat, Mike Albu' stă multă vreme și se gândește la adulții din viața lui. Încearcă să identifice momentul exact în care nu și-a mai dorit să vorbească cu ei. Singurii adulți cu care mai vorbește acum sunt cei la care nu ține deloc, dar cu care are afaceri de făcut. Cum e Lionel. Mobilul începe să vibreze, așa că-l scoate din buzunar și-l pune pe masă, unde continuă să se scuture violent. Îl deschide și-l închide repede la loc, ca să-i oprească trepidațiile, cel puțin pentru moment.

83

Hunter vorbește la telefon cu tatăl lui, aflat în limuzina care îl aduce de la aeroportul JFK. Pentru prima dată de când a fost arestat, vocea lui Hunter sună spart.

— N-am omorât pe nimeni. Ce naiba, cine omoară oameni? Nu-nțelegi, tată? Tată?

— Hunter, acum sunt aici, o să rezolvăm noi lucrurile, o să vorbim cu judecătorul să te scoatem pe cauțiune...

— Nimeni nu omoară oameni. Oricum, nu eu, ce naiba!

— Hunter, trebuie să te calmezi.

— Tată, îți spun clar că sunt nevinovat, dar mă cac pe mine de frică, tată. Dar știu că dacă erai tu aici, în locul meu, ți-ar fi fost și mai frică decât mi-e mie.

Tatăl lui Hunter tace.

84

După ce pleacă din apartamentul lui Mike Albu', Timmy și Mark se duc la o alimentară.

Pe drum, Timmy întreabă:

— Ce i-a zis papagalu' unui cioroi?

— Ce?

— Polly vrea un biscuit.[1]

Mark râde.

— Da' cioroiu' ce-a zis?

— Ce? hohotește Mark.

— Muie, curva dracu'! Și i-a tras o petardă-n cur.

Amândoi se tăvălesc pe jos de râs.

— Hai, omule, că tre' să băgăm și noi ceva la ghiozdan.

Timmy trece prin ușile glisante automate și intră în magazin. Se îndreaptă către raftul cu biscuiți și ia un pachet de biscuiți sărați. Pentru moment, l-a pierdut pe Mark Rothko, dar îl găsește pe culoarul următor, cu mâna într-un borcan cu pastă de bezele, care i-a lăsat deja niște urme albe și lipicioase pe guler și pe bărbie. La vederea lor, o femeie cu un cărucior se grăbește să plece. Timmy zice:

— Așa, așa, dă și mie d-asta!

Timmy deschide un rând de biscuiți și-ncepe să-i înmoaie în sos. Cei doi se servesc în continuare din borcan până la apariția unui angajat al supermarketului, venit să aranjeze marfa pe un raft de la capătul culoarului. Timmy ascunde restul biscuiților în buzunar, iar Mark scapă borcanul, care se sparge imediat.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil între sensul comun al termenului englezesc *cracker* – „biscuiți" – și sensul său argotic – „stăpân de sclavi", prin extensie, termen peiorativ pentru albi. (N. tr.)

Lipicioși din cap până-n picioare, se retrag strategic către ușile glisante. Trebuie să ajungă la o petrecere. Angajatul e ocupat cu strânsul substanței vâscoase de pe podea.

85

Sună telefonul. E aproape seară și Mike Albu' mănâncă niște Cheerios. Înainte, era înnebunit după toate cerealele dulci, pline de zahăr, dar acum a trecut la Cheerios simplu, așa că fulgii de Cocoa Puffs au început să facă o crustă verzuie în dulap. Cum nu-i place să ia prea mult lapte în gură dintr-o dată, Mike Albu' nu folosește o lingură, ci o linguriță. Telefonul sună în continuare. În cele din urmă, Mike se ridică și răspunde. E tatăl lui, care îi spune, pe un ton cât mai calm și echilibrat, să rămână acasă și să-l aștepte, pentru că are ceva să-i important să-i comunice.

— Ce? întreabă Mike Albu'. Ce s-a întâmplat?

— Îți spun când ajung.

— Spune-mi acum. Aș prefera să aflu chiar acum.

— Lasă, lasă. Îți spun eu când ajung acolo.

— Hai, spune-mi, că doar nu mă sperii așa de ușor. Mai bine acum decât mai târziu.

— Vorbesc serios, Mike.

Mike Albu' e surprins de inflexiunea vocii tatălui său. Amândoi rămân tăcuți o clipă. Când îi aude din nou vocea la celălalt capăt al firului, e dură și plată.

— Charlie e mort. A fost ucis acum trei zile, în Harlem, dar până azi nu l-au putut identifica. De-abia am vorbit cu cei de la poliție.

Închide telefonul înainte ca Mike Albu' să poată spune ceva.

Mike Albu' începe să urle. O explozie în piept, un mârâit care-i pornește de la baza coloanei și țâșnește în aer pentru ca totul să se oprească timp de o secundă, cât se duce să sară în gol, poate chiar de pe un bloc, cât se sleiește de puteri și face ceva în privința morții lui Charlie și a dezastrului din casă. Așa că se pune pe curățat. Dar mai întâi, aterizează dintr-un salt pe canapea, se încordează din tot corpul și, ținându-și țipătul în capul

pieptului, începe să arunce pernele pe podea. Izbește cu toată puterea în perne până când nu mai are pic de forță, apoi se ridică și-ncepe să facă ordine. Casa-i un dezastru: vasele sunt murdare, jaluzelele sunt pe jumătate trase și nu-i pic de aer, dar geamurile nu pot fi deschise, pentru că sunt antifonate și blocate din construcție. Se duce până în debara, de unde ia o mătură, o găleată, un mop și niște cârpe. Cât se mișcă între podea, chiuvetă și rafturi, culegând obiectele și punându-le la locul lor, face pași mărunți, punând tălpile una în fața celeilalte. Imediat ce a eliberat toate suprafețele din bucătărie, umple găleata cu apă și săpun și freacă podeaua cu o cârpă. Se urcă pe un taburet și-ncepe să frece tavanul, dar taburetul se clatină și cade, iar el se prăvălește la podea. culcat pe burtă, privind de-a lungul podelei, unde îl și găsește tatăl său când intră pe ușă.

Se uită unul la altul.

— Îmi pare rău, Mike.

— Trebuie să ies. Vin mai încolo.

— Da, poate-o să-ți facă bine o plimbare. Te conduc până la colț.

— Cum vrei, zice Mike Albu', iar tatăl lui tresare.

La colțul străzii, tatăl lui Mike Albu' îi spune că polițiștii nu știu ce s-a întâmplat, dar cred că Charlie ar fi putut fi implicat într-o afacere cu droguri. Și că ar vrea să-i pună niște întrebări.

Mike Albu' ridică din umeri, însă, pentru prima dată în viață, se întreabă cât de multe știe, de fapt, tatăl lui.

86

În timp ce se îmbracă pentru petrecere, Jessica e distrasă de reflexia propriilor ochi în oglindă. Se întreabă dacă Doisprezecele dilată pupilele la fel ca marijuana. Nu contează. Îi plac ochii ei, mari și căprui. „Tu, din oglindă, să știi că ai niște ochi puternici. Mai puternici decât ai tuturor puștilor ăstora", își zice. „Suficient de puternici încât să intri la Wesleyan, să te duci la psihologul ăla, să rupi gura târgului la petrecerea asta, și chiar să te îmbraci. Suficient de puternici încât să faci ce vrei. Cum ar fi să iei niște Doișpe de la dealerul ăla. Suficient de puternici încât să faci tot ce e nevoie. Cei mai puternici."

87

Mike Albu' se-ndreaptă spre vest, către soare. Acum coteşte pe Fifth Avenue, unde stratul de zăpadă de pe crengile copacilor e mai gros şi umbrele mai lungi. Are mintea goală şi mâinile îngheţate. La capătul nordic al Central Park, face stânga şi o ia din nou spre vest. Ocoleşte parcul şi-o ia înapoi, în direcţia din care a venit. Spre Harlem.

Ştie unde se duce, la catedrala Sfântul Ioan Divinul. Una dintre cele mai mari catedrale gotice din lume. Poate chiar cea mai mare, nu ştie sigur. Umbra pe care o aruncă este atât de lungă, încât nu-i poate vedea capătul. „De ce te duci acolo?" se întreabă. „La fel de bine, ai putea să mergi prin Harlem şi să fii şi tu împuşcat, aşa ca Charlie. Dar cine l-ar putea ucide pe Charlie? În aerul rece, Mike Albu' iuteşte pasul ca s-ajungă la marile uşi duble."

În locul ăsta, bolţile sunt foarte înalte, dar înăuntru e întunecat şi nu-i nicio slujbă, nimic. Se uită la toate lumânările şi aproape că aprinde una, dar se opreşte, pentru că nu ştie cum s-o facă, chiar nu ştie. Aşa că nu face altceva decât să le privească licărul cald pentru o secundă, cât trece pe lângă ele. Mult în faţa lui, după ceea ce trebuie să fie vreo mie de vechi scaune de biserică, se află altarul. Aude şi cel mai mic zgomot, în special propriii paşi. Continuă să înainteze de-a lungul micilor nişe laterale, în ecourile cavernoase ale acestei clădiri mari, cu tot stejarul şi toată opulenţa ei poleită. În cele din urmă, ajunge la Colţul Poetului, unde sunt nişte inscripţii pe care nu le cunoaşte, genul de lucruri pe care s-ar opri să le citească de obicei, dar acum n-o face. Merge până în mijlocul catedralei şi se aşază.

„Nu acesta-i locul în care-ar trebui să înlemneşti ca trăznit?" se întreabă el. Strânge spătarul scaunului din faţă în mâini, până când încep să-i trosnească încheieturile şi degetele i se albesc.

Poalele paltonului îi stau răsfirate la pământ, de jur-împrejurul scaunului, și își dă seama că nu stă deloc comod și că-i e cald. E foarte cald în catedrală. Își scoate paltonul și se sprijină cu ceafa de spătarul scaunului, holbându-se în tavan. Cu colțul ochiului, vede pe altcineva, o bătrână, stând gârbovită pe un scaun, cu capul plecat mult în față. Dintr-odată, își zice că postura lui ar putea să fie neobișnuită și lipsită de respect pentru un astfel de loc, așa că-și strânge picioarele, se-ndoaie un pic de spate și pleacă capul.

Rămâne așa multă vreme. Iar în spatele lui, în acea mare de scaune, se află bătrâna adusă de spate, și altundeva mai sunt doi turiști care se ridică și pleacă destul de repede, și încă vreo două persoane, aflate la mare distanță una de cealaltă. Dar Mike, cu mâinile strânse pe spătarul scaunului din față și capul plecat, stă aici, în această mare biserică slab luminată, tăcută și plină de ecouri, cu mintea complet goală.

Apoi începe să se gândească la Charlie și la cum trebuie să fi murit el. Își amintește o scenă dintr-un film de război, în care un soldat descrie cum străpunge un glonț pielea, iar camera îți arată cu încetinitorul cum intră în carne și aproape că face un tunel, iar apoi, acesta se umple cu o pastă verde, cu fiere. Iar când își încheie descrierea, totul se-ntâmplă invers: tunelul dispare, fierea e absorbită, pielea se vindecă și glonțul zboară în direcție inversă, dar evident că asta nu se-ntâmplă niciodată. Și Mike Albu' nu se poate abține să se gândească la următoarea scenă, în care o vacă a călcat pe o mină și a explodat. Cât de amuzantă a fost faza. Dar e supărat pe el fiindcă s-a gândit la asta și hotărăște că biserica e o idee stupidă și c-a venit vremea să plece. Își ia haina pe brat și iese în stradă.

88

Jessica ajunge acasă la Chris mai devreme decât la orice altă petrecere din viața ei. Vrea să fie acolo în caz că Lionel apare mai devreme. Nu că ar crede cu-adevărat într-o astfel de posibilitate, de ce-ar veni cineva mai devreme? Își face apariția la Chris nu la multă vreme după ce lumina felinarelor a înlocuit-o complet pe cea naturală. Afară ninge intermitent, iar petrecerea se încinge.

Încep să-și facă apariția puști de la jumătate dintre școlile particulare din oraș. Dar și puști de la internat, care trebuie să plece peste două zile. Petrecerea devine din ce în ce mai aglomerată.

Jessica vorbește despre Doisprezece cu niște prietene de-ale ei, cerându-le să contribuie și ele.

Câțiva puști au început să bea în bucătărie, și cineva s-a prins, în sfârșit, cum funcționează sistemul de sunet al casei, iar acum muzica se aude de peste tot, prin boxele ascunse în pereți. Toată casa duduie. CD-player-ul are o listă amestecată, așa că, într-un moment cântă Stones, apoi D'Angelo, apoi Weezer și toate celelalte formații pe care le-a pus Chris. Câte ceva pentru fiecare. Nu vrea să se spună că a ales doar muzică pentru el, așa încât, dacă ar deschide cineva subiectul, să nu fie nevoit s-o apere.

Fumătorii de iarbă și-au găsit deja drumul până pe terasă, în al cărei întuneric țigările sunt mici puncte de lumină.

Deja în casă sunt aproape cincizeci de puști. Sara e foarte fericită, zâmbește și-i întâmpină pe toți. Îi spune lui Chris să lase ușa de la intrare deschisă. Oricum nu se-aude soneria.

Stând în camera lui, în mijlocul unui cerc de lumânări, Claude simte casa umplându-se de lume și nu știe dacă îi place.

— Jessica, ai vreun număr ca să facem rost de niște iarbă? întreabă o fată cu un maiouț mulat, în timp ce Jessica se uită la ceas și-apoi la ușă.

— Aa, da, bine. Uite. Îi întinde fetei celularul ei. Apasă pe șaptesprezece.

89

Mike Albu' iese la aer și constată că ninge. Catedrala se înalță semeață în spatele lui. Știe c-a stat înăuntru o grămadă de vreme și vrea s-ajungă acasă. Dintr-odată, se simte foarte obosit și vrea să se culce.

În taxi se întreabă de ce s-a dus la acea biserică. E doar un alt căcat. „Exact de asta n-am nevoie", își zice. „Dar asta faci în momente de genul ăsta. Chiar dacă nu ești credincios, intri într-o biserică. Și, fie te-ajută, fie nu. De regulă nu, și ce-i cu asta?"

Taxiul oprește în fața casei, iar el îi lasă omului toată bancnota de douăzeci de dolari, un bacșiș uriaș. Individul nu știe cum să-i mai mulțumească, dar Mike Albu' nu-l bagă în seamă și iese din mașină. Pur și simplu nu se simte în stare să-i ceară restul. Era o sumă cu o virgulă pusă aiurea, iar ca să-i lase bacșișul potrivit, ar fi trebuit să-i dea ceva de genul 11,30$. Numărul taxiului este 4C46.

Mike Albu' intră în holul de la intrare și-l aude pe tatăl lui făcând de mâncare la bucătărie. E aplecat deasupra aragazului și prăjește niște fripturi în unt și lămâie, înmuind câte o bucățică de pâine făcută în casă în grăsimea din tigaie. Altădată, le plăcea felul ăsta de mâncare, friptură de lămâie, cum îi zicea tatăl lui. Obișnuia să-i facă și lui Charlie. Înainte ca vreunul dintre ei să poată spune ceva, telefonul lui Mike Albu' sună.

90

Pe la zece, Jerry, singurul puști alb în afară de Hunter care se duce la Sala de cartier, sosește la petrecere. Bea o bere în fața uneia dintre plasme, împreună cu o grămadă de alți puști. Povestește din nou faza cu bătaia lui Hunter – câțiva dintre cei care-l ascultă îl cunosc pe Hunter și știu că e la închisoare.

— Crezi că a făcut-o?

— În niciun caz, zice Josh.

— Am auzit că era vorba de doi tipi morți.

— De ce-ar omorî Hunter pe cineva?

91

Lionel vine la petrecere în Lincolnul său alb din 1988 și parchează în fața vilei acoperite de iederă. Își ia rucsacul de pe scaunul din dreapta, iese din mașină și încuie portiera. Sună, dar își dă seama că ușa e întredeschisă și intră.

Jessica a urmărit de pe scări ușa de la intrare și îi face iute semn lui Lionel să urce în dormitorul de oaspeți gol de vizavi de camera lui Claude. Cu excepția strălucirii albastre a acvariului cu piranha care se reflectă în cinelele și în părțile metalice ale setului de tobe, camera e scufundată în întuneric.

— Mai întâi arată-mi banii, se-aude de sub glugă vocea catifelată a lui Lionel, în timp ce Jessica închide ușa după ei.

— A, da, bine, uite. Jessica e nervoasă. „N-am destui."

Lionel numără și, în timp ce frunzărește bancnotele, Jessica îl întrerupe:

— Uite ce-i, nu-s decât cinci sute aici.

— Am venit c-o pungă de-o mie, replică Lionel tăios.

„N-am destul. Cinci sute nu-i destul. N-am destul."

— E bine, rostește Jessica, surprinsă de furia care îi răzbate din voce. Poți să...

— Nu. Ți-am spus, am doar o pungă de-o mie.

— Pot să-ți dau restul banilor mai târziu. Rostește cuvintele egal și rece, cu ochii mijiți din pricina apropierii drogului.

— Nu. Se-ntoarce să plece.

— Stai, strigă ea și bate din picior. Pot să-ți dau altceva.

Lionel cercetează camera cu privirea, remarcând cât de scumpe sunt toate obiectele din jur. Experiența lui infracțională îi spune că nu-și dorește să ia nimic de-aici. Dacă s-ar ajunge până acolo, el ar merge la mititica, nu fata.

— Nu vreau nimic din casă.

— Ți-o sug.

Lionel izbucnește în râs.

— Nu glumesc.

Lionel stă o clipă pe gânduri, timp în care o măsoară cu privirea pe fata din fața lui, de la picioare până la sâni, la care se zgâiește cu tupeu. Jessica nu dă semne că s-ar sfii de ceva. El s-a excitat un pic, dar, după ce se gândește mai bine, zice:

— Cam scumpă muia asta de cinci sute.

— Te las să mi-o tragi. Jessica recunoaște vocea care vine din interiorul ei, dar simte că se află foarte foarte departe de ea. Nici măcar nu se uită la Lionel, ci la punga pe care o ține în mână. Sunt virgină.

Lionel acceptă să-i dea punga pentru două partide. Una înainte, zice el. Iar cu a doua o să-i rămână datoare.

— Nu, mai întâi punga și dup-aia futaiul.

Lionel știe că, dacă va fi nevoie, i-o poate lua înapoi oricând, așa că i-o dă.

Jessica oftează și face un pas înapoi, cu mintea goală. Pentru o clipă, ține punga strâns, fără să știe ce să facă cu ea, apoi o pune pe un bufet.

Uitându-se la Lionel, își apucă poala bluzei cu mâna și o trage peste cap, scoțând la iveală, în lumina albastră a acvariului, niște sâni uimitor de albi, susținuți de un sutien obișnuit, de aceeași culoare. Lionel se holbează la ei și se-apropie.

92

La petrecere sunt câteva fete frumoase. Mai precis, două. Dureros de frumoase. Care zâmbesc și beau șampanie. Cine a adus șampanie? Și-au adus-o singure. Îi spun Sarei că ăsta e, cum ar fi, cel mai tare bairam din lume. Sara ia o duș̦că direct din sticla lor. Ele îi admiră stilul. Ea îl vede pe Sean intrând și-i face cu mâna.

Petrecerea a devenit extrem de gălăgioasă. Andrew stă pe un scaun în fața barului din bucătărie și îl urmărește pe Chris, care clipește de fiecare dată când aprinde câte-un chibrit pentru fata care dansează lângă cuptoare, unde lumina de la hotă îi cade exact pe decolteu. Pentru o vreme, sufletul petrecerii e în bucătărie. Când nu mai sunt chibrituri în cutie, Chris trece la o cutiuță-plic, luată dintr-un restaurant thailandez aflat la două străzi mai sus de casa lui. Îndoaie un chibrit și-l aprinde cu o singură mână.

Mama lui Chris îi spunea întruna, Chris, nu te juca cu chibriturile, asta-i o casă de lemn și-ar lua foc imediat. Te rog, Chris, urăsc mirosul ăla de sulf. Prin urmare, Chris nu s-a jucat cu chibriturile în casa lor de țară din Southampton, acoperită cu șindrilă gri, cel puțin nu când era mama lui prin preajmă. Dar Claude fusese și el de față la acest schimb de replici și, într-o noapte, la scurtă vreme după ce mama lor le concediase bona favorită, Claude a stat toată noaptea în fața dormitorului părinților și-a aprins chibrituri, lăsând mirosul de sulf să pătrundă în cameră, până când a auzit-o pe maică-sa întrebându-l pe tatăl lor pe un ton isteric dacă nu simțea acel miros oribil. Cum era miezul nopții, tatăl a mormăit că nu, apoi lui i s-a părut c-o aude plângând. Foarte bine.

Andrew se mai uită o clipă la Chris, apoi se duce să-și ia o bere din frigider și, când ridică pentru prima oară sticla la buze, ținând-o nonșalant de gât, cu doar două degete, în bucătărie intră Molly, însoțită de o prietenă, și se așază lângă Chris. Îl caută pe Tobias, pe care nu-l găsește nicăieri. Andrew își zice că e cea mai frumoasă fată de la petrecere, poate chiar cea mai frumoasă pe care a văzut-o vreodată. La fel ca actrițele de cinema. Și chiar arată ca una dintre ele. Și stă lângă Chris.

— Bună, îi zice Molly lui Chris. Sunt Molly, îți amintești? Am fost aici, ieri, cu prietenul fratelui tău, Tobias.

— A, da. Bună, Molly.

— Poate și o fată de șaisprezece ani să se îmbete la petrecerea asta sau nu?

Văzând-o cum flirtează, prietena ei zâmbește și, când reușește să-i surprindă privirea, mai că nu izbucnește în râs. Molly se uită în altă parte.

— Îți aduc o bere, zice Andrew, ridicându-se să i-o dea. Și-ar dori ca ăsta să fie genul acela de gest pentru care ar fi nevoit s-o atingă.

Molly ia berea și dă pe gât aproape toată sticla sub ochii lor.

— Nu-i foarte feminin, zice Chris.

— Ba da, ba daa, sare Andrew.

— Asta da gagică, zice Mark Rothko, furișându-se până la scaunul lui Molly, după care se întoarce brusc și întinde mâna către Timmy, care chicotește și scoate din buzunar o bancnotă de un dolar.

— Ia d-aci, îi spune Timmy fără să-și dezlipească privirea de la Molly.

93

Mike Albu' se îndepărtează iute de casă. Nu știe de ce, dar a simțit nevoia să plece de-acolo. Cu friptura plină de grăsime, tatăl lui și Charlie se adunaseră deja prea multe. Ca de fiecare dată când iese în oraș, își verifică din reflex mesajele și își dă seama că a avut telefonul închis. Încearcă să-și amintească când l-a închis. De obicei are grijă să blocheze tastatura, pentru a evita astfel de incidente. Cât a fost închis s-au adunat o mulțime de mesaje. Majoritatea bipuri, dar e și un mesaj vocal de la vechiul său prieten Warren, care se află în Cancún.

„Hunter a ajuns la închisoare pentru omor. Nu glumesc. Un puști de la Sala de sport și un dealer. Sună-mă."

Mike Albu' ascultă mesajul de patru ori, apoi încearcă să-l sune pe Warren, dar nu-l găsește. Iuțește pasul.

Multe dintre vilele din cartier au porți mari de fier forjat, cu garduri negre și reci la atingere, unele dintre ele cu modele complicate, sinuozități metalice, țepi și înfloriturí. Acum, Mike Albu' înaintează și mai repede, mult mai repede decât merge de obicei, iar paltonul deschis îi flutură în spate la fiecare pală de vânt. Un colț al acestuia se-agață în țepușa unui gard mai scund, iar Mike Albu' aude o pârâitură și simte materialul despicându-se pe cusătură până la mijloc. Accelerează și, în scurt timp, începe să gonească prin zăpadă, alternând întunericul cu oazele de lumină ale stâlpilor de iluminat. La ora asta, trotuarele sunt pustii și, dacă alergi și-o ții tot așa, nu te oprește nimeni și nu trebuie să te uiți în dreapta și-n stânga când traversezi, pentru că nicio mașină n-o să dea peste tine, proiectându-te în aer. Mike Albu' e conștient de toate aceste lucruri, așa că aleargă întruna și, pentru că are tălpi zimțate, nu alunecă pe zăpadă, iar când

vede ușa vilei și aude muzica ce răzbate dinăuntru, nu se oprește, ci intră direct. E înăuntru, iar în spatele lui, ușa se izbește tare de perete.

94

Mike Albu' e înăuntru, înconjurat de-o liotă de puști. Știe foarte bine numărul care l-a apelat de cinci ori la rând. E fata aia, Jessica. Mike Albu' începe să se uite prin casă. Nu se strecoară ușor printre puștii care stau în picioare și pe jos, ci îi împinge cât colo, atrăgându-și căutături urâte, dar nici măcar cei mai beți dintre ei nu reacționează, pentru că identifică ceva teribil în privirea lui și știu că nu-i acolo pentru petrecere. Se mișcă prea repede. Nu e mișto.

Lui Mike Albu' nu-i place muzica. Pur și simplu nu-i place. A ascultat prea mult Bob Marley la astfel de petreceri. „Ce caut aici? Ce-mi pasă că mă sună fata asta?" Dar Mike Albu' face întotdeauna ceea ce trebuie să facă, de parc-ar avea o misiune. O nenorocită de misiune complet dementă. Charlie e mort, Hunter e închis pentru crimă, iar el are o misiune. Ajunge la dulapul deschis în care se află sistemul audio și, când începe *No Woman No Cry* și aude primele voci fredonând-o, apucă unul dintre aparate, îl smulge din perete cu fire cu tot și-l trântește la podea.

— Căcat, zice un puști de lângă el.

— Ce dracu' faci? țipă Chris, apropiindu-se repede, dar, când vede cu cine vorbește, face un pas înapoi.

— Cine-a închis, frate, muzica? strigă cineva din camera vecină.

— Unde-i fata aia? țipă Mike Albu' la Chris.

Chris e speriat. Puștii s-au adunat pe un culoar de lângă intrare, în fața scărilor. Stau în spatele lui Chris, gata să vadă ce se mai întâmplă. Când o să-nceapă școala, asta o să fie o poveste incredibilă. Oamenilor o să le pară rău că n-au fost acolo să asiste la scenă. Sara își face loc prin mulțime până lângă Chris.

— Mmm, cred c-ar fi mai bine să pleci, îi zice Chris lui Mike Albu'.

95

Când toată lumea fuge din bucătărie după Chris, Molly și Andrew rămân la masă. Se uită unul la altul. Molly mai ia o gură de bere.

— Se pare că o să fie multe de plătit, zice Andrew.

— Nu cred că are prea mare importanță. E prieten cu tine?

— Chris? Oo, nu, eu am venit cu Sara Ludlow. De fapt, petrecerea e a ei. Tu ești prietenă cu el?

— Nici nu-l cunosc.

— De fapt, am auzit că-i cam idiot.

— Ăștia dau întotdeauna cele mai bune petreceri. Cel puțin așa se spune.

— Ce?

— De fapt, seara asta nu-i chiar așa de rea. Dar o să se-ntoarcă cu toții dintr-o clipă-ntr-alta. Ea rânjește, Andrew râde.

— Mă rog.

— Mă rog?

— Chiar așa.

— Cum ar fi, hai să?

— „Hai să" e deja cam eliptic.

— Nu, vreau să zic, vrei să mergem? Să luăm niște pizza?

— Aaa, dap, sigur, „Iupiii", își zice Andrew.

Chiar atunci, câțiva puști se-ntorc repede în bucătărie, cu Timmy și Mark Rothko în frunte.

— Căcat! Mike Albu' l-a căpăcit!

— Soto, confirmă Mark încă nevenindu-i să creadă, dar surescitat.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Andrew de câteva ori până să primească un răspuns.

— Mike Albu', dealerul ăla, l-a pocnit pe Chris!
— În față?
— Cine? se interesează Molly.

96

„Ce bine-a fost", își zice Mike Albu'.

Acum, Mike Albu' îl țintuiește pe Chris de perete. Sara e în spatele lui și plânge.

— Te-am întrebat – unde-i fata?

— Undeva sus, poate.

Mike Albu' îi dă drumul și-o apucă pe scări, sărind câte două trepte deodată, cu poalele hainei zburându-i în spate. Chris își pipăie nasul însângerat, își simte falca inflamându-se și se ia după mulțimea care-l urmează pe Mike Albu' din ce în ce mai sus, în timp ce scotocește în fiecare cameră.

Molly și Andrew ies din bucătărie și se uită și ei în sus, pe scări.

— Ăla-i dealerul, cel cu paltonul, zice Andrew.

— Mike? Molly îi recunoaște spatele, dar Mike Albu' n-o aude. Când ajunge în fața dormitorului de oaspeți, toți puștii din casă se bulucesc pe diversele paliere și rămân cu ochii ațintiți asupra lui în timp ce deschide ușa.

97

— Ce naiba? zice Lionel, rostogolindu-se gol din pat, pe partea opusă intrării. Se-apleacă repede și scoate din geaca trântită pe podea un revolver mic și strălucitor de calibrul 38, ediție Specială, cu mâner alb-sidefiu, țintind spre Mike Albu' și pierzând erecția văzând cu ochii. Pistolul său obișnuit e în celălalt buzunar. Jessica se acoperă cu cearșaful.

Mike Albu' recunoaște pistolul lui Charlie.

— Ah, omule, murmură el.

— Căcat, zice Lionel, coborând pistolul. Ce vrei?

— Nu știu, răspunde Mike Albu', dar face un pas înspre el și, nedumerit de căutătura lui, Lionel înalță din nou pistolul.

— Știu pistolul ăsta. Ăsta-i pistolul lui Charlie, Lionel.

— Luase nuș' ce rahat și m-a amenințat cu el.

— Și tu l-ai împușcat și i l-ai luat.

— Ce pula mea era să fac? Acum, Lionel ține pistolul drept, iar Mike Albu' stă, pur și simplu, și se holbează la el.

— Și tu l-ai fi împușcat.

Zicându-și c-o să-l omoare, Mike Albu' se aruncă înspre el, vrând să-i ia pistolul.

Lionel trage două focuri. Unul dintre gloanțe îl atinge pe Mike Albu', care se prăbușește cu zgomot peste tobe. Celălalt zbârnâie chiar pe deasupra capului Jessicăi și sparge acvariul, apa revărsându-se peste pat și peste Jessica, lăsând piranha să se zbată și să clănțăne în agonie. Lionel își apucă repede hainele și iese pe hol, gol pușcă. Puștii se reped în jos pe scări. Și, dintr-odată, ușa lui Claude se dă de perete, iar el apare, uriaș, pe culoar, cu sabia agățată la spate și Uzi-ul în mână.

Claude apasă pe trăgaci, și nici măcar lui nu-i vine să creadă cât de puternic e zgomotul împușcăturilor. Vede cum copiii se-nvălmășesc să coboare scările. Apoi o vede pe Molly, venind

îngrozită spre el, în căutarea lui Mike Albu'. Claude ţinteşte spre ea şi trage, nimerind-o de mai multe ori. Andrew e în spatele ei şi e ucis imediat. Claude continuă să tragă înspre scări, secerând mai mulţi copii.

Unul dintre ei e Timmy, iar Mark Rothko, care era chiar lângă el, se opreşte să-l ajute, dar Claude coboară acum treptele şi-l împuşcă drept în faţă. Timmy vede capul lui Mark explodând şi, pentru o secundă, nu se poate gândi la altceva decât la un joc pe care obişnuiau să-l joace împreună. Stăteau la fereastra lui Mark şi aruncau în zidul casei de vizavi cu mandarine stricate, al căror impact le producea o satisfacţie grozavă.

Claude îl împuşcă şi pe el. Apoi, coborând în continuare, îl vede pe prietenul lui, Tobias, ieşind pe uşă şi trage câteva focuri înspre el, dar nu-l nimereşte, iar Tobias trânteşte uşa cu putere în spatele lui. Obstacolul îl opreşte pe Lionel, care e tot gol, cu hainele în braţe, iar Claude îl împuşcă în spate.

Îi ucide şi pe ceilalţi puşti răniţi de pe scară. Trei, în total. Doi băieţi şi-o fată, pe care îi elimină în acelaşi mod, cu rafale scurte şi precise, calculate astfel încât să se implânte chiar în centrul corpului. Vede ce s-a întâmplat cu Mark Rothko şi nu-i place mizeria pe care o face o împuşcătură în cap, mai ales că a şi călcat într-un rest de creier când a coborât treptele.

Se uită în jur, dar nu-l vede pe fratele lui, care e ascuns într-un colţ din capul scărilor şi boceşte.

Acum casa e aproape goală. Claude verifică pe îndelete parterul, intrând în fiecare cameră şi cercetând metodic fiecare colţişor. E atâta spaţiu. În sufragerie, se uită la vazele, canapelele şi tablourile mamei sale, fără să se poată hotărî dacă să tragă o rafală şi să distrugă camera sau nu. I se pare atât de ordonată încât nu prea-i vine să o strice. E atât de linişte. Pare că vrea s-o lase în pace, dar, dintr-odată, se întoarce şi trage, găurind pereţii.

Poliţiştii au sosit deja, iar chemările lor îi trec pe la urechi fără să le audă. Ştie însă că vor ca el să iasă din casă, aşa că o face, dar nu cu mâinile sus, ci cu degetul lipit de trăgaci. E doborât înainte de a apuca să facă trei paşi.

Încheiere

98

N-aș fi putut spune această poveste altfel decât am făcut-o. Pe alocuri, am mai pus câte ceva de la mine, dar cea mai mare parte e adevărată.

Am fost operat de mai multe ori, dar acum sunt bine.

Le-a luat ceva să pună lucrurile cap la cap. Hunter a fost reabilitat imediat ce au venit rezultatele expertizei balistice a pistolului lui Lionel. Pentru o vreme, am păstrat glonțul care mă rănise pe un șnur, la gât, dar apoi am renunțat la el, pentru că nu-mi place să port bijuterii. L-am mai ținut un timp într-un borcan, până la urmă însă i l-am dat unei prietene, la care se află și acum.

Am discutat cu tata, care a fost de acord să mă înscriu la o facultate din Paris. Cei de acolo s-au uitat peste mediile mele din liceu, iar în anul de pauză le-am spus că l-am ajutat pe tata la restaurant, așa că m-au primit. Înainte să plec, m-am dus până în cartierul în care a fost ucis Charlie și-am stat în locul în care căzuse.

Parisul îmi place foarte mult. Săptămâna trecută, traversam Sena cu niște prieteni și ne-am oprit pe la jumătatea podului ca să admirăm catedrala Notre Dame, sprijiniți de parapet. Unul dintre ei a scos un joint și l-a trecut de la unul la altul. Când mi-a venit rândul, eram gata să le spun că n-am fumat și n-o să fumez veci, dar ce naiba. A fost OK.

Acum, primăvara, când nopțile sunt calde până târziu, mă plimb mult. În fiecare zi, cunosc orașul din ce în ce mai bine. Nu știu de ce, dar Parisul mi se pare un loc mai bun decât New York-ul. Cred că are o altă atmosferă, sau poate că, pur și simplu, nu e casa mea.

Mulțumiri

Trebuie să le mulțumesc minunaților mei profesori, editori și prieteni Joel Doerfler, John Fogarty, Ronald Murison, Timothy Burroughs, Larry Colan, John Dore, Kit Dillon, Jeff Deutchman, Mookie Singerman, Trina Sen, Josh Singer, Steve O'Reilly, Adella Oliver, lui Morgan, George și P.J., fratelui meu, Tom McDonell, mamei mele, Joanie McDonell, și, în cele din urmă, adevăratului Mike Albu', pe care nu l-am întâlnit niciodată, dar al cărui nume admirabil l-am folosit în aceste pagini.